

1939 ΕΤΟΣ 4ον

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 12

Η Νεολαία

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ 1939-ΕΤΟΣ Δ'

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ: Μία ἐπιτυχὴς φωτο-σύνθεσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου μας συμβολίζουσα τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν, ἡ ὁποία ἐπὶ τῇ ἀνατολῇ τοῦ Νέου Ἔτους ἀτενίζει μὲ ἐμπιστοσύνην τὸ μέλλον.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ: Ἡ φωτογραφία ἑνὸς μικροῦ Φαλαγγίτου σὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ στάσι χαιρετισμοῦ.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας, συγκεκριμένως εἰς τὰς 31 Δεκεμβρίου ἀκριβῶς, κλείει ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκαμε τὴν πρώτην του δημοσίαν ἐμφάνισιν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτον συντεταγμένο τμῆμα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ὁρκωμοσίας τῆς πρώτης χιλιάδος τῶν φαλαγγιτῶν, ποὺ ἔγινεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων. Πρὸ τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Πρωτεύουσαν οὔτε μία διμοιρία, οὔτε μία ἐνωμοτία, οὔτε ἕνας Φαλαγγίτης. Ὑπῆρχον μόνον μερικὰ ἰδιοτύπως συγκροτημένα τμήματα εἰς ὡρισμένας ἐπαρχιακὰς πόλεις, ὅπως λ. χ. εἰς τὰς Πάτρας, εἰς τὴν Φλώριναν, εἰς τὴν Κοζάνην καὶ ἀλλοῦ, αὐτοτελῆ ἐντελῶς, χωρὶς δηλαδὴ καμμίαν σύνδεσιν ἀναμεταξύ των, χωρὶς καμμίαν ἑνότητα μορφῆς καὶ ὀργανώσεως, χωρὶς σαφῶς καθωρισμένους σκοπούς.

Τὸ σκόρπιο αὐτὸ καὶ τὸ ἀσύνδετο τὸ διέκρινε κανεὶς καθαρὰ ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν τῶν τοπικῶν αὐτῶν σχηματισμῶν. Εἰς τὴν ἱεραρχικὴν συγκρότησιν, εἰς τοὺς διοικητικοὺς ὀργανισμούς, εἰς τὰς στολάς. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀναφέρομε βέβαια σήμερον οὔτε διὰ νὰ ἐπικρίνωμε κανένα, οὔτε, πολὺ ὀλιγώτερον, διὰ νὰ μειώσωμε τὴν ἀξίαν τῆς ἐργασίας ποὺ προηγήθη ἀπὸ μεμονωμένα δυναμικὰ ἄτομα, πρὶν τὸ Κράτος ἀναλάβῃ αὐτὸ ὑπευθύνως τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἑλληνικῆς νεότητος. Ἀπ' ἐναντίας, κατὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ὥραν χαίρομεν διότι μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπαινέσωμεν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ὁρμή, ποὺ καρπός της ἦτο ἐκείνη ἡ κίνησις, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει καὶ κάτι ἄλλο, ὄχι ἀσήμαντον. Ἀποδεικνύει ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ ρωμαλέον κίνημα τῆς ἑλληνικῆς νεότητος, πολὺ πρὶν τὸ υἱοθετήσῃ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ πρὶν ἀποφασίσῃ τὴν πλαισίωσίν του μέσα εἰς τὴν ἀναγεννητικήν του προσπάθειαν, ἐξεδηλώθη μόνον του, αὐθορμήτως, ὡς αἴτημα τῶν πλέον ζωντανῶν στοιχείων τῆς ἑλληνικῆς νεότητος, ὡς ὑγιὴς ἀντίδρασις ἐναντίον τῆς παρακμῆς.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν τοῦ ἀπολογισμοῦ ἠμποροῦμε ἀληθινὰ νὰ ὁμιλοῦμε μὲ ὑπερήφανον ἐγκαύχησιν δι' ὅλα ὅσα ἔχουν πραγματοποιηθῆ ἐντὸς ἑνὸς ἔτους. Ἀπὸ τὰς μικρὰς νησῖδας τῶν δέκα συντεταγμένων καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τμημάτων, μὲ τὰς 19.000 τῶν Φαλαγγιτῶν, ποὺ παρέλαβε πρὸ ἑνὸς ἔτους ἡ Ὀργάνωσις, ἔφθασεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν ν' ἀριθμῇ 500.000 Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τῶν δύο φύλων εἰς τὰς 40 Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῶν ἀρρένων καὶ τὰς 39 τῶν θηλέων. Εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος

τεύχους οἱ ἀναγνῶσται θὰ εὕρουν ἀναλυτικώτερον, εἰς καταπλήσσοντας ἀριθμούς, τὴν πραγματικὰ γιγαντιαίαν ὀργανωτικὴν προσπάθειαν ποὺ ἔγινε μέσα σ' ἕνα χρόνο, καὶ θὰ θαυμάσουν περισσότερον ἀπὸ τὰς ὑλικὰς εἰσφορὰς ἰδιωτῶν καὶ δημοσίων ὀργανισμῶν, τὴν κολοσσιαίαν ἐργασίαν ποὺ ἔγινε καὶ πού, κατὰ τὸ μέγιστον αὐτῆς μέρος, κατεβλήθη ἀπὸ νέους καὶ ἀπὸ παιδιά. Θὰ ἐκτιμήσουν τὸν ὄγκον αὐτῆς τῆς ἐργασίας εἰς τ' ἀποτελέσματά της, εἰς τὴν εὐρεῖαν ποικιλίαν τῶν τομέων της, εἰς τὸν μορφωτικόν, εἰς τὸν ἀθλητικόν, εἰς τὸν γυμναστικόν, εἰς τὰ κοινωφελῆ ἔργα, εἰς τὴν ἀνεμοπορίαν, εἰς τὴν ἀντιαεροπορικὴν ἄμυναν.

Ἀπὸ τὸν ἁδρὸν αὐτὸν ἀπολογισμὸν τοῦ πρώτου ἔτους θὰ δυνηθοῦν, χωρὶς πολλὴν φαντασίαν, ν' ἀναμετρήσουν καὶ νὰ ἐκτιμήσουν τὰς ἀπεριορίστους δυνατότητας κοινωνικῶς καὶ ἐθνικῶς χρησίμων ἔργων, ποὺ ἐγκλείει ἡ Ε.Ο.Ν. ὡς κίνημα τῆς νέας γενεᾶς τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἔρχεται νὰ προσφέρῃ συντεταγμένην καὶ στοργικὰ καθωδηγημένην τὴν ὁρμητικὴν καὶ πλουσίαν συμβολήν της εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀνόρθωσιν. Δὲν πρόκειται αὐτὴν τὴν στιγμὴν ν' ἀναπολήσωμεν τὴν εἰκόνα ποὺ παρουσίαζε πρὸ ὀλίγου ἀκόμη χρόνου ἡ ἑλληνικὴ νεότης, παραμελημένη, ἀσύντακτος, χωρὶς ἀνοικτοὺς δρόμους, χωρὶς ὄνειρα, χωρὶς ἰδεώδη, ἐγκαταλελειμμένη εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐκτροπάς. Εἶναι τόσον ἐφιαλτικὴ αὐτὴ ἡ εἰκών. Ἄλλως τε τὴν ἔχομε περιγράψει ἀρκετά. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν ἰδικήν μας περιγραφήν, ἡ μελαγχολική της ἀνάμνησις εἶναι ἀρκετὰ ζωντανὴ εἰς ὅλα τὰ μάτια, ποὺ δὲν τὰ ἐτύφλωσε τὸ πάθος, εἰς ὅλας τὰς συνειδήσεις, ποὺ ἡ φαυλότης τοῦ καταλυθέντος παρελθόντος δὲν τὰς ἐπώρωσεν. Ἀλλ' ὅσον πεπωρωμένη καὶ ὅσον τυφλὴ καὶ ἂν εἶναι ἀπὸ τὴν θλιβερὰν μοῖραν της ἡ ἀντίδρασις, καὶ αὐτὴ ἀκόμη δὲν θὰ ἐνθυμῆται χωρὶς κάποιο ὑπόλειμμα ἐντροπῆς οὔτε τοὺς ἀπεργοῦντας γυμνασιόπαιδας, οὔτε τὰ παιδιὰ τῶν δημοτικῶν σχολείων μὲ τοὺς σφιγμένους γρόνθους εἰς τοὺς δρόμους, οὔτε τοὺς ξεμαλλιασμένους ὄχλους τῶν φοιτητῶν, ποὺ ἐξεχύνοντο εἰς τὰ πεζοδρόμια διὰ νὰ διαμαρτύρωνται κατὰ τῶν ἐργαστηριακῶν ἀσκήσεων καὶ τῶν φροντιστηριακῶν μαθημάτων καὶ ν' ἀπαιτοῦν, περίπου, νὰ ἐφοδιάζωνται μὲ διπλώματα χωρὶς νὰ μελετοῦν.

Ἂς τὴν ἐνθυμοῦνται αὐτὴν τὴν εἰκόνα ποὺ καίει, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ καίῃ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πλέον ἀδιάντροπα καὶ τὰ πλέον πεπωρωμένα ἡ ἀνάμνησίς της. Ἂς τὴν ἀναπολήσουν ὀλίγον, διὰ μίαν ἔστω στιγμήν, καὶ ἂς τολμήσουν ἔπειτα, ἂν ἠμποροῦν, νὰ τὴν συγκρίνουν μὲ τὸ σημερινὸν θέαμα τῆς στρατιᾶς τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν τῆς Ἑλλάδος, ποὺ τὸ σεμνόν, εὔτακτον καὶ πειθαρχημένον πέρασμά των εἰς τὰς συγκεντρώσεις καὶ τὰς πλατείας τῶν χωρίων καὶ τῶν πόλεων ὑποβάλλει μόνον του τὴν ἱστορικὴν μεταβολὴν ποὺ συνετελέσθη εἰς αὐτὸν τὸν Τόπον. Ἂς ἀναπολήσουν καὶ ἂς συγκρίνουν τὰς δύο εἰκόνας καὶ ἂν τολμοῦν ἔπειτα ἂς πλησιάσουν τὸν περαστικὸν πολίτην, διὰ νὰ ψιθυρίσουν εἰς τὸ αὐτί του τὰς μωρὰς διαδόσεις καὶ τὰς μωροτέρας συκοφαντίας των. Θὰ ἔλθῃ ὥρα, καὶ ἦλθεν ἤδη, ὅτε δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον τοιοῦτοι τολμητίαι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Δὲν θὰ ὑπάρχουν διότι, ἁπλούστατα, δὲν θὰ εἶναι τὸ τόλμημά των ἀκίνδυνον.

Ἑνὸς χρόνου προσπάθεια — καὶ τί μικρὸς εἶναι ὁ ὄγκος ἑνὸς χρόνου εἰς τὴν ζωὴν ἑνὸς λαοῦ! — ἑνὸς χρόνου ἐργασία καὶ ἡ παλαιὰ στάχτη ποὺ εἶχε σκεπάσει τὴν ἐγκαταλελειμμένην νεότητα τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ μέλλον της, φυσημένη ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἔφυγε διὰ ν' ἀποκαλύψῃ ὅλην τὴν δυνατήν της φλόγα, ὅλην τὴν ἐνθουσιαστικήν της ὁρμήν. Ἂς εἶναι εὐλογημένη αὐτὴ ἡ πνοή. Μᾶς ἔδωσε πάλιν ἀκεραίαν τὴν βεβαιότητα τῆς αὔριον, ἔδωσεν εἰς τὴν γενεὰν ποὺ παρέρχεται τὴν βεβαιότητα τῆς συνεχείας καὶ εἰς τὴν γενεὰν ποὺ ἔρχεται τὸ θάρρος, τὴν αὐτοπεποίθησιν, τὴν ὁρμὴν τῆς δημιουργικῆς ζωῆς. Ἂν αὐτὸ καὶ μόνον, καὶ χωρὶς ὅλα τ' ἄλλα, τὰ ἄπειρα, καὶ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι σκοπὸς τῶν γραμμῶν αὐτῶν ἡ ἀπαρίθμησις, δὲν εἶναι ἔργον ἄξιον νὰ δικαιώσῃ τὴν αὐγουστιανὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ἱστορίας, τότε κριτήριον τῆς ἱστορίας θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ πλέον στυγνὸς μηδενισμός. Δὲν εἶναι ὅμως, δὲν ἦτο ποτέ, οὔτε θὰ εἶναι. Αὐτὸ τὸ αἰσθάνεται καλύτερα, εἰς πεῖσμα τοῦ γηρασμένου σκεπτικισμοῦ τῆς ἐποχῆς καὶ εἰς πεῖσμα τῶν γηρασμένων ἰδικῶν μας σκεπτικιστῶν, ἡ νεότης τοῦ Ἔθνους καὶ τὸ ἐκδηλώνει καὶ τὸ διαλαλεῖ κάθε φορὰν ποὺ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Ἀρχηγόν. Καὶ εἶναι ὁ ἰδικός της θερμὸς ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ λυτρωτικὴ χαρὰ ἡ ἰδική της ἔμπνευσις καὶ παρόρμησις δι' ἐκεῖνον εἰς τὸν βαρὺν καὶ ἀδιάκοπον μόχθον του. Εἶναι πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν κάθε τόσον ἀνανεώνει τὸ θάρρος του διὰ νὰ συνεχίζῃ τὸ ἔργον. Τὸ ἔργον ποὺ αὐτὸς ἤρχισε καὶ πού, ἂν δὲν φθάνῃ μία μόνη ζωὴ διὰ νὰ τὸ τελειώσῃ, ὑπάρχει πλέον ἡ βεβαιότης ὅτι ἡ συνέχεια καὶ ἡ ὁλοκλήρωσίς του εἶναι ἠγγυημένη καὶ ἀσφαλής, ἀφοῦ γύρω ἀπὸ τὸ ἔργον αὐτὸ συνεχισταὶ πάντολμοι συνετάχθησαν καὶ συντάσσονται αἱ νέαι γενεαὶ τῶν Ἑλλήνων.

Κδς

"ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ!"

(ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΝ ΤΗΣ 27-12-38 ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΞΕΦΩΝΗΣΕ ΤΟΝ ΚΑΤΩΘΙ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟΝ ΛΟΓΟΝ).

ΗΛΘΑ μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι νὰ ἑορτάσω ἀπόψε τὴν ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων μαζύ σας, μαζὺ μὲ τὴν νεότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ὁ Χριστός, τοῦ ὁποίου τὴν γέννησιν ἑορτάζομεν, ὑπῆρξεν ὁ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ταπεινώσεως. Ὑπῆρξεν ὅμως συγχρόνως καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς μάχης, ὁ ὁποῖος εἶπεν, ὅταν ἄνθρωποι μικροὶ τὸν ἐπίεσαν καὶ προσεπάθησαν νὰ τοῦ ἀνακόψουν τὸ ἔργον: «Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν», μάχαιραν δηλαδὴ μεταξὺ σάπιου καὶ ὑγιοῦς, παρελθόντος καὶ μέλλοντος, κακοῦ καὶ καλοῦ. Ἀπόψε διπλᾶ ἑορτάζετε τὸν Χριστόν, ὡς Θεόν μας, ὡς Θεὸν τῆς Ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ ὡς Σύμβολον γιὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ εἶσθε προωρισμένοι σεῖς, ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης.

Ὅταν ἔκαμα τὴν 4ην Αὐγούστου μαζὺ μὲ τὸν Βασιλέα μας, σκέφθηκα ἀμέσως ποῖοι θὰ ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἔπαιρναν στὰ χέρια τους τὴ λαμπάδα ποὺ ἀνάψαμε ἐμεῖς γιὰ νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸ μέλλον καὶ νὰ τὴν παραδίδη κάθε γενεὰ εἰς τὴν ἐπερχομένην. Βέβαια θὰ ἦτο ἡ Νεότης, αὐτὴ την ὁποίαν εἶχον δηλητηριάσει, ἡ νεότης ἡ ὁποία ἀγωνιοῦσε, ἡ νεότης ὅμως ποὺ οὐδέποτε εἶχε παύσει νὰ πιστεύῃ μέσα εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της σὲ ἰδανικά, ἰδανικὰ ἔστω οἱαδήποτε. Καὶ ὅταν ἠθέλησα νὰ πραγματοποιήσω τὴν σκέψιν μου αὐτήν, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀνήγγειλα στὸν Ἑλληνικὸ Λαό, ἐνθυμεῖσθε, στὴν Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ἀντελήφθηκα ἀντίδρασιν, δισταγμούς, σκεπτικισμό, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἤρχοντο πρῶτοι εἰς τὴν σειρὰ γιὰ νὰ μὲ βοηθήσουν. Τότε ἔκαμα ὅ,τι καὶ ὁ Ἄρχοντας τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκάλεσα τοὺς παρακατιανοὺς καὶ ὅταν καὶ ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἦλθαν μερικοί, ἐκάλεσα τοὺς πιὸ παρακατιανούς, καὶ ἔτσι ἐμπῆκε ὅλος ὁ Λαός, ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ Λαοῦ, ὅλη ἡ Νεότης ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ Λαοῦ μας, μέσα στὴν Ὀργάνωσί μας. Αὐτὸ ὑπῆρξεν ἐπανάστασις; Ἔ! βέβαια. Ἐὰν γιὰ νὰ θριαμβεύσῃ μία ἰδέα πρέπει νὰ γίνῃ ἐπανάστασις, τότε αὐτὸ ποὺ ἐκάμαμε ἦτο ἐπανάστασις. Καὶ ἐνῷ ἡ φάλαγξ ἐσχηματίζετο ραγδαίως καὶ ἄρχισε νὰ βαδίζῃ πρὸς τὴν νίκην αἱ ἀντιδράσεις ὕπουλα ἐσυνεχίζοντο.

Ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει πόση σκέψι, πόσον πόνο καὶ φροντίδα καὶ πόσες νύχτες ἀϋπνίας ἐκόστισε σὲ μᾶς ποὺ διευθύνουμε ἡ ὑπόθεσις αὐτή. Μᾶς εἶπανε λούστρους καὶ λέτσους καὶ σᾶς, τὰ κορίτσια μας, σᾶς εἶπαν πρόστυχες καὶ ἀλήτισσες. Βέβαια αὐτὰ δὲν σᾶς τὰ λέγω γιὰ νὰ ἔχετε μέσα σας κακία. Τώρα, παιδιά μου, ἐκατακτήσαμε τὴ θέσι μας, ἐνικήσαμε. Οἱ νικηταὶ δὲν ἔχουν κακία μέσα τους, εἶναι μεγαλόψυχοι καὶ γενναῖοι. Σᾶς τὰ λέω ὅμως αὐτὰ γιὰ νὰ καταλάβετε καὶ νὰ ἐνθυμῆσθε πάντοτε τί ἀγῶνα ἐκάμαμε μαζύ, γιὰ νὰ νικήσουμε. Καὶ ἐνικήσαμε. Ὁ Διάδοχος ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἦταν μέσα εἰς τὴν Ὀργάνωσί μας, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ὀργανώσεως. Ἡ Πριγκήπισσα Φρειδερίκη καὶ ἡ Πριγκήπισσα Εἰρήνη ἔλαβαν τὰ πρῶτα ἀξιώματα εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς Θηλέων τῆς Ε. Ο. Ν. Πολλὲς φορὲς ἐσκέφθηκα γιατὶ αὐτὴ ἡ ἀντίδρασις; Πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπῆρχαν χίλιες δυὸ Ὀργανώσεις Νέων, μὲ σκοποὺς ἠλιθίους καὶ πολλὲς φορὲς ἐπιζημίους. Καὶ ὅμως τότε κανένας ἀπὸ τὴν Κοινωνία δὲν σηκώθηκε νὰ ἀντιδράσῃ, κανένας δὲν ἐνωχλήθηκε. Καὶ ὅταν ἐδημιουργήθηκε μία Ὀργάνωσις ποὺ συμβολίζει πίστιν εἰς τὸν Βασιλέα, πίστιν εἰς τὴν Πατρίδα, πίστιν εἰς τὰ Ἰδανικὰ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς Θρησκείας, πίστιν εἰς ὅ,τι ὡραῖο καὶ μεγάλο ἔχει ὁ Ἑλληνισμός μας, τότε γεννήθηκε ἀντίδρασις. Γιατὶ ἄραγε; Δύο λόγους εὑρῆκα, τοὺς ὁποίους πρέπει καὶ σεῖς νὰ ξέρετε. Ὁ πρῶτος ἦταν γιατὶ μέσα στοὺς πρωταρχικοὺς σκοποὺς καὶ τὰ Ἰδανικὰ τῆς Ὀργανώσεώς μας εἶναι καὶ ἡ 4η Αὐγούστου, μὲ ὅλα ὅσα σημαίνει καὶ συμβολίζει αὐτή, ἡ 4η Αὐγούστου τὴν ὁποίαν ἄνθρωποι μωροὶ καὶ ἀνόητοι ἐνόμισαν ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν πνίξουν μέσα στὰ στήθη καὶ στὰ πλήθη τῆς Νεότητος. Ὁ δεύτερος ἦτο ἕνας ἀβάσιστος φόβος τῶν γονέων, καταλλήλως καλλιεργηθείς, ὅτι μέσα στὴν Ὀργάνωσι θὰ ἔχαναν τὰ παιδιὰ ὡρισμένης τάξεως τὸ ἁβροδίαιτον καὶ τὴν ἁπαλότητά των, γιατὶ βέβαια ἡ Ὀργάνωσίς μας δὲν εἶναι Ὀργάνωσις παιδιῶν κοιμωμένων, δὲν εἶναι Ὀργάνωσις παιδιῶν ἀβούλων, ἀλλὰ παιδιῶν ἀγωνιστικῶν, μὲ τὸ ἦθος τοῦ ἀγωνιστοῦ, αἰσθανομένων καὶ ἐχόντων συνείδησιν τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς Νίκης. Τώρα ὅμως τοὺς συνεπήραμεν ὅλους. Ἐσεῖς τὰ παιδιὰ συνεπήρατε τοὺς γονεῖς σας, ὅσοι ἐδίσταζαν, ἀλλὰ ποὺ δὲν διστάζουν πλέον καὶ ἔχουν πεποίθησιν. Καὶ ἐμεῖς οἱ διευθύνοντες τὸ Ἔθνος συνεπήραμε τὴν Κοινωνίαν ὁλόκληρον. Καὶ τώρα ἡ μαβιὰ στολὴ τοῦ Φαλαγγίτου καὶ τῆς Φαλαγγίτισσας μὲ τὴν ἄσπρη γραβάτα καὶ τὸν διπλοπέλεκυ στολίζει ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα πέρα καὶ πέρα καὶ οἱ Σκαπανεῖς καὶ οἱ Σκαπάνισσες πληθαίνουν σὰν μαβιὰ μανιτάρια. Ἀλλὰ δὲν φθάνει ὁ ἐνθουσιασμός, δὲν φθάνει ἡ νίκη. Γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ αὐτὴ καὶ γιὰ νὰ σταθῆτε στὸ ὕψος τῆς μεγάλης σας ἀποστολῆς πρέπει νὰ αὐτοπειθαρχηθῆτε, πρέπει νὰ συνειδητοποιήσετε ὅλους καὶ ὅλες. Ἀποτεινόμενος σὲ σᾶς, τοὺς Φαλαγγίτας—Φοιτητὰς καὶ Φαλαγγιτίσσας—Φοιτητρίας τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, ποὺ μέσα στὴν Ὀργάνωσι ἀποτελεῖτε τὸ πιὸ μορφωμένο στοιχεῖο καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ἀντικαταστήσετε τοὺς σημερινοὺς διανοουμένους, ἐσᾶς ποὺ μιὰ μέρα θὰ γίνετε οἱ πνευματικοὶ ὁδηγοὶ τοῦ Ἔθνους, θέλω νὰ σᾶς δώσω μερικὲς συμβουλὲς γιὰ νὰ ἀποτελέσετε μίαν ἡμέραν μίαν ἀξίαν τοῦ ρόλου της, πνευματικὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἔθνους.

Θέλω νὰ εἶσθε πάντα χαρούμενοι, χαρούμενοι ἀκόμα καὶ μέσα στὴ δυστυχία, γιατὶ ἄνθρωποι ἀπαισιόδοξοι δὲν εἶναι ἀγωνισταί. Νὰ ἔχετε ἐνθουσιασμό, φανατισμὸ καὶ πάθος, γιατὶ νεότης χωρὶς ἐνθουσιασμό, χωρὶς φανατισμό, χωρὶς πάθος, χωρὶς καὶ τρέλλα ἀκόμα γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν Ἰδέα, δὲν εἶναι νεότης, εἶναι γῆρας, καὶ μάλιστα γῆρας χωρὶς πεῖρα, δηλαδὴ τὸ χειρότερο γῆρας. Θέλω ὅμως ὁ ἐνθουσιασμός σας καὶ τὸ πάθος σας νὰ εἶναι συνειδητὸ καὶ πειθαρχημένο στὸν ἕνα μεγάλο σκοπὸ ποὺ περιέχεται ὁλόκληρος μέσα σὲ δυὸ μόνο λέξεις: Στὸ σκοπὸ τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος, σκοπὸ ποὺ περιλαμβάνει ὅλα τὰ ἰδανικά μας. Ἐνθουσιασμὸς ναί, φανατισμὸς ναί, καὶ τρέλλα ἀκόμα ναί, ἀλλὰ γι' αὐτὸν τὸν σκοπό.

Μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ ὁρμητικὸς ποταμὸς ποὺ ὀνομάζεται «Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος», ὠθούμενος ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητη ὤθησι τῆς Ἱστορίας μας καὶ ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰ μεγάλα μας ἰδανικὰ θὰ τραβήξῃ μὲ ὁρμὴ πρὸς τὸ μέλλον γιὰ τὴν κατάκτησι ὅλων τῶν ἀντικειμενικῶν μας σκοπῶν, ἐκφράζω τὴν πεποίθησί μου ὅτι θὰ καταγάγῃ συνεχῶς ὡραίας νίκας. Μὲ ἐνθουσιασμό, φανατισμὸ καὶ αὐτοπειθαρχία θὰ τραβήξετε, παιδιά μου, μπροστά. — Τὸ λέει καὶ τὸ ὤμορφο τραγοῦδι σας: «Ἐμπρός, γιὰ μιὰ Ἑλλάδα νέα.... Ἐμπρὸς παιδιά».

Στὸ περιθώριον

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ὑπεδέχθη μὲ αἰσθήματα ἀφοσιώσεως καὶ χαρᾶς τὸν ἐπανακάμψαντα Βασιλέα του. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς περατώσας τὸ ταξίδιόν Του εἰς Εὐρώπην εὑρίσκεται ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐν μέσῳ τοῦ Λαοῦ Του, ὁ ὁποῖος τρέφει διὰ τὸν Ἄνακτά του πίστιν ἀπεριόριστον καὶ ἀγάπην ἀπέραντον.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤΟΛΗΝ

Ὅλως ἰδιαιτέρως ἀξίζει νὰ ἐξαρθῇ ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸν ἔρανον ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου τῶν διαφόρων ἐργατικῶν Ταμείων καὶ τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων γενικῶς. Ἡ ἐθνικὴ νεότης, μέσα εἰς τὰς ὠργανωμένας φάλαγγας τῆς ὁποίας σβύνει καὶ ἐξαφανίζεται κάθε συμβατική, κληρονομημένη ἐκ τοῦ παρελθόντος κοινωνικὴ διάκρισις, καὶ ἀποκαθίσταται ἕνα μόνον καὶ μοναδικὸν κριτήριον διαβαθμίσεως, τὸ ποσοστὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἀρετῆς, ποὺ φέρει μαζί του κάθε νέος, εἶναι ἰδιαιτέρως εὐγνώμων πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς ἐργατικοὺς ὀργανισμοὺς καὶ πρὸς τὸ σύνολον τῶν Ἑλλήνων ἐργατῶν, διότι ἔδειξαν, κατὰ τὸν πλέον περιφανῆ τρόπον, ὅτι δὲν ὑστεροῦν ἀπὸ καμμίαν ἄλλην κατηγορίαν τοῦ ἐθνικοῦ συνόλου εἰς προθυμίαν, προκειμένου νὰ προσφέρουν θυσίας ὑπὲρ ἐθνικῶν σκοπῶν.

Καὶ μόνον διότι ἔγινεν ἀφορμὴ ὁ ἔρανος διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου νὰ καταδειχθῇ πόσον ὑψηλὸν ὑπάρχει τὸ αἴσθημα τῆς εἰς θυσίας ἁμίλλης τοῦ ἐργατικοῦ μας κόσμου, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν εἶχε πιστευθῆ ὅτι εἶχον ἀνεπανορθώτως κατακυριεύσει αἱ βάρβαροι ὑλιστικαὶ θεωρίαι, ἀποτελεῖ ἐθνικὴν νίκην. Νίκην ἀξίαν νὰ γεμίσῃ ἀπὸ χαρὰν τὰς ψυχὰς τῶν Πανελλήνων.

Η Ε.Ο.Ν. ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα αἱ Ἀθῆναι ἔζησαν στιγμὰς τρόμου καὶ ἀγωνίας. Ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα ἐβομβάρδισαν....μίαν ὡρισμένην περιοχὴν τῆς πόλεως μὲ ἀποτέλεσμα τὸν φόνον καὶ τὸν τραυματισμὸν ἀρκετῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν κατάρρευσιν μερικῶν κτιρίων. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὴν ὡς ἄνω ἄσκησιν - διότι πρόκειται περὶ τῆς ἀσκήσεως τῆς προπαρελθούσης Δευτέρας διὰ τὴν Παθητικὴν Ἀεράμυναν τῆς Πρωτευούσης —ἡ Ἐθνικὴ Ὀργ. τῆς Νεολαίας ποὺ ἐμφανίζεται ἱκανοποιητικώτατα σὲ κάθε κίνησι καὶ σὲ κάθε προσπάθεια δὲν μποροῦσε νὰ παραμείνῃ ἀδρανής. 200 φαλαγγῖται ἀπὸ τοὺς ἐκπαιδευομένους εἰς τὰ εἰδικὰ σχολεῖα ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἄσκησιν, προσφέραντες ἱκανὰς ὑπηρεσίας, διὰ τὰς ὁποίας καὶ ἀπέσπασαν συγχαρητήρια τῆς Ἀνωτ. Δ/σεως τῆς Ἀντιαεροπορικῆς Ἀμύνης τῆς χώρας.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ

Ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῆς Ἑλλάδος φθάνουν τηλεγραφήματα πολιτῶν, συλλόγων, συνεταιρισμῶν, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεπετιέται ὅλη ἡ Ἐθνικὴ ἀγανάκτησις ἐναντίον τῶν προδοτῶν τῆς Πατρίδος. Πρόκειται ἀκριβῶς περὶ ἐκείνων, ποὺ λησμονοῦντες πὼς εἶναι Ἕλληνες, τυφλωμένοι ἀπὸ τὸ πάθος τους, καὶ ἀπὸ τὴν πικρία ὅτι εἰς τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου ἔχασαν τὰ ἄνομα κέρδη των, κτυποῦν τὴν Ἑλλάδα κατάστηθα, ἕτοιμοι νὰ τὴν δολοφονήσουν! Καὶ ὁ μὲν Ἀρχηγὸς ἐξετέλεσε τὸ καθῆκον του. Μὲ τὰς τελευταίας του δηλώσεις καὶ τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν κατετόπισεν ἐπὶ τῶν ἐγκληματικῶν διαδόσεων καὶ τοὺς λογαριασμούς του ἐξεκαθάρισεν, ὅσον ἀφορᾷ τὰ σκληρὰ μέτρα ποὺ θὰ λάβῃ ἐναντίον τῶν ἐγκληματιῶν βιομηχάνων τῶν ἀνησυχαστικῶν φημῶν καὶ τῶν ἀνοήτων ποὺ τὰς ἐπαναλαμβάνουν. Ἀλλὰ ἐδῶ τελειώνει τὸ καθῆκον τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἀρχίζουν αἱ ὑποχρεώσεις τῶν πολιτῶν. Κανεὶς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἀδιαφορῇ. Οἱ κακοὶ πολῖται τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ τεθοῦν εἰς τὸ περιθώριον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Πρέπει νὰ ριφθοῦν εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν καὶ νὰ διακοπῇ ἡ ἐπικοινωνία αὐτῶν μετὰ τῶν τιμίων ἀνθρώπων. Δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ δεχώμεθα στὸ σπίτι μας τοὺς κακοὺς αὐτοὺς πολίτας, ποὺ ὀνειρεύονται τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐξουθένωσιν. Πρέπει νὰ τοὺς δηλώσωμεν καθαρὰ καὶ ξάστερα ὅτι οἱ προδόται δὲν ἔχουν οὔτε εἰς τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν θέσιν οὔτε εἰς τοὺς συγγενικούς μας δεσμοὺς δικαιώματα. Πρέπει ταυτοχρόνως νὰ τοὺς παραδίδωμεν εἰς τὸ πρῶτον ἀστυνομικὸν ὄργανον καὶ εἰς τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν. Καὶ εἶναι καθῆκον μας αὐτό. Δὲν ἀρκοῦν τὰ μέτρα τοῦ Κράτους.

Χρειάζεται ἡ ἀντίδρασις τῆς Κοινωνίας κατὰ τῶν ἐγκλημάτων ποὺ διαπράττονται εἰς βάρος της. Οἱ παραστρατημένοι αὐτοὶ Ἕλληνες πρέπει νὰ ὑποστοῦν τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας των. Ἂν ἡ Κοινωνία δὲν ἀντιδράσῃ, τότε θὰ εἶναι ἀξία... ἀλλὰ ἂς μὴ τὸ εἴπωμεν.

Τὰ τηλεγραφήματα ποὺ καταφθάνουν τὸ μαρτυροῦν : Ἡ Κοινωνία ἐπιτελεῖ τὸ καθῆκον της. Ἔρχεται γεμάτη πατριωτικοὺς παλμοὺς νὰ γίνῃ ἐπίκουρος τοῦ μεγάλου ἔργου τοῦ Δημιουργοῦ τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐξερχόμενος τοῦ σταθμοῦ καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. Διαδόχου Παύλου καὶ Πρίγκηπος Γεωργίου.

ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΙΒΟΥ

Τὸ πηδάλιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ εὑρίσκεται ἀπὸ προχθὲς εἰς χεῖρας τοῦ Ἀρχηγοῦ.

«Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἀθλητισμοῦ καὶ ἀναλαμβάνει προσωπικῶς τὴν ὅλην κατεύθυνσιν. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν ἱστορικώτατον σταθμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ.....».

«Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἔθνους ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ διὰ πρώτην φορὰν ὁ Ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς θὰ ἔχῃ ἡγήτορά του τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως».

Οἱ τόσον χαρακτηριστικοὶ αὐτοὶ λόγοι ἀνήκουν εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Πρωτευούσης κ. Κ. Κοτζιᾶν, ὁ ὁποῖος μέχρι τοῦδε ἡγεῖτο τοῦ ἀθλητισμοῦ μας καὶ εἶναι ἀσφαλῶς ὁ μόνος ἁρμόδιος νὰ ἐξάρῃ τὴν ἀξίαν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ νὰ ἡγηθῇ προσωπικῶς καὶ εἰς μίαν τόσον Ἐθνικὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς γνωρίζει πόσον ἡ αὐτοπρόσωπος ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀνάληψις τῆς εὐθύνης σὲ κάθε κρατικὴ γραμμὴ ἐπιταχύνει καὶ καλλιτερεύει πάντοτε τὴν λύσιν της. Ἡ προσωπικότης του, τὸ ἁγνὸν καὶ θερμὸν ἐνδιαφέρον του γαλβανίζει ὅλας τὰς δραστηριότητας ποὺ τίθενται κάτω ἀπὸ τὰς διαταγάς του. Ἰδοὺ διατί οἱ Ἕλληνες ἀθληταὶ χαιρετοῦν τὸν Νέον Ἡγέτην των μὲ τὴν πίστιν ὅτι ἀνατέλλει νέα αὐγὴ διὰ τὸν ἀθλητισμόν μας καὶ τὸ μέχρι τοῦδε συντελεσθὲν ἔργον θὰ ὁλοκληρωθῇ καὶ θὰ ἐνταθῇ ἀποδίδον τὸ ἀνώτατον ὅριον τῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος ἀναμένει, πιστεύοντες ὅτι θὰ δρέψουν ταχέως δάφνας καὶ πέραν τῶν Βαλκανικῶν πρωτευουσῶν, ὅπου ἀναμφισβητήτως πρωτεύουν καὶ ὅτι τὸ ἀθλητικὸν πνεῦμα θὰ τονωθῇ περισσότερον εἰς ὁλόκληρον τὴν Χώραν, εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς στίβους τῆς ὁποίας θὰ ἀναθάλῃ ἡ ἀρχαία δόξα.

Ἐπικειμένων δὲ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων εἰς τὴν Φινλανδικὴν πρωτεύουσαν μετὰ διετίαν, εἶναι εὐτύχημα ὅτι τὴν Ἑλληνικὴν συμμετοχὴν εἰς τούτους θὰ προπαρασκευάσῃ Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ ἐνθουσιασμὸς γιὰ κάθε Ἑλληνικὸν ἐγγυᾶται μόνον ἐπιτυχίας.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπιθεωρῶν τμῆμα τοῦ Προτύπου Τάγματος Εὐζώνων ὀλίγον μετὰ τὴν ἄφιξίν του.

Στὸ περιθώριον

ΑΙ ΕΥΧΑΙ

Μὲ εὐλαβῆ συγκίνησιν ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης ἀποδέχεται τὰς πατρικὰς εὐχὰς καὶ τὰ ὑψηλὰ παραγγέλματα ποὺ τὶς ἀπηύθυνεν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν, ὁ νέος Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Μὲ ὅλην τὴν φλόγα τῆς ψυχῆς της ὁρκίζεται νὰ μὴ ἀποστῇ ἀπὸ τὸν ἀσάλευτον πύργον τῆς Ἐκκλησίας της καὶ τῆς πατρῴας πίστεως καὶ ν' ἀναδειχθῇ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ εὐκληματοῦσα, καὶ νὰ δοξάσῃ, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα της, τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα.

ΠΝΕΥΜΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Ἡ ζωηρὰ προθυμία καὶ ἡ γενναιότης μὲ τὴν ὁποίαν ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία ἀπήντησεν εἰς τὴν ἔκκλησιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου μᾶς συγκινεῖ ἐξαιρετικά. Εἶναι φανερὸν ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἀλλεγγύης ποὺ μὲ τόσην πίστιν καὶ ἐπιμονὴν ἐκαλλιέργησε τὸ τὸ νέον Κράτος καὶ ἡ χαρὰ τῆς θυσίας, παλαιὰ ἑλληνικὴ ἀρετή, τὴν ὁποίαν ἀτυχῆ ἐθνικὰ συμβάντα ἐφαίνετο ὅτι τὴν εἶχαν ἀτονήσει, ξαναζοῦν μέσα εἰς τὰς ἀνωρθωμένας μὲ τὴν πνοὴν τῆς νέας μεγάλης ἐθνικῆς προσπαθείας ἑλληνικὰς ψυχάς. Ἡ ἀξία τῆς ἀποδόσεως τοῦ δημοσίου ἐράνου ὑπὲρ τῶν στολῶν τῶν Φαλαγγιτῶν μας μεγάλη καθ' ἑαυτὴν καί, διατί νὰ μὴ τὸ εἴπωμεν, ὑπερβαίνουσα κάθε προσδοκίαν, αὐξάνει ἀκόμη περισσότερον ὅταν ἀναλογισθῇ κανεὶς ὅτι ὁ ἔρανος ἔγινε χωρὶς καμμίαν προπαρασκευήν, ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος βραχυτάτου καὶ εἰς στιγμὰς ποὺ ἄλλοι ἐξ ἴσου σημαντικοὶ τομεῖς κοινωνικῆς ἀνάγκης, ὅπως ἡ ἀνεργία, ἡ μαθητικὴ ἱματιοθήκη, διὰ νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τὸ πλῆθος τῶν πολυειδῶν φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων, εἷλκυον, ὄχι ὀλιγώτερον πλουσίας, τὰς εἰσφορὰς τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν ἰδιωτῶν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑΣ

Τὴν Κυριακὴν 8 Ἰανουαρ. εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς τῆς Περιφ. Δ/σεως Πρωτευούσης θὰ λάβῃ χώραν μία ὡραία, σεμνὴ καὶ συγκινητικὴ τελετή.

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς θὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς των, ἐφόσον οὗτοι διαθέτουν ἐπαρκῆ χῶρον, εἴτε εἰς τὸ πλησιέστερον πρὸς τὴν ἕδραν των σχολεῖον καὶ θὰ κόψουν τὴν πρωτοχρονιάτικη βασιλόπηττα.

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 1938-1939

Καθὼς τὸ πάρσιμο τῆς Τροίας, ἀνάβοντας, ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό, τὴ χαροποιὸ φωτιά, ἔφτασε στὶς ὁλόχρυσες Μυκῆνες, ἔτσι τὸ μήνυμα τοῦ Ἀρχηγοῦ τὴν 4ην Αὐγούστου πρὸς τοὺς Ἕλληνας Νέους, ποὺ τοὺς κάλεσε στὸ πλευρό του γιὰ νὰ βαδίσουν ἐμπρὸς γιὰ μιὰ Νέα Ἑλλάδα, ἦταν ἡ νέα χαροποιὸς φωτιά, ποὺ ἄναψε τὴν Θείαν Ἐθνικὴν φλόγα. Καὶ περνώντας πάνω ἀπὸ τὰ ναρκωμένα καὶ κοιμισμένα νεῦρα τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος ἔφτασε στὴν καρδιά της καὶ τὴν ἐθέρμανε καὶ τὴν ἐφλόγισε καὶ τὴν ἔκαμε νὰ σταθῇ στὸ πλευρό του γεμάτη χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸ καὶ ὄρεξι, νὰ δουλέψῃ γιὰ τὸ Μεγάλο Σκοπό, δίνοντας τὸ ἀνώτατο ὅριο τῆς δυνάμεως τῆς ἐνθουσιώδους ψυχῆς της. Καὶ ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, τὸ ἀποδεικνύει ἡ παρακάτω στατιστική, ὠχρὴ εἰκόνα τῆς πλούσιας σὲ ἀποτελέσματα δράσεως τῆς Ε. Ο. Ν. στὸ παρελθὸν ἔτος, ποὺ προμαντεύει μιὰ πλουσιώτερη συγκομιδὴ γιὰ τὸ ἀρχόμενον Νέον Ἔτος.

Ἡ Ε. Ο. Ν.	ἕως 1938	ἕως 1939
Συνολικὴ δύναμις.	19.000	500.000
Στολαὶ	2.000	110.000
Περιφερ. Διοικήσεις Ἀρρένων . .	10	40
» » Θηλέων . . .	1	39
Ἀθλητικοὶ Ἀγῶνες	2	938
Οἰκήματα Πρωτευούσης.	7	120
Γυμναστήρια	—	42
Στρατόπεδα	—	10
Κέντρα Ἐκπαιδεύσεως	—	79
Οὐλαμοὶ »	—	2.400
Νυκτεριναὶ Σχολαὶ	—	7
Ἐκδόσεις	—	25
Κοινωφελῆ ἔργα εἰς ἀξίαν . . .	—	22.000.000

Η ὅλη τεραστία αὐτὴ δύναμις τῶν πενταποσίων χιλιάδων νέων, εὑρισκομένων ἐν συνεχεῖ κινήσει καὶ δράσει, διοικεῖται καὶ ἐν γένει ὑπηρετεῖται ἀπὸ ἐθελοντικὴν ἐργασίαν. Ὁλόκληρος ἡ ἱεραρχία τῆς Ε.Ο.Ν., ὅλοι οἱ ἐν αὐτῇ νυχθημερὸν καὶ μέχρις αὐταπαρνήσεως μοχθοῦντες, ἐργάζονται ἐθελοντικῶς, ἱκανοποιούμενοι μόνον μὲ τὴν πίστιν ὅτι ἔτσι ὑπηρετοῦν τὴν Ἑλλάδα τῆς 4ης Αὐγούστου, τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὰ ἰδανικὰ ποὺ αὐτὸς ἐνσαρκώνει.

Μέσα σ' ὅλους αὐτοὺς καθ' ὅλην τὴν Χώραν, δηλαδὴ σ' αὐτὲς τὶς 500.000 Φαλαγγιτῶν, ὑπάρχουν ΜΟΝΟΝ ΕΚΑΤΟΝ ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΕΙΣ θέσεις ἐμμίσθων. Αἱ θέσεις αὗται εἶναι θέσεις δακτυλογράφων, κλητήρων καὶ ὁδηγῶν.

Τὸ ὅτι ἐργάζονται ἐθελοντικῶς γιὰ τὴν Ε. Ο. Ν. χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀμοιβὴ δεκάδες χιλιάδων Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων εἶναι κι' αὐτὸ μία ἀπὸ τὰς σημαντικωτέρας κατακτήσεις τῆς 4ης Αὐγούστου.

* * *

Τὰ γενόμενα κοινωφελῆ ἔργα συνολικῆς ἀξίας 22.000.000 δραχμῶν εἶναι τὰ ἑξῆς:

Δενδροφυτεύσεις, ἐμβολιασμοὶ ἀγρίων δένδρων, ὁδοποιΐα, ὑποδειγματικαὶ καλλιέργειαι, ἀποστραγγίσεις, κατασκευὴ γηπέδων, ἀγροτικαὶ ἐργασίαι ἐν γένει κλπ.

Η ἰδεώδης μορφὴ ὡς πρὸς τὸ ὀργανωτικὸν μέρος τῆς Ε. Ο. Ν., ὅπως τὴν ἐφαντάσθη ὁ Ἀρχηγός της, θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἡ μορφὴ ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ζωντανὸς αὐτὸς ὀργανισμὸς σὰν ἕνα ἑνιαῖο σύνολο κινεῖται καὶ δρᾷ αὐτοματικά, χωρὶς παραπλανήσεις, ἀσάφειες, δισταγμούς.

Γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ αὐτὴ ἡ ἀσφάλεια, ἡ ρυθμικὴ μηχανικότης, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ζωῆς καὶ τῆς κινήσεως τῆς Ε. Ο. Ν., εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως κάθε μέλος της ἔχῃ γνῶσιν βαθεῖαν τοῦ ἔργου καὶ πρακτικὴν ἐξάσκησιν τελείαν εἰς αὐτό. Ὑπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα νοεῖται ἡ μόρφωσις, ἡ κατάρτισις, ἡ εἰδικότης εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀσκηθῇ ὁ νέος.

Ἀντιλαμβάνεται, λοιπόν, ὁ καθεὶς τὴν σημασίαν τοῦ προγράμματος τῆς Ἐθνικῆς ἐκπαιδεύσεως ποὺ πρέπει ἐντὸς τοῦ ἀρχομένου Νέου Ἔτους τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὑψηλοτέραν του ἀπόδοσιν.

* * *

Ο ἔρανος διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου μέχρι σήμερον καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀπέφερε περὶ τὰ ἑπτάμισυ ἑκατομμύρια δραχμῶν (7.500.000). Εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Πρωτευούσης μόνον ὁ ἔρανος ἀπέφερε πέντε ἑκατομμύρια δραχμῶν.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ 1939

Ἡ Ε. Ο. Ν. κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1938 ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν μελῶν της εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐθνικῆς δράσεως, οὕτως ὥστε ἐντὸς τοῦ 1939 νὰ συμπληρωθοῦν ἀρτίως κατηρτισμένα καὶ ἰσχυρὰ τμήματα τῶν εἰδικοτήτων ποὺ ἀναφέρονται κατωτέρω:

Ἀεροπορία	Ξέναι γλῶσσαι
Τοπογραφία	Ὑγιεινὴ
Ὁπλομαχητικὴ	Ἀσκήσεις πρώτων βοηθειῶν
Σκοποβολὴ	Ἐπαγγ. προσανατολισμὸς
Πυροσβεστικὴ	Ἐθνικὴ διαφώτισις
Γεωργικὴ ἐκπαίδευσις	Οἰκοκυρικὴ
Χειροτεχνία	Βρεφοκομία
Μουσικὴ	Ὁδήγησις

ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ: Ἐθελονταὶ ἐργασίας, Πρώτων βοηθειῶν, Ἀεροχημικῆς Ἀμύνης, Μηχανοκινήτων πυροσβεστῶν, Ἀνεμοπορίας, Χορῳδίας.

Αἱ τρεῖς μεγάλαι κινητοποιήσεις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1938:

25 Μαρτίου Δύναμις κινητοποιηθέντων	20.000
4 Αὐγούστου » »	35.000
11 Δεκεμβρίου (παράδοσις Σημαιῶν ὑπὸ Α. Β. Υ. Διαδόχου Παύλου καὶ Α. Β. Υ. Πριγκ. Φρειδερίκης)	58.000

Εἰς τὰς δύο πρώτας συμμετεῖχον ἰσχυρὰ τμήματα ἀντιπροσωπεύοντα τοὺς σχηματισμοὺς τῶν Ἐπαρχιῶν. Εἰς τὴν τελευταίαν ἅπασα ἡ δύναμις ἀπετελεῖτο ἐκ τμημάτων τῆς Πρωτευούσης ἀποκλειστικῶς.

Κατὰ τὸ 1938 ἐγένοντο ἐπίσης καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας μεγάλαι κινητοποιήσεις κατὰ τὴν περιοδείαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου. Δὲν ἀπέμεινε γωνία τῆς ἑλληνικῆς γῆς εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴν ἠκούσθη ἡ θριαμβευτικὴ ἰαχὴ τῶν φαλαγγιτῶν διὰ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου. Ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς μὲ πρωτοπόρον τὴν Νεολαίαν της βαδίζει τὸν δρόμον ποὺ ἐχάραξεν εἰς αὐτὴν ὁ μεγάλος της Ἀρχηγός.

ΗΓΕΤΗΣ ΚΑΙ ΔΑΣΚΑΛΟΣ, Ε.Ο.Ν. ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΔΙΠΛΗ εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μέχρι μιᾶς ὡρισμένης ἡλικίας: ἡ σχολικὴ καὶ ἐξωσχολική. Ξέρουμε πὼς στὴν παιδικὴ ἡλικία ὅλα χαράσσονται στὴ νεαρὴ ψυχὴ ἀνεξίτηλα. Ἂν οἱ δυὸ αὐτὲς ζωὲς δὲν συμφωνοῦν καὶ δὲν ὑποβοηθοῦν ἡ μία τὴν ἄλλη, ὁ τρόφιμος καταστρέφεται ἀπὸ ἀπόψεως ψυχῆς καὶ χαρακτῆρος. Σχολικὴ ζωὴ ὡς τώρα ὑπῆρχε μὲ τὴν μετάγγισι μόνον γνώσεων, ἐξωσχολικὴ ζωὴ δὲν ὑπῆρχε, γιατὶ ὁ δάσκαλος βγαίνοντας ἀπὸ τὴν τάξι κρεμοῦσε τὴν ἀποστολή του στὸ καρφὶ καὶ ὁ γονιὸς ἀνίκανος γιὰ διαπαιδαγώγησι εἶχε ἀναθέσει ὅλα στὸ δάσκαλο. Ἡ Ε. Ο. Ν. ἔρχεται νὰ ἐκπληρώση ἕνα μεγάλο καθῆκον, νὰ ἀναλάβη μίαν ὕψιστη ἀποστολὴ ἀπέναντι τῆς νεότητος καὶ ἑπομένως τῆς μελλούσης Ἑλλάδος.

Τὸ σχολεῖο εἶναι ἡ μόρφωσι τῆς μιᾶς διαστάσεως, μποροῦμε νὰ ποῦμε. Ἡ Ε.Ο.Ν. τῶν τριῶν διαστάσεων. Τὸ σχολεῖο μορφώνει μὲ γνώσεις κατὰ ὕψος, ἡ Ε. Ο. Ν. μορφώνει ψυχικὸ κόσμο καὶ χαρακτῆρα κατὰ μῆκος, ὕψος καὶ βάθος. Τὸ σχολεῖο φτιάνει ἀνθρώπους γραμματισμένους, ἡ Ε.Ο.Ν. δίνει ἀνθρώπους ἱκανοὺς γιὰ τὴ ζωή, γιὰ τὴν πρᾶξι, γιὰ τὸ σύνολο, γιὰ τὸ Ἔθνος. Τὸ σχολεῖο εἶναι ἡ πηγὴ τῆς μαθήσεως, ἡ Ε.Ο.Ν. πηγὴ δυναμικότητος, δράσεως, ζωῆς. Στὸ σχολεῖο διδάσκει τὸ σῶμα τῶν διδασκάλων, στὴν Ε.Ο.Ν. ἡ ἐνθουσιασμένη ἡγεσία τῶν νεαρῶν. Ξέρουμε πὼς τὸ κῦρος τοῦ δασκάλου μέσα στὸ σχολεῖο πρέπει νὰ στέκη ψηλά, μὰ πρέπει νὰ διαπιστώσουμε πὼς τὸ κῦρος τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. πρέπει νὰ εἶναι τὸ ὕψιστον καὶ τὸ ἀνώτατον κῦρος. Ὅταν ἐννοηθῆ καλὰ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, τότε θὰ λείψη κάθε προστριβή, ποὺ εἶναι τρομερὰ βλαβερὴ σ' ἕνα τέτοιο ἔργο. **Γιατὶ ἡ μόρφωσι τῆς Νεολαίας εἶναι σύνολο ἑνιαῖο, στὸ ὁποῖο πρέπει ὅλοι νὰ προσαρμοσθοῦν.**

Φυσικὰ μέσα στὴν ἡγεσία τῆς ὀργανώσεως ὑπάρχουν καὶ διδάσκαλοι, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ δίνη περισσότερα δικαιώματα σ' αὐτοὺς ἀπὸ τὸν ἀγρότη ἢ τὸν ἐργάτη ἡγέτην.

Εἶναι σφαλερὸ νὰ νομίζη κανεὶς πὼς ἕνας δάσκαλος εἶναι ἀπόλυτα ἐνδεδειγμένος γιὰ ἡγέτης τῆς νεολαίας. Οἱ ἡγέτες τῆς νεολαίας ἀναδεικνύονται ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα καὶ τὶς τάξεις.

Διδασκαλία σχολικὴ καὶ ἡγεσία νεολαίας εἶναι δύο πράγματα τελείως διαφορετικά. Μπορεῖ ἕνας ἱκανὸς δάσκαλος νὰ ἀποδειχτῆ ὁλωσδιόλου ἀνίκανος στὴν ἡγεσία μιᾶς ὁμάδος καὶ πάλιν ἕνας ἐπιδέξιος ἡγέτης νὰ μὴν μπορῆ νὰ δώση ἕνα στοιχειῶδες μάθημα κατάλληλο γιὰ σχολεῖο.

Ὁ δάσκαλος ἔχει τὶς προϋποθέσεις ἀπὸ μίαν ὡρισμένη προγραμματικὴ μόρφωσι, ποὺ τὴν ἐποπτεύει τὸ Κράτος. Μὰ καὶ ὁ ἡγέτης πρέπει νὰ ἔχη ἐπίσης ὡρισμένη μόρφωσι, πρὸ πάντων πάνω στὴν πρακτικὴ δρᾶσι μέσα στὴν ὀργάνωσι. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως καὶ τὸ πιὸ ὑψηλὸ εἶναι νὰ ἔχη ἱκανότητα ἡγετική, ποὺ οὔτε διδασκαλικὰ φροντιστήρια, οὔτε παιδαγωγικὲς Ἀκαδημίες, οὔτε Πανεπιστήμια καὶ ὑπουργεῖα Παιδείας μποροῦν νὰ τοῦ δώσουν. Γιατὶ ὁ ἡγέτης γεννᾶται, δὲν γίνεται. Ὅποιος ἔχει αὐτὴν τὴν ἱκανότητα, ἀδιάφορα δάσκαλος, ἀγρότης ἢ ἐργάτης, εἶναι κατάλληλος καὶ χρήσιμος γιὰ τὴν ἐργασία μέσα στὴν ὀργάνωσι τῆς Νεολαίας.

Ὥστε ὁ δάσκαλος δὲν πρέπει νὰ νομίζη πὼς μόνον αὐτὸς ἢ αὐτὸς καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον εἶναι ὡρισμένος νὰ ἡγηθῆ. Δυστυχῶς νομίζει πὼς μὲ τὸ ἀπολυτήριο ποὺ πῆρε κατὰ τὰς ἐξετάσεις του ἀπὸ τὸ Κράτος πῆρε σύγχρονα καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἡγῆται τῆς Νεολαίας. Τοῦτο εἶναι φοβερὴ πλάνη! Μόνο ἕνας ἀνίδεος μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψη. Γιατὶ ἕνας δάσκαλος χωρὶς ἡγετικὴ ἱκανότητα, μ' ὅσες γνώσεις καὶ ἂν ἔχη, θολώνει τὴν ἔννοια τῆς ὀργανώσεως καὶ τὴν νομίζει συνέχεια τῆς σχολικῆς του παραδόσεως καὶ διδασκαλίας. Μιὰ πορεία τῆς νεολαίας, μιὰ στρατοπέδευσι, ἕνα ταξίδι μεταβάλλεται σὲ σχολαστικὴ σχολικὴ ἐκδρομή.

Ἐπειδὴ ὁ δάσκαλος ἔχει νὰ κάνη συνήθως μὲ παιδιά, ποὺ σὰν ἄγραφο χαρτὶ περιμένουν ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τῶν δικῶν του γνώσεων καὶ ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τοῦ ἀντείπουν ποτὲ πάνω στὸ ἐπίπεδο αὐτό, εἶναι εὔκολο νὰ πλανηθῆ στὴν ἐκτίμησι τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῆς ἀξίας του. Ἀνακατεύει τὸ κῦρος, ποὺ τοῦ χάρισε ἡ πολιτεία ὡς δασκάλου, μὲ τὸ ἐκ φύσεως ἡγετικὸν κῦρος. Τὸ συμπέρασμα εἶναι πάντοτε ἡ ἀπογοήτευσι τοῦ δασκάλου καὶ τῆς νεολαίας. Ὁ δάσκαλος χάνει σιγὰ - σιγὰ τὴν πίστι στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του καὶ ἡ νεολαία χάνει τὴν πίστι πρὸς τὴν Ἰδέα.

Πάνω στὸ ἐπίπεδο τῆς ἡγεσίας τῆς νεολαίας πρέπει νὰ μὴ γίνωνται λάθη, γιατὶ δύσκολα μποροῦν νὰ διορθωθοῦν.

Γι' αὐτὸ ἡ διορατικότητα τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ της καὶ ἡ ἀκατάπαυστη προσπάθεια τοῦ ἀξίου της Ἐπιτρόπου φροντίζουν νὰ βουλλώνουν τὶς πηγὲς αὐτὲς τῶν σφαλμάτων μὲ ἐπίκαιρη ἐπέμβασι. Ἡ ἐναρμόνισι τοῦ ὑπουργείου Παιδείας, ἑπομένως τοῦ διδασκαλικοῦ κόσμου, μὲ τὸ ἔργο τῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας δείχνει ἱκανότητα, δύναμι καὶ θέλησι γιὰ τὸ μπάσιμο τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ ζητήματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τῆς μελλοντικῆς Ἑλλάδος, στὸν δρόμο ποὺ πρέπει.

* * *

Ἡ κοινωνικὴ ὄψη τῆς Ε. Ο. Ν., εἰς τὴν ὁποίαν καταλέγεται καὶ ἡ ἐργατικὴ νεότης, ἐμποδίζει τὸν διδάσκαλον νὰ ἀναδειχθῆ συνήθως καλὸς καὶ τέλειος ἡγέτης πάντοτε, ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς σχολικῆς του ἐργασίας στέκει σ' ἕναν ἄλλον κύκλον ζωῆς.

Οἱ μορφωτικὲς προϋποθέσεις, πάνω στὶς ὁποῖες χάρις στὶς γνώσεις του καὶ στὴ σχολική του ὑπηρεσία μποροῦσε νὰ στηριχθῆ ἡ ἐργασία του στὶς τάξεις τῆς νεολαίας, παύουν μόλις πλάϊ στὸν μαθητή του βρεθῆ τὸ ἐργατόπαιδο. Ἂν νομίζη πὼς ἔχει νὰ κάνη μὲ μιὰ τάξι σχολείου μόνο ὁμοιόμορφα ντυμένη θὰ πεισθῆ γλήγορα ὅτι ἡ Ε.Ο.Ν. καὶ στὸ πιὸ μικρό της κύτταρο παρουσιάζει ὁλόκληρο τὸ Λαὸ στὴν ποικίλη του μορφή.

Ὥστε ἡ ἐργασία τοῦ δασκάλου εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἐργασία τοῦ ἡγέτου.

Ἡ συνεργασία ὅμως δασκάλου καὶ ἡγέτου εἶναι ἀπαραίτητη. Πρέπει νὰ εἶναι γεμάτη ἐμπιστοσύνη καὶ

ἀλληλέγγυος. Ὅσο πιὸ συχνὰ συνεννοοῦνται διδάσκαλοι καὶ ἡγέτες γιὰ τοὺς νέους, ποὺ τοὺς ἐμπιστεύθηκαν, τόσο καλύτερα θὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὸ σχολεῖο καὶ γιὰ τὴν ὀργάνωσι.

Ἕνας ἀμελὴς καὶ ὀκνηρὸς μαθητὴς μπορεῖ νὰ κινηθῇ καλύτερα ἀπὸ τὸν ἡγέτη του παρὰ ἀπὸ τὸ μάλλωμα τοῦ δασκάλου ἢ ἀπὸ τὴν προσβολή.

Ἐδῶ πρέπει νὰ τονίσουμε τὸ ἑξῆς: Συμβαίνει στὶς τάξεις ἑνὸς σχολείου νὰ βρίσκωνται καὶ ἡγέτες τῆς Ε. Ο. Ν. Γι' αὐτοὺς χρειάζεται ὁ δάσκαλος ἕναν ἰδιαίτερο τόνο συμπεριφορᾶς. Ναί, εἶναι κι' αὐτοὶ μαθηταὶ ὅπως ὅλοι, ὅμως ἔχουν τὸ ἀξίωμα νὰ ὁδηγοῦν μιὰ ἀκολουθία, μιὰ ὁμάδα κι' ἔχουν κάτι περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἁπλοῦς μαθητάς. Ἐδῶ πρέπει ὁ δάσκαλος νὰ μὴν ὑποβιβάζῃ καὶ ἐξευτελίζῃ τὸν ἡγέτην αὐτὸν χωρὶς λόγο πρὸ τῶν συντρόφων, ἴσως καὶ μελῶν τῆς ἀκολουθίας του, ποὺ φοιτοῦν στὴν ἴδια τάξι.

Μπορεῖ νὰ τοῦ πῇ ἰδιαιτέρως τί πρέπει νὰ κάνῃ πρὸς ὄφελος τῆς σχολικῆς του μορφώσεως. Κι' ὅταν δὲν μπορῇ νὰ τὸ καταφέρῃ μόνος του, πρέπει νὰ ἔλθῃ σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀνώτερόν του ἡγέτην.

Ἀλλοιῶς τὸ μάλλωμα μπροστὰ σὲ ὅλους θὰ ἔχῃ τὸ ψυχολογικὸ ἐπακολούθημα ἢ νὰ θάψῃ τὸ κῦρος τοῦ ἡγέτου ἢ νὰ ἐρεθίσῃ τοὺς μαθητὰς ἐναντίον τοῦ δασκάλου. Καὶ ὅταν μέσα στὴ σύγχυσι καὶ ταραχὴ ξεφύγῃ ἕνας λόγος κάπως προσβλητικὸς γιὰ τὴν ὀργάνωσι, τότε τὰ παιδιὰ μὲ τὸ ἀλάνθαστο ἔνστικτό τους θεωροῦν τὸ δάσκαλο ἐχθρὸ τῆς ὀργανώσεώς των καὶ ἑπομένως ἐχθρὸ τῆς ζωῆς, ποὺ πάλλει.

* *

Ὅσο ὅμως πιὸ πολὺ προσπαθεῖ ὁ δάσκαλος νὰ προσαρμοστῇ πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ νόμο τῆς Ε.Ο.Ν. τόσο περισσότερη ἐπιτυχία θάχῃ καὶ στὸ ἐπάγγελμά του. Θάτανε μάλιστα καλὸ ὁ δάσκαλος νὰ παίρνῃ μέρος σὲ διάφορες τελετές, συναθροίσεις κλπ. τῆς Ε.Ο.Ν. γιὰ νὰ δείχνῃ πὼς ἐνδιαφέρεται καὶ γιὰ τὴν ἐξωσχολικὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκε ἡ Πολιτεία.

Μόνον ἔτσι θὰ δημιουργηθῇ ὁ ψυχικὸς σύνδεσμος μεταξὺ διδάσκοντος καὶ μαθητοῦ. Πόσοι ὅμως ἔκαναν τὸ βασικὸ λάθος νὰ παραγνωρίσουν τὴν σπουδαία σημασία τῆς Ε.Ο.Ν.!

Ξεχνοῦν πὼς ἡ Νεολαία σὲ ἀνώτερη ἔννοια ἔχει πάντα δίκηο, ἐπειδὴ εἶναι φορεὺς τῆς νέας ζωῆς. **Ἡ ἐπίμονη προσήλωσί τους στὴν παλιὰ ἐποχή, τοὺς σπρώχνει μόνον στὸ περιθώριο τῆς νέας ἐποχῆς καὶ δὲν ἔχουν πιὰ καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ νεολαία καὶ ἑπομένως μὲ τὴ ζωή.** Αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ εἶναι πιὰ οὔτε καλοὶ διδάσκαλοι.

Καὶ σήμερα ὁ δάσκαλος, μὲ τὴν κυρία σημασία τῆς λέξεως, εἶναι πολὺ ἀναγκαῖος. Ἔχει πολλὰ καθήκοντα νὰ ἐκτελέσῃ ἀπέναντι τῆς νεότητος. Σήμερα δὲν πρέπει μὲ τὸ τέλος τοῦ μαθήματος νὰ κλείσῃ τὸ βιβλίο του, σφαλίζοντας μέσα στὶς σελίδες του καὶ τὴν ὑψηλή του ἀποστολή.

Εἶναι φυσικὸ ἡ νεότης νὰ μὴ σέβεται τὶς γνώσεις τόσο, ὅσο τὴ δυναμικότητα καὶ τὴ ζωντάνια. Ὅποιος δάσκαλος ὅμως κατορθώσῃ νὰ ἔχῃ αὐτὰ τὰ δύο μπορεῖ ἀπὸ τὴ μουχλιασμένη τῆς σχολικῆς παραδόσεως αἴθουσα νὰ φκιάσῃ τὴ χαρά, τὴ δύναμι καὶ τὴ ζωή. Ὅποιος δὲν ἔχει αὐτὰ τὰ δύο, καμμιὰ γνῶσι δὲν μπορεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Εἶναι γιὰ πάντα χαμένος!

Ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ δάσκαλος νόμιζε τὴ θέσι του ἀγκυροβόλημα στὸ λιμάνι τῆς ἡσυχίας καὶ τὸ παιδὶ ὡς δυσάρεστο ἀντικείμενο τῆς ἐργασίας του πέρασε.

Οἱ σχολαστικοὶ «δάσκαλοι» μὲ τὰ γυαλιὰ καὶ τὴν ὀμπρέλλα, ποὺ θεωροῦσαν ὡς ἀποστολή των τὸ παραγέμισμα τοῦ παιδικοῦ κεφαλιοῦ μὲ γνώσεις, ἀφήνοντας ἄγγιχτα τὴν ψυχὴ καὶ τὸν χαρακτῆρα, εὐτυχῶς ὅλο καὶ λιγοστεύουν.

Ὁ φρέσκος ἀγέρας, ποὺ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ ξεχύνεται πέρα ὡς πέρα στὴ χώρα γεμίζει καὶ τὴ σχολικὴ αἴθουσα διώχνοντας τὴ μοῦχλα καὶ τὸ μόλυσμα.

Ἡ ἐποχή μας χρειάζεται δασκάλους ποὺ στέκουν μὲ τὰ δύο πόδια πάνω στὴ γῆ, γεροὶ καὶ ἀποφαστικοί, ποὺ βαδίζουν τὸν ἴδιο δρόμο μὲ τὴν Ε. Ο. Ν. συντροφικὰ καὶ ἀλληλένδετα. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ τελευταία ἐπιθυμία τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Σίτσα Καραϊσκάκη - Νικολάου

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ

«Διατηρεῖτε μέσα σας ἀκμαία τὴ δύναμι, νὰ καταβάλλετε τὸ κόπο μὲ μικρὲς καθημερινὲς ἀσκήσεις», λέει ὁ σοφὸς James.

Ἡ ἄσκησι αὐτὴ μοιάζει μὲ τὰ ἀσφάλιστρα, ποὺ πληρώνει κανεὶς γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ σπίτι του ἢ τὰ ὑπάρχοντά του. Ἡ πληρωμὴ αὐτὴ δὲν εἶναι βέβαια εὐχάριστος καὶ μπορεῖ ποτὲ νὰ μὴ μᾶς χρησιμεύσῃ, ἂν δὲν παρουσιαστῇ κίνδυνος. Ἂν ὅμως συμβῇ μιὰ πυρκαϊά, ἡ δαπάνη τῶν μικρῶν ἀσφαλίστρων θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφή.

Ἕνα μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον κεντρίζομε τὴ θέλησι, εἶναι ἡ ἀνάγνωσι καὶ μάλιστα μεγαλοφώνως βιβλίων ἰσχυρῶν, ποὺ στὴ διήγησι πρωταγωνιστεῖ ἡ θέλησι. (Τέτοια βιβλία εἶναι οἱ αὐτοβιογραφίες τοῦ Ἀλφιέρη καὶ τοῦ Φραγκλίνου, τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Στούαρτ Μίλλ, τὸ Θέλω καὶ Δύναμαι τοῦ Λεσσόνα κλπ.).

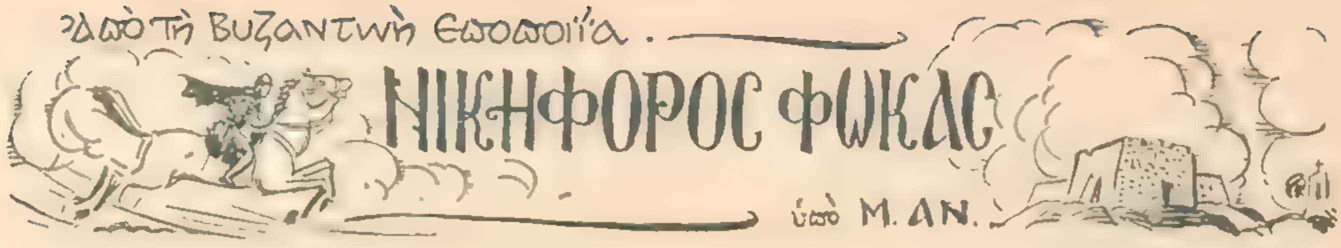
«Στὴ γαλήνη καὶ στὴ μόνωσι, λέει ὁ Payot, ἡ συγχρώτισι αὐτὴ μὲ ἰσχυρὲς ψυχὲς ἐνισχύει θαυμάσια τὴ θέλησι».

Ὁ ἴδιος συγγραφεὺς ἰσχυρίζεται — σ' αὐτὸ ὅμως δὲν συμφωνοῦμε — ὅτι ἡ ἀνάγνωσι πολλῶν ἐφημερίδων ἀποβαίνει βλαβερὰ στὴ θέλησι, γιατὶ ἡ ἀνάγνωσις αὐτὴ διαιρεῖ τὴ σκέψι καὶ διασκορπίζει τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος ἐπειδὴ τὸ ἐρεθίζει χωρὶς νὰ τὸ ἱκανοποιῇ.

Ἕνα φάρμακο, ποὺ συνιστᾶται γιὰ τὴ συνηθισμένη ἀβουλία, εἶναι τὸ νὰ γράφῃ κανεὶς μὲ μεγάλα γράμματα μπροστὰ στὸ γραφεῖο του λόγους ἢ ἀποφθέγματα συγγραφέων ἢ ποιητῶν παρορμητικά.

Ὁ Ρωμαῖος Σενέκας ἔγραφε σὲ κάποιο φίλο του: «Πρέπει νὰ διαλέγωμεν ἕνα ἄνδρα ἐνάρετον καὶ νὰ ἔχωμε μπροστά μας τὴν εἰκόνα του, ὥστε νὰ ζῶμεν πάντα κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα του καὶ νὰ φερώμαστε σὰν νὰ μᾶς ἔβλεπε διαρκῶς». Μὰ καὶ ὁ Πλούταρχος ὁ δικός μας ἔγραφε ὅτι εἶναι συντελεστικὸ στὴν εὐδοκίμησί μας στὴ ζωὴ νὰ ἔχωμεν ὡς ὑπόδειγμα στὶς πράξεις μας ἕνα «μέγαν ἄνδρα», ποὺ νὰ τὸν συμπαθῇ ἡ ψυχή μας καὶ ὁ ὁποῖος νὰ βρέθηκε σὲ ἴσους ἢ ἀναλόγους ὅρους σὲ κάποια περίστασι τῆς ζωῆς του μὲ τοὺς δικούς μας.

Νὰ καὶ ἕνα ἄλλο μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον μποροῦμε νὰ ἐνισχύωμε τὴ θέλησί μας: Λέμε π. χ. ἀπὸ μέσα μας: «Ἂν κάμω αὐτό, θὰ εὐχαριστηθοῦν οἱ γονεῖς μου». Δὲν φτάνει ὅμως αὐτό· ἡ θέλησι μπορεῖ νὰ ἐξατμισθῇ. Πρέπει νὰ ἐνισχύωμεν τὴν θέλησί μας μὲ τὴ φαντασία μας. Φανταζόμεθα αἴφνης τὶς ἐκδηλώσεις τῆς χαρᾶς ποὺ θὰ ἔχῃ ὁ πατέρας μας γιὰ κάθε ἐπιτυχία μας. Τὸν φανταζόμαστε νὰ δέχεται τὰ συγχαρητήρια τῶν οἰκογενειακῶν μας φίλων. Ἀκόμη τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴ χαρὰ τῆς μητέρας μας, τὴν εὐχαρίστησί της, ὅταν στὶς διακοπὲς θὰ συνοδεύεται στοὺς περιπάτους ἀπὸ τὸ γυιό της, γιὰ τὸν ὁποῖον θὰ ὑπερηφανεύεται. Τὸ ἴδιο ἂς φανταζόμαστε τὴν ἄμεσα ἐπίδειξι τῆς μικρῆς ἀδελφῆς μας, ποὺ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὸν διάσημο ἀδερφό της.....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Τὸ 'Ακριτόπουλο

'Ο Γρηγόρης σηκώθηκε μόλις στὸ ἀντικρυνὸ παράθυρο φάνηκε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Οἱ καμπάνες χτυποῦσαν κοντὰ κι' ἀπόμακρα, σὲ ἤχους διάφορους, ἀπὸ τὶς ἑκατὸ ἐκκλησιὲς τῆς Θεσσαλονίκης. Κι' ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ξεχώριζε μὲ τὸ βαρύ της ἦχο ἡ μεγάλη καμπάνα τοῦ 'Αγίου Δημητρίου, ποὺ οἱ τροῦλλοι του καὶ τὰ καμπαναριὰ ὑψώνονταν πάνω ἀπὸ τὶς δεντροκορφὲς τοῦ διπλανοῦ κήπου.

Μιὰ ραγισμένη γέρικη φωνὴ ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ βάθος τῆς κάμαρας, ρώτησε:

— Τί καιρὸ κάνει, Γρηγόρη;

— 'Ο οὐρανὸς εἶναι κατακάθαρος, 'Αθανάσιε.

Κι' ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀκόμα, πρόσθεσε:

— Δίχως κανένα συννεφάκι.

'Απὸ τὸν τρόπο του μποροῦσε κανεὶς νὰ καταλάβη πόσο σημαντικὸ θεωροῦσε τὸ γεγονὸς αὐτό.

Κι' εἶχε δίκηο. Ξημέρωνε ἡ 23 'Οκτωβρίου τοῦ 958 κι' ἡ Θεσσαλονίκη ἑτοιμαζόταν νὰ γιορτάση τὸν προστάτη της ἅγιο.

— Μεγάλη ἡ χάρι του, εἶπε ἡ ραγισμένη φωνή, κι' ἄρχισε νὰ ψάλλη μὲ κατάνυξι:

«Μέγαν εὕρατο ἐν τοῖς κινδύνοις
Σὲ ὑπέρμαχον ἡ οἰκουμένη,
'Αθλοφόρε, τὰ ἔθνη τροπούμενον...»

'Η πόλι κι' ὅλας ἄρχισε νὰ ξυπνᾶ. 'Απὸ τὴν ψηλὴ ἀκρόπολι ὡς κάτω στὸ ἀνοιχτὸ λιμάνι βουὴ σύμμιχτη ἀνέβαινε ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ζῶα. "Υστερα ἀπὸ λίγο τὸ μεγάλο ἐμπορικὸ πανηγύρι θἄρχιζε κοντὰ στὴ Χρυσὴ Πύλη [2] καὶ τὸ πλῆθος κατέβαινε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἄλλοι ν' ἀγοράσουν, κατὰ τὴ δύναμι ποὺ εἶχαν καὶ τὶς ἀνάγκες τους, κι' ἄλλοι νὰ χαζέψουν.

. . .

Μέρες τώρα ἀπ' 'Ανατολὴ καὶ Δύσι, ἀπ' ὅλα τὰ θέματα [3] τῆς ἀπέραντης Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, κατέφθαναν οἱ ἔμποροι καὶ οἱ προσκυνητές. Χιλιάδες καμῆλες περνοῦσαν ἀπὸ τοὺς πλατειοὺς δρόμους μὲ ἀργὸ βῆμα, κουνῶντας τὸν ἄσκημο καμαρωτὸ λαιμό τους, ὅπου ἠχοῦσαν κρεμασμένα κουδούνια... ντρίν... ντρίν... ἀργὰ καὶ ρυθμικά. Χοντρὰ κάρρα σέρνονταν ἀπὸ ἀργοκίνητα βουβάλια ποὺ περπατοῦσαν παραπατῶντας στὸ λιθόστρωτο καὶ προχωροῦσαν διστακτικά, φοβισμένα ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς μεγάλης πολιτείας. Περνοῦσαν, περνοῦσαν, ἀτέλειωτη σειρά, μὲ κάθε εἴδους πραμάτειες. "Εμποροι ἀπὸ τὸ Νοβγορὸδ μὲ μακριὲς γενειάδες καὶ Λυσιτανοὶ καὶ Κέλτες ψηλόκορμοι καὶ ξανθοί... 'Απὸ τὶς χιονισμένες "Αλπεις ὡς τὸν Καύκασο, ἀπὸ τὰ φωτοπλημμυρισμένα νησιὰ τοῦ Αἰγαίου ὡς τὶς ὁμιχλώδεις σκοτεινὲς χῶρες τοῦ Βορρᾶ.

Κι' ἀνάμεσα στὸν πολυθόρυβο αὐτὸ ἀνθρωποχείμαρρο, ἀσκητὲς λιγνοὶ μὲ καταξεσκισμένα ράσα, μὲ βλέμμα ὅλο φλόγα, μὲ ὄψι ἄγρια ἀπὸ τὸ θρησκευτικὸ φανατισμό, ἔψαλλαν κρατῶντας λαμπάδες στὸ χέρι ἢ θυμιατήρια ἀπ' ὅπου ξεχύνονταν ἀρωματικοὶ καπνοί. Τὰ γυμνά τους πόδια ἄφηναν στὶς πλάκες τῶν δρόμων ματωμένα ἴχνη, μὰ αὐτοὶ μὲ προσηλωμένο τὸ βλέμμα ἴσια μπροστά, δὲν αἰσθάνονταν, θαρρεῖς, πόνο, γιατὶ ἕνα ὅραμα φωτοβόλο τραβοῦσε τὴ σκέψι τους ὁλόκληρη.

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ποὺ ἀρχίζομε ἀπὸ σήμερα, ἀναφέρεται σὲ μιὰ ἔνδοξη περίοδο τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, τότε δηλαδὴ ποὺ στρατηγὸς στὴν ἀρχὴ κι' ὕστερα αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἦταν ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς (963 - 969). Πρόσωπα καὶ πράγματα εἶναι παρμένα ἀπὸ ὅσα οἱ σύγχρονοι ἱστορικοὶ γράφουν καὶ μὲ τέτοιον τρόπο ποὺ ν' ἀνταποκρίνωνται ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο στὴν πραγματικότητα. "Ετσι οἱ ἀναγνῶστες μας θὰ πάρουν μιὰ ἰδέα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς μεγάλης Μεσαιωνικῆς αὐτοκρατορίας μας.

'Ο μικρὸς ἥρως μας, ὁ Γρηγόρης, δὲν εἶναι βέβαια ἱστορικὸ πρόσωπο, μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, ἁπλούστατα γιατί, μέσα στὶς τότε συνθῆκες ποὺ περιγράφονται μὲ ἱστορικὴ ἀκρίβεια, μποροῦσε ὡραιότατα νὰ ὑπάρξη καὶ μπορεῖ νὰ ὑπῆρξε καὶ στὴν πραγματικότητα.

'Ο Γρηγόρης κάθε φορὰ ποὺ τοὺς συναντοῦσε τοὺς κύτταζε μὲ περιέργεια, μὰ καὶ μὲ κάποιο παράξενο φόβο, ποὺ δὲν θάθελε ὡς τόσο μὲ κανένα τρόπο νὰ ὁμολογήση. Κάποτε ρώτησε τὸν 'Αθανάσιο:

— Τί κυττάζουν;

— Τὸν "Αγιο!... Φορεῖ λευκὴ χλαμύδα καὶ τρέχει καβάλλα στ' ἄλογό του ὁλόγυρα στὸ τεῖχος. 'Εχθρὸς δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάση τὴν ἀγαπημένη του πόλι, οὔτε ἀπὸ ξηρά, οὔτε ἀπὸ θάλασσα. Τὸ πρόσωπό του λάμπει σὰν τὸν ἥλιο καὶ καίει σὰν τὸν ἥλιο· γι' αὐτὸ "Αβαροι καὶ Σλαῦοι καὶ Βούλγαροι καταγκρεμίζονται ἀπάνω ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις, κρύβοντας μὲ τὰ χέρια τὰ μάτια τους. 'Αναταράζει μὲ τὸ δόρυ του τὴ θάλασσα καὶ καταβυθίζονται οἱ ἐχθρικοὶ στόλοι.

— 'Εγὼ δὲ βλέπω τίποτα...

— Δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ δῇς. Αὐτοὶ ὅμως βλέπουν.

— Καὶ γιατὶ τὰ πόδια τους εἶναι ματωμένα;

— Γιατὶ ἔρχονται ἀπὸ μακρυά...πολὺ μακρυά... Περπάτησαν μέρες καὶ νύχτες... Πέρασαν ἀπὸ κορφὲς χιονισμένες κι' ἀπὸ πεδιάδες χέρσες ὅπου τὸ χῶμα ἔκαιγε σὰν πυρωμένο σίδερο.

. . .

Κάτω στὸ λιθόστρωτο τοῦ δρόμου ἀντήχησαν πέταλλα ἀλόγων καὶ βαρειὲς φωνὲς ἀνθρώπων ποὺ μιλοῦσαν σὲ ξένη γλῶσσα.

*Ηταν μιὰ περιπολία ἀπὸ Βαράγγους [4] τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς. "Ελαμπαν τὰ κράνη, οἱ ἁλυσιδωτοὶ θώρακες καὶ τὰ μακρυά τους κοντάρια ποὺ τὰ εἶχαν ἴσια κατὰ πάνω ὑψωμένα. Στοὺς ὤμους τους ἔπεφταν τὰ ξανθὰ σὰ σιτάρι μαλλιά τους χτενισμένα μὲ φροντίδα. 'Υψηλοὶ καὶ ροδοκόκκινοι κάθονταν μὲ τόση ἄνεσι στ' ἄλογα, ποὺ νόμιζες πὼς ἄνθρωπος καὶ ζῶο ἀποτελοῦσαν ἕνα πλάσμα, δυνατό, προνομιοῦχο.

Κάποιος Βαράγγος εἶδε τὸ Γρηγόρη στὸ παράθυρο νὰ κυττάζη μὲ θαυμασμὸ τὴν περίπολο καὶ κάτι εἶπε στοὺς συντρόφους του. "Ολοι σήκωσαν τότε ἀπάνω τὰ ζωηρὰ γαλανὰ μάτια τους καὶ τοῦ χαμογέλασαν.

'Ο Γρηγόρης μὲ συγκίνησι ἀνταπόδωσε τὸ χαμόγελο.

«"Αχ! Νὰ μποροῦσα καὶ γώ, σὰ μεγαλώσω, νὰ γίνω ἕνας Βαράγγος τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς!» σκέφτηκε.

Κι' ἀμέσως γυρίζοντας στὸν 'Αθανάσιο ποὺ εἶχε σηκωθῆ στὸ μεταξὺ καὶ πλενότανε σὲ μιὰ πήλινη μεγάλη λεκάνη, ρώτησε:

— Θέλω νὰ γίνω Βαράγγος.... Μπορῶ νὰ γίνω;

'Ο γέρος γέλασε.

«Γιατὶ γελᾶ;» ἀναρωτήθηκε ὁ Γρηγόρης. «Θαρρεῖ λοιπὸν πὼς εἶμαι πλασμένος γιὰ πραματευτής;».

"Εσμιξε τὰ φρύδια θυμωμένα κι' ἀθελά του, θαρρεῖς προκλητικά, ἔβαλε τὸ χέρι στὴ μέση του.

'Ο 'Αθανάσιος ἔκοψε εὐθὺς τὸ γέλιο καὶ κύτταξε μὲ κρυφὸ καμάρι τ' ἀγόρι αὐτὸ ποὺ μόλις εἶχε συμπληρώσει τὰ δεκαπέντε του χρόνια κι' ὅμως μποροῦσε, σὰ θεωροῦσε τὴν ἀξιοπρέπειά του προσβλημένη, νὰ παίρνη τέτοιο ὕφος ποὺ ταίριαζε σὲ πραγματικὸν ἄρχοντα.

Πολλὲς φορὲς ἄλλως τε στὴ στάσι, στὸ περήφανο ἀνάβλεμμα, στὸν τρόπο ποὺ μιλοῦσε καὶ περπατοῦσε ἀκόμα, ὁ γέρο 'Αθανάσιος εὕρισκε πὼς ὁ Γρηγόρης ἔμοιαζε στὸν πατέρα του, τὸν γενναῖο ἀκρίτα [5] 'Ιωάννη, ποὺ πῆγε μὲ δόλο ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Σαρακηνῶν.

Αὐτὸ τὸ δρᾶμα συνέβηκε τώρα καὶ δώδεκα χρόνια σὲ μιὰ στενὴ πεδιάδα τῆς Καππαδοκίας. Σπαράζεται ἡ καρ-

διὰ τοῦ Ἀθανάσιου καὶ μαζὶ φουσκώνει ἀπὸ μῖσος σὰν τὸ θυμᾶται.

Ἦταν νύχτα... Ἔβρεχε καὶ τὸ ποτάμι, ὁ Σάρος, κυλοῦσε βουΐζοντας. Ξάφνου οἱ μικρόσωμοι Σαρακηνοὶ σαν διαβόλοι χύθηκαν μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ τούμπανα, ἀνέβηκαν μὲ σκάλες στὰ μουράγια τοῦ πύργου καὶ πρὶν καταλάβουν οἱ βίγλες[6] τί συμβαίνει καὶ πάρουν τὰ ὅπλα, τὸ κακὸ εἶχε γίνει. Ὁ Ἀθανάσιος ποὺ ἦταν οἰκονόμος στὰ κτήματα, τὴν ὥρα τῆς παραζάλης, σὰν εἶδε πὼς σωτηρία δὲν ὑπάρχει, ἅρπαξε τὸ μικρότερο γυιὸ τοῦ ἄρχοντα, τὸ Γρηγόρη, ποὺ ἔκλαιγε παρατημένος σὲ μιὰ γωνιά, καὶ κατάφερε μὲ χίλια βάσανα νὰ ξεφύγη. Κανεὶς ἄλλος δὲ σώθηκε. Οἱ περισσότεροι σφαγήκανε στὰ πέτρινα πεζούλια τοῦ πύργου. Ὁ ἄρχοντας Ἰωάννης βρέθηκε σκοτωμένος μ' ἕνα κοντάρι μπηγμένο στὸ στῆθός του. Ἡ γυναῖκα του κι' ὁ μεγαλύτερος γυιός του, ὁ Πέτρος, πέντε χρονῶν τότε, ἐξαφανίστηκαν. Κανεὶς δὲν ἄκουσε πιὰ τίποτα γι' αὐτούς. Τί ἀπόγιναν; Δίχως ἄλλο θὰ πουλήθηκαν στὸ μεγάλο σκλαβοπάζαρο τοῦ Χάνδακα, κάτω στὴν Κρήτη ποὺ τὴν κρατοῦσαν οἱ Σαρακηνοὶ ἀπὸ τὸ 823.

Τί ἀργὰ ποὺ πέρασαν τὰ χρόνια! Πόσα βάσανα ὥς που ν' ἀνατραφῆ ὁ Γρηγόρης. Γιατὶ ὁ Ἀθανάσιος τὴ φοβερὴ ἐκείνη μέρα ἔβαλε τὸ χέρι τὸ δεξὶ πάνω στὸ κουφάρι τοῦ ἀφέντη του καὶ εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

«Ὀρκίζομαι ν' ἀναθρέψω καὶ νὰ μεγαλώσω τὸ γυιό σου ἀκόμα καὶ μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου, ἂν παρουσιαστῆ ἀνάγκη... Ὀρκίζομαι νὰ τὸν κάνω ἄντρα γενναῖο καὶ δυνατό, ἄξιο νὰ σ' ἐκδικηθῆ μιὰ μέρα».

Βγῆκε στὸ λόγο του ὁ Ἀθανάσιος; Προσπάθησε ὅσο μποροῦσε. Οὔτε ἡ φτώχεια, οὔτε οἱ κόποι, οὔτε ἡ ἀρρώστεια τῆς καρδιᾶς του, ποὺ ἀπὸ καιρὸ τὸν βασάνιζε, τὸν ἔκαμαν μιὰ στιγμὴ ν' ἀμελήση τὸ ἔργο, ποὺ εἶχε ἀναλάβει. Καὶ δὲ νόμιζε πὼς ἔκανε ἔτσι μονάχα τὸ χρέος του σὰν πιστὸς ὑπηρέτης. «Ἡ πατρίδα καὶ ἡ πίστι τοῦ Χριστοῦ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἄντρες γενναίους καὶ ἀποφασιστικούς» σκεφτότανε. Οἱ ἄπιστοι Σαρακηνοὶ στ' ἀνατολικὰ σύνορα, σὰν ὄρνια ἐπιβουλα, σαρκοβόρα, χυμοῦν πάνω ἀπὸ τὶς ψηλὲς κορφὲς τῶν βουνῶν τῆς Κιλικίας γιὰ νὰ σπαράξουν τὰ σπλάχνα της. Ὁ Αὐτοκράτορας εἶναι πολὺ μακρυά. Πῶς νὰ περάση βουνὰ καὶ θάλασσες γιὰ νὰ τρέξη γρήγορα νὰ βοηθήση; Μονάχα οἱ Ἀκρῖτες ἀπὸ τοὺς πύργους των, ποὺ στέκουν σὰ φρουροὶ γιγάντειοι στὶς κορυφογραμμὲς καὶ τὶς κλεισοῦρες, μποροῦν νὰ τοὺς διώξουν. Ὁ Γρηγόρης πρέπει νὰ γίνη ἕνας Ἀκρίτας, σὰν τὸν πατέρα του.

Πρέπει! γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πατρίδας. Κι' ἂν αὐτὸς ὁ ταπεινὸς ὑπηρέτης καὶ ἀνήμπορος γέρος τὸ κατορθώση, δίχως ἄλλο θὰ μπορέση αὔριο μ' ἐλαφρὴ συνείδησι νὰ παρουσιαστῆ στὸν Ἀνώτατο Κριτὴ καὶ νὰ πῆ: «Κύριε, μ' ἔκανες ταπεινὸ κι' ἀνήμπορο· μὰ δὲ νόμισα γι' αὐτὸ πὼς ἔπρεπε νὰ σταυρώσω τὰ χέρια μου. Πάνω στὸ στῆθος μου ζέσταινα κι' ἀνάθρεψα ἕνα λιονταρόπουλο γιὰ νὰ φρουρῆ, περιτρέχοντας γύρω ἀπὸ τὴ μάντρα, τὰ πρόβατά Σου. Κι' ὁ Κύριος, ὁ πολυεύσπλαγχνος κι' ὁ πολυέλεος, ἴσως πῆ στὸν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ, ποὺ θὰ στέκη δίπλα, ἄγριος, μὲ τὴν πύρινη ρομφαία στὰ χέρια: — Φάνηκε δοῦλος ἀγαθὸς καὶ πιστός. Πήγαινέ τον σὲ τόπο χλοερό, σὲ τόπο ἀναπαύσεως».

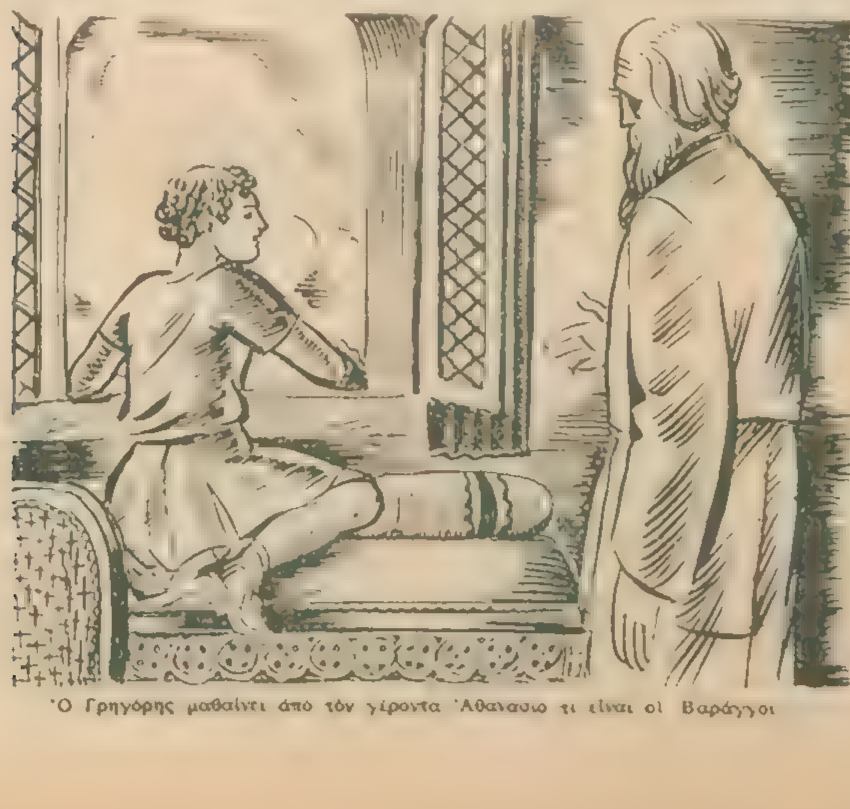
Ἔτσι εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβη κανεὶς μὲ τί ἀκοίμητη προσοχὴ ὁ Ἀθανάσιος παρακολουθοῦσε τὸν Γρηγόρη καὶ μὲ τί χαρὰ τὸν ἔβλεπε κάθε μέρα ν' ἀντρώνεται καὶ νὰ παίρνη τ' ἀρχοντικὰ γενναῖα φυσικὰ τοῦ πατέρα του.

Καὶ νά, ποὺ τώρα ξαφνικὰ τὸν ρωτᾶ: «Μπορῶ νὰ γίνω Βαράγγος;» Τὸν τραβάει βέβαια ἡ ὄμορφη στολή τους· τοὺς θαυμάζει γιατὶ κάθονται μὲ καμάρι πάνω στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου καὶ κεῖθε κυττάζουν ὅλον τὸν κόσμο μὲ κάποια περιφρόνησι, θαρρεῖς. Μὰ ὅσο γενναῖοι κι' ὅσο πιστοὶ κι' ἂν ὑπηρετοῦν τὸν Αὐτοκράτορα ἕνας Ἀκρίτας ἀξίζει δέκα Βαράγγους. Τί λέω; Ὁ ἄρχοντας Ἰωάννης ἄξιζε ἑκατὸ Βαράγγους.

— Γιατὶ γελῶ, θέλεις νὰ μάθης γιατί γελῶ; ἀποκρίθηκε στὸ Γρηγόρη. Θάρρεψα πὼς ἀστειεύεσαι. Εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος κι' ἔπρεπε νὰ ξέρης πὼς στὸ σῶμα τῶν Βαράγγων κατατάσσονται μόνο βάρβαροι ἀπὸ τὸ Βορρᾶ...πέρα ἀπὸ τὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Σκανδιναυΐας. Ὑπηρετοῦν τὸν Αὐτοκράτορα, γιατὶ τοὺς πληρώνει· κι' ἂν ἕνας ἄλλος τοὺς δώση περισσότερα μποροῦν καὶ νὰ τὸν πολεμήσουνε. Γιὰ ἕνα Βυζαντινὸ ἀρχοντόπουλο ὑπάρχουν δρόμοι πλατύτεροι ν' ἀκολουθήση.

Κι' ὁ Ἀθανάσιος ἄρχισε νὰ διηγιέται γιὰ τὸν πύργο καὶ τὰ κτήματα τοῦ ἄρχοντα Ἰωάννη κάτω στὴν Καππαδοκία ποὔχαν μείνει ἔρημα κι' ἀπροστάτευτα ἀπὸ τὸ φόβο τῶν Σαρακηνῶν. Μιλοῦσε μὲ τόση ζωηρότητα καὶ αἴσθημα, ποὺ ὁ Γρηγόρης τἄβλεπε μὲ τὴ φαντασία του σὰν ν' ἁπλώνονταν ὁλοζώντανα μπροστά του: Λεῦκες καὶ πλατάνια θεόρατα γύρω ἀπὸ τὶς ὄχτες τοῦ Σάρρου, ποὺ πλημμυρίζει τὴν πεδιάδα καὶ κάνει τὰ χωράφια καρπερά, πιὸ πολὺ παρὰ σὲ κάθε ἄλλη χώρα. Ποιὸς νὰ τὰ ὀργώση; Μάταια περιμένουν τοὺς γεωργοὺς μὲ τὰ εἰρηνικὰ βουβάλια. Τὰ φροῦτα κρέμονται βαρειὰ ἀπὸ τὰ κλαριὰ τῶν δέντρων, ποὺ σκύβουν ἴσαμε κάτω στὸ χῶμα ἀτρύγητα καὶ τὰ πουλιὰ κατεβαίνουν καὶ τὰ ρημάζουν. Ὁ οὐρανὸς εἶναι κατακάθαρος, ὁ ἀέρας μαλακὸς χαϊδεύει τὸ πρόσωπο σὰ χνούδι ἀπὸ βελοῦδο. Κοπάδια ἀπὸ ἄλογα τρέχουν κατὰ τὸ ποτάμι καὶ χλιμιντροῦν, σὰν [illegible] καὶ δὲν ἀγγίζουν τὴ γῆ. Καὶ πάνω στὸ λόφο ὑψώνεται ὁ ἐρειπωμένος πύργος, θλιμμένος, ὀρφανὸς καὶ περιμένει...περιμένει. Χρόνια τώρα περιμένει τὸν ἀφέντη του νὰ ἁπλώση πάλι περήφανες τὶς [illegible] καὶ ν' ἀνεμίση στὴν κορφή του τὸ φλάμπουρο μὲ τὸ δικέφαλο ἀετό. Μιὰ [illegible] κραυγή, ποὺ [illegible], [illegible], ἀπὸ τὸ ποτισμένο χῶμα τῆς μακρινῆς χώρας τὸν [illegible]: Ἔλα ἔλα, ἔλα! Ἔλα ν' ἁρματώσης τὰ παλληκάρια, νὰ πιάσης τὶς κλεισοῦρες, νὰ βάλης βιγλάτορες στὶς κορφές. Ἔλα νὰ διαφεντέψης τὴ χώρα, νὰ σώσης τὰ παιδόπουλα καὶ τὶς γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἄτιμη σκλαβιά. Τὸ χρέος τοῦ γυιοῦ εἶναι νὰ ξετελέση τὸ ἔργο τοῦ πατέρα! Μὴν ξεχνᾶς πὼς εἶσαι ἕνα ἀκριτόπουλο».

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Γρηγόρης μαθαίνει ἀπὸ τὸν γέροντα Ἀθανάσιο τί εἶναι οἱ Βαράγγοι

---

1 Νικηφόρος Φωκᾶς: Στρατηγὸς στὴν ἀρχὴ καὶ ὕστερα, ἀπὸ τὸ 963 - 969, αὐ[illegible]

[illegible]

6 Βίγλα: Σκοπιὰ καὶ φρουρά.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Τέλος τοῦ 1820. Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία ἄρχισε πιὰ τὴν ἐντατικὴ δρᾶσι της. Τὰ παλληκάρια τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μάνης ζῶσαν τὶς πάλες τους καὶ πῆραν τὰ βουνά. Κάθε κλαρὶ καὶ κλέφτης. Ἡ Πύλη ἀνησύχησε. Ὁ Σουλτᾶνος ἀρχίζει νὰ ἐνοχλῆται ἀπὸ τοὺς «γραικούς». Στέλνει μήνυμα στὸν Πατριάρχη Γρηγόριο Ε΄ ν' ἀφορίσῃ τοὺς ἀποστάτες χριστιανούς. Κι' ὁ Πατριάρχης ἀναγκάζεται ἀπὸ τὶς 24 Δεκεμβρίου 1820 ὡς στὶς 4 τοῦ Ἰανουαρίου 1821 νὰ ὑπογράφῃ τὰ ἐπιτίμια. Εἰδικοὶ ταχυδρόμοι τὰ παραδίνουν στὰ παλληκάρια τῆς Μάνης καὶ τοῦ Σουλίου. Ὅλοι οἱ καπεταναῖοι... βάλαν πλώρη γιὰ τὴν Κόλασι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Θ. Κολοκοτρώνη. Μὰ ξέρουν τὴν πίεσι ποὺ ἡ Πύλη ἀσκεῖ στὸν Πατριάρχη καὶ ξέρουν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀφορισμοὶ εἶναι παληόχαρτα. Τοὺς τὸ γράφει ἀκόμη κι' ὁ πρίγκηψ Ὑψηλάντης.

Τὴ μέρα ὅμως τῆς Πρωτοχρονιᾶς στὰ Πατριαρχεῖα παρατηρεῖται ἀσυνήθης κίνησις. Συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ ἐθνομάρτυρος πᾶνε νὰ τοῦ φιλήσουν μ' εὐλάβεια τὸ χέρι. Ἡ εἴδησι ὅτι ἑτοιμάζεται πόλεμος στὶς χῶρες τοῦ Βορρᾶ κατὰ τῶν ἀπίστων, τοὺς ἔχει δώσει θάρρος, φοβοῦνται ὅμως γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Πατριάρχη. Τὸν συμβουλεύουν νὰ παραιτηθῇ. Μὰ ὁ Γρηγόριος Ε΄ τοὺς εὐλογεῖ καὶ τοὺς δηλώνει μ' ἠρεμία:

«Καὶ πρότερον ἦσαν πόλεμοι καὶ ὁ Πατριάρχης δὲν ἐκινδύνευσεν. Ἂν δὲ τοῦτο μοὶ συμβῇ γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ὁ μισθωτὸς καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν φεύγει. Ὁ δὲ ποιμὴν ὁ καλός, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων».

Κι' ὕστερα τοὺς καλεῖ στὸ πλούσιο τραπέζι. Θέλει νὰ ἑορτάσουν μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια τὸν νέο χρόνο ποὺ φέρνει στοὺς Ἕλληνας τὴ λευτεριά.

* * *

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Θοδωράκης Δεληγιάννης βρίσκεται ἁλυσσοδεμένος στὶς φυλακὲς τῆς Τριπολιτσᾶς. Ὅλοι φοβοῦνται ὅτι τ' ἄλλα ἀδέλφια του δὲν θὰ λάβουν μέρος στὴν Ἐπανάστασι ἀπὸ φόβο μήπως οἱ Τοῦρκοι σφάξουν τὸν Δεληγιάννη. Μὰ ὅταν τ' ἄκουσε ὁ Κανέλλος Δεληγιάννης δὲν δίστασε νὰ δηλώσῃ:

— Οἱ Δεληγιανναῖοι εἶναι τόσοι πολλοὶ ποὺ ὅσους κι' ἂν σκοτώσουν πάλι θὰ μείνουν ἀρκετοὶ γιὰ νὰ πολεμήσουν.

Ἄλλωστε οἱ Δεληγιανναῖοι ζητοῦσαν νὰ πάρουν πίσω τὸ αἷμα τοῦ πατέρα τους. Νὰ κι' ἕνα δημοτικὸ τραγοῦδι ποὺ μιλάει γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία:

«Πᾶνε οἱ γέροντοι στὸν Πασᾶ, πᾶνε νὰ προσκυνήσουν,
πᾶν' τὰ Δεληγιαννόπουλα κι' ἀτός του ὁ κὺρ - Κανέλλος
κι' ἀπὸ μακρυὰ τὸν χαιρετᾷ κι' ἀπὸ κοντὰ τοῦ λέει:
«— Καλημερούδια σου Πασᾶ...», «— Καλῶς τον τὸν Κανέλλο.
Κανέλλο τί ἄργησες νὰ ἔρθῃς; Τόσον καιρὸ ποῦ λείπεις;
Κανέλλο ποῦ εἶναι ὁ Γέροντας, ὁ γέρο - Δεληγιάννης;»
— Κεῖνος Πασᾶ μ' εἶν' ἄρρωστος τώρα πέντ' ἕξη μέρες...
Στεῖλε Κανέλλο φέρε τον, νὰ 'ρθῇ νὰ προσκυνήσῃ.
— Κεῖνος Πασᾶ δὲν μᾶς ἀκούει μόν' κάθεται καὶ λέει:
«— Ἐγὼ Πασᾶ δὲν προσκυνῶ, Βεζύρη δὲν φοβᾶμαι,
Τί ἔχω στὴν Πόλι δυὸ παιδιὰ καὶ στὰ Λαγγάδια πέντε.
Ἔχω καὶ στὴν Τριπολιτσὰ αὐτὸν τὸν Θοδωράκη...».
Μὰ βαρεφάνη στὸν Πασᾶ καὶ στὸ Σουλτᾶνο γράφει
κι' εὐθὺς φερμάνι ἔβγαλε κι' ἔστειλε νὰ τὸν κόψῃ...
Στοῦ Λάλα σφάζουν πρόβατα. Στοῦ Μπαστηρᾶ κριάρια
Καὶ στὰ Λαγγάδια τὸ χωριό, σφάζουν τὸν Ντεληγιάννη
Ἑξῆντα χρόνων γέροντα, σαράντα Μωραγιάννη».

* * *

Ἀρχὲς τοῦ 1821. Ὁ γέρο Νῖκος Πανουργιᾶς, παληὸς ἁρματωλός, πολιορκοῦσε τὸ κάστρο τῶν Σαλώνων. Οἱ Ἕλληνες γιὰ ν' ἀναγκάσουν τοὺς Τούρκους νὰ παραδοθοῦν βάλθηκαν νὰ τοὺς σκάσουν ἀπὸ τὴ δίψα καὶ κόψαν τὸ νερό. Αὐτοὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ κάνουν «σύβασι» καὶ νὰ παραδοθοῦν.

— Ποιὸς εἶναι ὁ καπετάνιος; ρώτησαν.

— Ὁ Πανουργιᾶς.

Μὰ ὁ ἀγᾶς τοῦ κάστρου, ὁ ζαμπίτης ἀπόρησε καὶ θύμωσε πολύ. Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ συζητήσῃ μὲ τὸν Πανουργιᾶ «αὐτὸν τὸν δερβέναγα τοῦ τόπου ποὺ ἦταν τόσο ταπεινὸς στοὺς ἀγάδες τῶν Σαλώνων;»... Ἔκοψε λοιπὸν τὶς διαπραγματεύσεις κι' ὁ πόλεμος ξανάρχισε. Μὰ ἡ πεῖνα κι' ἡ δίψα θέρισαν τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς ὑπεχρέωσαν νὰ... χαμηλώσουν τ' αὐτιά. Παρουσιάζεται καὶ πάλι ὁ Πανουργιᾶς.

— Μ' ἐσένα ἔχουμε νὰ κάνουμε τὴ «σύβασι»; ρώτησε ὁ ἀγᾶς.

— Ὄχι μὲ μένα, ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸν πάτο, εἶπε ὁ Πανουργιᾶς, δείχνοντας τὸ παληὸ τσαροῦχι του.

Μὰ στὴ συνθήκη τῆς ὑποταγῆς οἱ Τοῦρκοι ζήτησαν ὅπως φεύγοντας πάρουν καὶ τ' ἅρματά τους. Ὁ Πανουργιᾶς ὅμως ἀγρίεψε:

— Ὠρὲ παληόσκυλα, τοὺς φώναξε, μ' αὐτὰ τὰ παληοσίδερα θὰ κάνω πόλεμο...

Τόση ἀνάγκη εἶχαν οἱ Ἕλληνες ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀπὸ ὅπλα.

* * *

Στὴν πολιορκία τῶν Σαλώνων, σ' αὐτὴ τὴ χρονιάρα μέρα τοῦ 1821, σκοτώθηκε ὅμως τοῦ Θόδωρου Γράκα τὸ παιδί. Ὁ πατέρας του κύτταξε τὸ νεκρὸ παιδί του, ἔσφιξε τὴν καρδιά του κι' εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο στὰ παλληκάρια του:

— Γάμος χωρὶς σφαχτὰ δὲν γίνεται...

* * *

Ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ 1821, κλέφτες, ἁρματωλοὶ καὶ Σουλιῶτες κάναν Ἅι Βασίλη στὶς μάχες τῆς Ἄρτας κυνηγῶντας τοὺς Ἀρβανῖτες ὡς στὴ χώρα. Τοὺς βγάζαν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ τοὺς διαπόμπευαν. Ἐκεῖ γνώρισε ὁ Καραϊσκάκης τὸν Μᾶρκο Μπότσαρη. Ἦταν ξαρμάτωτος μὲ ἕνα μαῦρο σκουφάκι στὸ κεφάλι καὶ μ' ἕνα μικρὸ τσεκοῦρι στὸ σελάχι του. Ὁ Καραϊσκάκης ἀπόρησε πῶς ἦταν ἔτσι ἁρματωμένος αὐτὸς ὁ καπετάνιος. Κι' ἐπειδὴ στὸ «γιουρούσι» ποὺ θὰ ἔκαναν γιὰ νὰ βγάλουν τοὺς Ἀρβανῖτες ἀπὸ ἕνα κτίριο δὲν τοῦ εἶπαν νὰ λάβῃ μέρος, σκαρφάλωσε στὸ καμπαναριὸ μιᾶς γειτονικῆς ἐκκλησίας γιὰ νὰ παρακαλουθήσῃ τί θὰ γίνῃ. Καὶ τότε βλέπει τὸ Μᾶρκο Μπότσαρη νὰ προχωρῇ ξαρμάτωτος πρῶτος αὐτός, νὰ σπάῃ τὴν πόρτα μὲ τὸ τσεκοῦρι του, ἀψηφῶντας τὸ ντουφεκίδι καὶ ν' ἀνοίγῃ δρόμο στοὺς Σουλιῶτες γιὰ νὰ ξεκαθαρίσουν αὐτὴ τὴ φωλιὰ τῆς Ἀρβανιτιᾶς.

Μιὰ Πρωτοχρονιὰ ὅμως τὰ πέρασε ἄσχημα ὁ Καραϊσκάκης. Οἱ Ἀρβανῖτες «πατῶντας» τ' Ἄγραφα, πέσαν στὸ Καρπενῆσι καὶ τραβοῦσαν κατὰ τὸ Βραχῶρι. Μερικὰ «μπουλούκια» ἀπὸ κλέφτες καὶ τοῦ Καραϊσκάκη τὸ «μπουλοῦκι» πήγαιναν μπροστὰ ἀπὸ τοὺς Ἀρβανῖτες γιατὶ ἦταν λιγοστοί. Ἔτσι ὁ Καραϊσκάκης στὰ στενὰ τοῦ Σοβολάκου ἄρχισε νὰ σκέφτεται ἂν ἔπρεπε νὰ σταθῇ μὲ τοὺς 120 ἄνδρες του νὰ πολεμήση μὲ τοὺς πολυάριθμους Ἀρβανῖτες ἢ νὰ τοὺς συναντήση σὲ καλλίτερη στιγμή.

Μὰ ὁ φοβερὸς γεροντοκλέφτης Τσάκας εἶχε διαφορετικὴ γνώμη. Ἦταν παλαιότερος ἀπὸ τὸν Καραϊσκάκη. Αὐτός, ἅμα «χαλάσθηκαν» οἱ Κατσαντωναῖοι, διάλεξε τὸν Καραϊσκάκη, πῆγε μαζί του καὶ τὸν πῆρε ὑπὸ τὴν προστασία του. Αὐτὸς τὸν μεγάλωσε καὶ τοῦ ἔμαθε τὴν τέχνη τῶν ὅπλων. Τὸν σέβονταν λοιπόν, τὸν φοβῶταν καὶ τὸν εἶχε σύμβουλό του. Ὅταν ἀντελήφθη ὁ Τσάκας ὅτι ὁ Καραϊσκάκης δίσταζε νὰ στήση καρτέρι στὰ στενὰ τοῦ Σοβολάκου, δίχως νὰ εἰπῇ τίποτε τράβηξε τὴ δίπηχυ γιαταγάνα του κι ἄρχισε νὰ τὴν ἀκονίζη στοὺς βράχους κυττάζοντας ἄγρια τὸν προστατευόμενό του. Καὶ ξαφνικὰ ἀγρίεψε:

— Τὴ βλέπεις αὐτὴν ὠρὲ γύφτο, εἶπε τοῦ Καραϊσκάκη, γιὰ τὸ λαιμό σου τὴν ἔχω ἂν πᾶς πάρα κάτω καὶ δὲν σταθῇς νὰ πολεμήσης. Κι' ἢ θα τσακισουμε τοὺς Μουρτάτες ἢ θὰ φᾶν ἐμᾶς τὰ ὄρνια...

Κι' ἔτσι ὁ Καραϊσκάκης στὰ στενὰ τοῦ Σοβολάκου ἔκανε Πρωτοχρονιὰ πολεμῶντας ἄγρια μὲ τοὺς Ἀρβανῖτες.

* * *

Στὰ χρόνια τῆς Ἐπαναστάσεως ὅλες τὶς ἅγιες ἡμέρες οἱ ἁρματωλοὶ κι' οἱ κλέφτες τὶς περνοῦσαν μέσα στὶς μάχες ἢ πάνω στὰ βουνὰ φυλάγοντας «καραοῦλι». Στοὺς Τούρκους καὶ στοὺς Ἀρβανῖτες ρίχναν τὶς τουφεκιὲς τοῦ πανηγυριοῦ, τὰ δῶρα τοῦ Ἅϊ Βασίλη τὰ παίρναν ξαρματώνοντας τοὺς ἀπίστους κι' ὕστερα γύριζαν καὶ ἄκουγαν τὴ θεία λειτουργία καὶ μεταλάβαιναν. Κάτι τέτοιο συνέβη τὴ μέρα τῶν Χριστουγέννων στὴν πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου. Εἶχε φανῆ τ' ἀσκέρι τοῦ Βριώνη. Οἱ καπεταναῖοι εἶπαν στὸν παπᾶ νὰ κτυπήση τὶς καμπάνες γιὰ τὸν ὄρθρο. Ἔπειτα πῆγαν νὰ πολεμήσουν. Κι' ὅταν κάναν τὸν ἐχθρὸ νὰ ὑποχωρήση ξαναγύρισαν στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ νίκη τους.

* * *

Νὰ τώρα καὶ μιὰ Πρωτοχρονιὰ τοῦ Νικηταρᾶ στὰ χρόνια τῆς Ἐπαναστάσεως: Τὴν παραμονὴ τοῦ Ἅϊ Βασίλη πῆγαν τὰ παιδιὰ νὰ ψάλουν τὰ κάλλαντα στὸ σπίτι του. Ἔτυχε ἐκεῖ νὰ βρίσκεται κι' ὁ Θ. Κολοκοτρώνης. Ὁ Νικηταρᾶς τοῦ ζήτησε μερικοὺς παρᾶδες νὰ φιλέψη τὰ παιδιά.

— Δὲν ντρέπεσαι, τοῦ εἶπε τότε ὁ Κολοκοτρώνης, γιὰ νὰ τὸν πειράξη, νὰ διακονεύης κοτζάμ καπετάνιος ἐκεῖ μὲ τόσες δόξες; Τί σόϊ στρατηγὸς εἶσαι σύ;

— Πραματευτὴς δὲν εἶμαι, τ' ἀπάντησε ὁ Νικηταρᾶς. Τὄχε ἡ μοῖρα μου νὰ γίνω καπετάνιος, μὰ δὲν θέλω νὰ κάνω πραμάτια τὸ καπετανλίκι μου καὶ νὰ πλουταίνω!..

Ἔτσι πολεμοῦσαν οἱ ἥρωες, γι' αὐτὸ κι' ἐλευθέρωσαν τὴν Ἑλλάδα. Ἔπειτα ἄρχισαν τὰ συμφέροντα, οἱ ζήλειες, τὰ πάθη, οἱ τσακωμοί, ἦρθαν θλιβερές Πρωτοχρονιές για τὴν χώρα μας, ὡς στὴν ἄφιξι τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α'. Μὰ γι' αὐτὰ θὰ σᾶς μιλήσουμε μιὰ ἄλλη μέρα ποὺ θὰ ἔχουμε περισσότερο διαθέσιμο καιρὸ καί.... χῶρο.

Θ. Δρᾶκος

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τὰ μικρόβια καὶ ἡ καταπολέμησίς των.

Αἱ ἀσθένειαι μεταδίδονται μὲ τὸν ἀέρα καὶ διὰ τοῦ ὕδατος, μὲ μικρὰ ἀόρατα ζωΰφια καλούμενα «μικρόβια» καὶ μπορεῖ νὰ τὰ εἰσπνέῃς διὰ τοῦ στόματος ἢ νὰ τὰ καταπίνῃς διὰ τοῦ ὕδατος καὶ τῆς τροφῆς σου καὶ ἔτσι νὰ μολυνθῇς.

Ἐὰν τὸ αἷμά σου εἶναι πραγματικῶς ἐν καλῇ καταστάσει, ὑπάρχει μεγαλυτέρα πιθανότης ν' ἀποφύγῃς τὸν κίνδυνον. Ἐὰν ὅμως τὸ αἷμά σου δὲν εἶναι καθαρὸν ἕνεκα ἀδυναμίας ἢ δυσκοιλιότητος, τὰ μικρόβια ταῦτα θὰ σοῦ μεταδώσουν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀσθένειαν. Εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητον νὰ καταστρέφωμεν τὰ μικρόβια. Ἀγαποῦν νὰ ζοῦν σὲ σκοτεινό, ὑγρὸ καὶ βρωμερὸ τόπο. Προέρχονται ἀπὸ κακῶς κατεσκευασμένους ὀχετούς, ἀπὸ τὴν σκόνην, τὰ σκουπίδια, τὸ σάπιο κρέας κτλ. γενικῶς ἀπὸ ὅπου ἀναδίδεται κακὴ ὀσμή. Διὰ τοῦτο διατήρει τὸ δωμάτιόν σου καὶ τὰ ἐνδύματά σου καθαρά, στεγνὰ καὶ ἐκτεθειμένα στὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, ἀποφεύγων νὰ μένῃς σὲ μέρη ὅπου ἀναδίδονται ἀναθυμιάσεις. Πρὸ τοῦ φαγητοῦ πλῦνε πάντοτε τὰς χεῖρας καὶ τὰ νύχια, διότι πιθανὸν νὰ ὑπάρχουν ἐπ' αὐτῶν μικρόβια προερχόμενα ἀπὸ ὅ,τι δήποτε ἔπιασες κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ φοβῆσαι ἀσθενείας, ἐὰν ἀναπνέῃς διὰ τῆς ρινὸς καὶ κρατῇς τὸ αἷμά σου, σὲ καλὴ κατάστασι. Εἶναι πάντοτε καλὸν ὅταν ἐξέρχεσαι ἀπὸ ἐκκλησίες ἢ κλειστὸ μέρος συναθροίσεως, νὰ βήξῃς καὶ σκουπίσῃς τὴν μύτην σου, γιὰ νὰ ἀπαλλαχθῇς τῶν μικροβίων, τὰ ὁποῖα εἰσέπνευσες παρ' ἄλλων. Ἕνας μεταξὺ τριάκοντα ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους συναντᾷς ἔχει τὸ μικρόβιον τῆς φθίσεως.

Ὁ νέος ἀναγκάζεται συχνάκις νὰ κοιμᾶται εἰς τὸ ὕπαιθρον, διὰ τοῦτο ὅταν κοιμᾶται ἐντὸς τοῦ δωματίου του πρέπει νὰ ἀφίνῃ ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα, ἄλλως θὰ αἰσθάνεται στενοχωρίαν. Ἐπίσης ἐὰν συνηθίσῃς νὰ κοιμᾶσαι ἐντὸς θερμῆς ἀτμοσφαίρας, εὐκόλως θὰ κρυολογήσῃς. Τίποτε δὲ δὲν εἶναι γελοιωδέστερον ἀπὸ ἕνα νέο συναχωμένο. Ἐὰν συνηθίσῃς νὰ κοιμᾶσαι μὲ ἀνοικτὸν παράθυρον, οὐδέποτε θὰ συναχωθῇς.

Δεκάλογος τῆς φθίσεως.

1) Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀποθνήσκουν κάθε χρόνον δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπὸ φθίσιν.

Ἡ φθίσις εἶναι ἡ συχνοτέρα ἀσθένεια τῶν ἀνθρώπων, προσβάλλει ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματος καὶ πρὸ πάντων τοὺς πνεύμονας. Οὔτε ὁ πλούσιος, οὔτε ὁ πτωχός, οὔτε ὁ νέος, οὔτε ὁ γέρων εἶναι προφυλαγμένοι ἀπὸ τὴν φθίσιν.

2) Ἡ φθίσις εἶναι κολλητική· προέρχεται ἀπὸ μικρόβιον, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει κατὰ ἑκατομμύρια εἰς τὰ φλέγματα τῶν φθισικῶν. Ὁ κίνδυνος λοιπὸν δι' ὅλους μας εἶναι πολὺ μεγάλος, διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν πολλαὶ χιλιάδες φθισικῶν.

Τὸ μικρόβιον τῆς φθίσεως μεταδίδεται ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους εἰς τοὺς ὑγιεῖς κυρίως μὲ τὰς μικρὰς σταγόνας, αἱ ὁποῖαι φεύγουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ φθισικοῦ, ὅταν ὁμιλῇ, βήχῃ ἢ πταρνίζεται. Αἱ σταγόνες αὗται περιέχουν πλῆθος μικροβίων, εἰσέρχονται διὰ τῆς ἀναπνοῆς εἰς τὸν ὀργανισμὸν καὶ μεταδίδουν τὴν φθίσιν.

Ὅταν ὁ φθισικὸς φτύνῃ κατὰ γῆς μέσα στὰ δωμάτια, τὰ φλέγματά του ξηραίνονται, γίνονται σκόνη, ἡ ὁποία σηκώνεται ὅταν σκουπίζωμεν μὲ στεγνὴ σκοῦπα, ἢ τινάζωμε, ἢ ξεσκονίζωμε. Καὶ ἡ σκόνη αὐτὴ μεταδίδει τὴν φθίσι.

Τὸ μικρόβιον τῆς φθίσεως μεταδίδεται ἀκόμη δι' οἱασδήποτε πληγῆς ἢ βλάβης τῶν βλεννογόνων (τῆς μύτης) ἢ τοῦ δέρματος, διότι τὸ δέρμα τὸ ὁποῖον καλύπτει ὅλον τὸ σῶμά μας, χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν εἰσβολὴν τῶν μικροβίων. Ἐὰν λοιπὸν ἔχετε οἱανδήποτε πληγήν, ὅσον [illegible] καὶ ἂν εἶναι (γρατσουνιά, ἀμυχή κτλ.), νὰ τὴν σκεπάζετε πάντοτε μὲ τσιρότο ἢ καθαρὸν ἐπίδεσμον.

3) Τὰ φλέγματα τῶν φθισικῶν εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπότητος. [illegible] οὔτε [illegible] οὔτε εἰς [illegible] οὔτε εἰς τὸ μανδήλιον. [illegible] εἰς τὰ δοχεῖα τὰ [illegible] [illegible] [illegible]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ναί... νομίζω.

— Λοιπόν, παιδί μου, νὰ εἶσαι προσεκτικός, νὰ εἶσαι ὑπάκουος καὶ νὰ κάνης ὅσο μπορεῖς καλύτερα ὅ,τι πρέπει νὰ κάνης. Αὐτὸ εἶναι τὸ π ᾶ ν στὴ ζωή!

Καθὼς μιλούσαμε ἔτσι, ξεθαρρεύτηκα νὰ τοῦ πῶ, ὅτι περισσότερο ἀπ' ὅλα ἐθαύμασα τὴ μεγάλη ὑπομονὴ ποὺ ἔδειξε στὶς δοκιμές, καὶ μὲ τὰ σκυλιά, καὶ μὲ τὸν Καρδούλη, καὶ μὲ μένα.

— Πῶς φαίνεσαι, μοῦ ἀποκρίθηκε, ὅτι ὡς τώρα δὲν ἔζησες παρὰ μὲ χωριάτες, ποὺ εἶναι σκληροὶ στὰ ζῶα καὶ νομίζουν πὼς πρέπει νὰ τὰ κυβερνοῦν μὲ τὸ ραβδὶ πάντα σηκωμένο.

— Ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα ὅμως μεταχειρίζουνταν πολὺ μαλακὰ τὴν ἀγελάδα μας, τὴν Κ ο κ κ ί ν ω.

— Καλὰ ἔκανε, μπράβο της! Θὰ πῆ πὼς ἤξερε κάτι ποὺ δὲν τὸ πολυξέρουν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξοχῆς: ὅτι λίγα πράγματα κατορθώνει κανένας μὲ τὸ κακό, ἐνῶ μὲ τὸ καλὸ κατορθώνει πολλά, γιὰ νὰ μὴν πῶ ὅλα. Ἐγώ, γιὰ νὰ μὴ θυμώνω ποτὲ μὲ τὰ ζῶά μου, μπόρεσα νὰ τὰ κάμω ὅ,τι εἶναι. Ἂν τὰ κτυποῦσα, θὰ ἦταν περίφοβα, κι' ὁ φόβος βλάπτει τὴν ἐξυπνάδα. Ἔπειτα, ἂν παρασυρόμουν ὅλο νὰ θυμώνω, οὔτ' ἐγὼ θ' ἀποκτοῦσα αὐτὴ τὴ μεγάλη ὑπομονή, ποὺ μ' ἔκαμε νὰ κερδίσω καὶ τὴ δική σου ἐμπιστοσύνη. Ὅποιος διδάσκει τοὺς ἄλλους, διδάσκεται κι' ὁ ἴδιος. Τὰ σκυλιά μου μοῦ ἔδωσαν τόσα μαθήματα, ὅσα ἐπῆραν κι' ἐκεῖν' ἀπὸ μένα. Τοὺς δυνάμωσα τὴν ἐξυπνάδα· μοῦ ἔφτιασαν τὸ χαρακτῆρα.

Αὐτὸ ποὺ ἄκουσα, μοῦ φάνηκε τόσο παράξενο, ποὺ γέλασα χωρὶς νὰ θέλω.

— Τί, δὲν τὸ πιστεύεις, πὼς ἕνα σκυλὶ μπορεῖ νὰ δώση μαθήματα σ' ἕναν ἄνθρωπο; Καὶ ὅμως εἶναι πολὺ ἀληθινό. Σκέψου λιγάκι. Τὸ σκυλὶ δὲν παίρνει παράδειγμα ἀπὸ τὸν κύριό του;

— Ὤ, ναί!

— Γιὰ φαντάσου λοιπόν, ἄν, τὴν ὥρα ποὺ διδάσκω τὸν Κάπη, ἄφινα νὰ μὲ παραφέρη ὁ θυμός. Τί θἄκανε ὁ Κάπης; Θὰ μάθαινε κι' αὐτὸς νὰ παραφέρεται, νὰ θυμώνη, δηλ. θὰ τὸν χαλοῦσε τὸ παράδειγμά μου. Γιατὶ τὸ σκυλὶ εἶναι πάντα ὁ καθρέφτης τοῦ κυρίου του κι' ὅποιος βλέπει τὸν ἕνα, βλέπει τὸν ἄλλο. Δεῖξε μου τὸ σκύλο σου, νὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι. Ὁ σκύλος τοῦ κακούργου εἶναι κακοῦργος, τοῦ κλέφτη κλέφτης, τοῦ κουτοχωριάτη κουτοχωριάτης, τοῦ καλοῦ κι' εὐγενικοῦ ἀνθρώπου καλὸς κι' εὐγενικός.

Οἱ συνάδελφοί μου,—τὰ σκυλιὰ κι' ὁ πίθηκος, — ἦταν συνηθισμένοι νὰ παρουσιάζουνται στὸν κόσμο· κι' ἡ αὐριανὴ μέρα ποὺ ἔφθανε, δὲν τοὺς συγκινοῦσε καθόλου. Αὐτοὶ ἐπρόκειτο νὰ κάμουν ὅ,τι εἶχαν κάμει ἑκατό, ἴσως χίλιες φορὲς ὡς τώρα. Ἐγὼ ὅμως φοβούμουν. Τί θἄλεγε ὁ Βιτάλης, ἂν δὲν ἔπαιζα καλά;... Τί θἄλεγαν οἱ θεατές. Ἡ [illegible] ἄγρυπνο πολλὴ ὥρα κι' [illegible] ἀποκοιμήθηκα εἶδα στον ὕπνο μου ἀνθρώπους [illegible] περιγελοῦ[illegible] καὶ νὰ βαστοῦν [illegible] τους ἀπὸ τα πολλὰ γέλια...

Γι' αὐτὸ εἶχα πολὺ μεγάλη συγκίνησ[illegible]ταν, τὴν ἄλλη μέρα ξεκινήσαμε ἀπ' το ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ πᾶμε στὴν πλατεῖα, ὅπου θὰ κάναμε τὴν παράστασι. Προπορεύουνταν ὁ Βιτάλης, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ τὸ στῆθος μπροστά, καὶ ρύθμιζε τὸ βῆμα μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια, παίζοντας ἕνα βάλς μὲ μιὰ μετάλλινη φλογέρα. Ἀκολουθοῦσε ὁ Κάπης, ποὺ τὸν καβαλλίκευε ὁ Καρδούλης μὲ στολὴ Ἄγγλου στρατηγοῦ,—μπλούζα καὶ πανταλόνι κόκκινα μὲ χρυσᾶ γαλόνια καὶ καπέλλο κ λ ά κ, μὲ μεγάλο φτερό. Ἔπειτα, σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι, ἀπὸ σεβασμὸ τάχα, ἔρχουνταν, στὴν ἴδια γραμμή, ὁ Ζερμπῖνος κι' ἡ Δούλση. Κι' ἐγὼ ἀποτελοῦσα τὴν οὐρὰ τῆς πομπῆς, ποὺ μ' αὐτὸ τὸ ἀραίωμα ἔπιανε κάμποσο τόπο στὸ δρόμο.

Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' τὴν πομπή μας κινοῦσαν τὴν προσοχὴ οἱ διαπεραστικοὶ ἦχοι τῆς φλογέρας ποὺ ἔμπαιναν στὰ σπίτια καὶ ξυπνοῦσαν τὴν περιέργεια τῶν κατοίκων τοῦ Οὐσσέλ. Ἔτρεχαν στὶς πόρτες, γιὰ νὰ ἰδοῦν· τὰ μπερντεδάκια ὅλων τῶν παραθύρων σηκώνουνταν βιαστικά.

Μερικὰ παιδιὰ μᾶς ἀκολούθησαν· μερικοὶ χαζοχωριάτες ἑνώθηκαν μαζί τους· κι' ἔτσι, ὥς που νὰ φθάσουμε στὴν πλατεῖα, εἶχε σχηματισθῆ πίσω μας σωστὴ διαδήλωσι.

Γρήγορα στήθηκε τὸ θέατρό μας: Ἦταν ἁπλούστατα ἕνα σχοινὶ δεμένο σὲ τέσσερα δένδρα, ὥστε νὰ σχηματίζη ἕνα μακρὺ τετράγωνο. Καὶ μεῖς τοποθετηθήκαμε στὴ μέση.

Στὴν ἀρχή, ἔκαμαν διάφορα παιχνίδια τὰ σκυλιά· μὰ τί λογῆς παιχνίδια δὲν θάξερα νὰ πῶ, γιατὶ ἀνήσυχος, δειλιασμένος, δὲν εἶχα τὸ νοῦ μου παρὰ στὸ ρόλο ποὺ θἄπαιζα σὲ λίγο καὶ δὲν ἐπρόσεχα σὲ τίποτα.

Τὸ μόνο ποὺ θυμοῦμαι εἶναι ὅτι ὁ Βιτάλης εἶχε ἀφήσει τὴ φλογέρα κι' εἶχε πιάσει ἕνα βιολί· καὶ μ' αὐτὸ συνώδευε τὰ παιχνίδια τῶν σκύλων του, πότε μὲ γοργοὺς χορούς, καὶ πότε μὲ μιὰ μουσικὴ γλυκειὰ καὶ τρυφερή.

Γρήγορα μαζεύθηκε κόσμος κοντὰ στὸ σχοινί μας, κι' ὅταν κύτταζα γύρω μου, ἔβλεπα πλῆθος μάτια ποὺ, καρφωμένα ἀπάνω μας, λὲς καὶ σπιθοβολοῦσαν.

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ πρῶτο μέρος, ὁ Κάπης πῆρε στὸ στόμα του ἕνα δισκάκι καί, περπατῶντας ὀρθὸς μὲ τὰ πισινά, ἄρχισε νὰ τριγυρίζη τὴν «ἔντιμη ὁμήγυρι». Ἅμα δὲν τοὔρριχνε κανένας, σταματοῦσε, ἄφινε τὸ δισκάκι μέσα στὸ τετράγωνο, μακρυὰ ἀπ' τὰ ξένα χέρια, γύριζε στὸ δύστροπο θεατή, ἔβαζε τὰ μπροστινὰ πόδια ἀπάνω του καὶ μὲ δυὸ - τρία γαυγίσματα, τοῦ κτυποῦσε τὴν τσέπη.

Γέλια τότε στὸ πλῆθος, κι' ἀστειόλογα: — Τὸ σκυλὶ εἶναι πονηρό. Γνωρίζει ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὸν παρᾶ!...

— Ἔλα! βάλε τὸ χέρι στὴν τσέπη!

— Θὰ ρίξη. — Δὲν θὰ ρίξη.

— Δῶσε τώρα καὶ τὰ παίρνεις ἀπὸ τὴν κληρονομιὰ τοῦ θειοῦ σου.

Καὶ στὸ τέλος, οἱ πεντάρες ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ βάθη ποὺ ἦταν κρυμμένες...

Ὁ Καρδούλης ἦταν...στρατηγός

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Βιτάλης, χωρὶς νὰ βγάζη μιλιά, μὰ μὲ τὰ μάτια πάντα στὸ δίσκο, ἔπαιζε εὔθυμα κομμάτια στὸ βιολί του, ποὺ τὸ ἀνεβοκατέβαζε κατὰ τὸ χρόνο.

Σὲ λίγο ὁ Κάπης γύρισε κοντά του περήφανος, μὲ τὸ δισκάκι γεμᾶτο.

Τώρα ἦταν ἡ σειρὰ τῆς κωμωδίας. Θὰ βγαίναμε στὴ σκηνὴ ὁ Καρδούλης κι' ἐγώ.

«Κυρίες καὶ κύριοι, εἶπε ὁ Βίταλης μὲ [illegible] τὰ ἔργα καὶ τοὺς ἠθοποιούς τους. Ἕνα μόνο σᾶς λέγω: Ἀνοίξτε μάτια κι' αὐτιὰ κι' ἑτοιμάστε τὰ χέρια σας γιὰ χειροκροτήματα!»

Ἡ «χαριτωμένη κωμωδία» τοῦ Βιτάλη δὲν ἦταν στ' ἀλήθεια παρὰ μιὰ παντομίμα. Κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ εἶναι, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι δυὸ ἀπὸ τοὺς κυριώτερους

ἠθοποιούς της, ὁ Καρδούλης κι' ὁ Κάπης, δὲν μιλοῦσαν, κι' ὁ τρίτος, δηλαδὴ ἐγώ, ἦταν ὅλως διόλου ἀνίκανος νὰ πῆ δυὸ λόγια στὴ σειρά.

Ὁ Βιτάλης ὅμως, γιὰ νὰ καταλαβαίνουνται πιὸ εὔκολα τὰ καμώματα τῶν ἠθοποιῶν, ἔλεγε αὐτὸς κάπου-κάπου μερικὰ λόγια ἐξηγητικά.

Ἔτσι, παίζοντας σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸ βιολί του ἕνα θούριο, εἶπε πὼς αὐτὸς ποὺ ἔβγαινε τώρα στὴ σκηνή, ἦταν ὁ κ. Καρδούλης, Ἄγγλος στρατηγός, ποὺ ἀπόκτησε τὰ γαλόνια του καὶ τὴν περιουσία του στοὺς πολέμους τῶν Ἰνδιῶν. Κι' ἐξήγησε πώς, ἐνῷ εἶχε ὡς σήμερα ὑπηρέτη τὸν καλὸ σκύλο Κάπη, ἀποφάσισε νὰ πάρη ἄνθρωπο, γιατὶ τὰ μέσα του τοῦ συγχωροῦσαν τώρα αὐτὴ τὴν πολυτέλεια καὶ γιατὶ ἦταν καιρὸς πιὰ «ν' ἀλλάξουν τὰ πράγματα». Οἱ ἄνθρωποι δηλαδή, ποὺ ἦταν πάντα κύριοι τῶν ζώων, ἔπρεπε τώρα νὰ γίνουν καὶ δοῦλοι τους.

Ὥσπου νἄλθη ὁ καινούργιος αὐτὸς ὑπηρέτης, ὁ κ. Καρδούλης σουλατσάριζε σ' ὅλη τὴ σκηνὴ κι' ἔκάπνιζε τὸ ποῦρο του. Ἄ, νὰ τὸν βλέπατε μὲ τί πονηριὰ φυσοῦσε τὸν καπνὸ μέσα στὰ μοῦτρα τῶν θεατῶν!...

Ἀλλὰ ὁ ὑπηρέτης ἀργοῦσε κι' ὁ στρατηγὸς ἄρχισε ν' ἀνυπομονῆ, νὰ θυμώνη. Τώρα βημάτιζε πιὸ νευρικά, στριφογύριζε τὰ μάτια του, δάγκανε τὸ χεῖλι του καὶ κτυποῦσε τὸ πόδι του χάμω.

Στὸ τρίτο ποδοκτύπημα, ἔπρεπε νὰ βγῶ στὴ σκηνὴ μὲ τὸν Κάπη. Ἂν ξεχνοῦσα τὸ ρόλο μου, θὰ μοῦ τὸν θύμιζε ὁ σκύλος. Καὶ νά, τὴν ὡρισμένη στιγμή, ὁ συνάδελφός μου μοῦδωσε τὸ πόδι του καὶ μ' ἔμπασε στὴν κάμαρα, νὰ ποῦμε, τοῦ στρατηγοῦ.

Αὐτός, μόλις μὲ εἶδε, σήκωσε καὶ τὰ δυὸ χέρια ψηλά. Πῶς! τέτοιος ἦταν ὁ ὑπηρέτης ποὺ τοῦ ἔφεραν; Τί χάλια! Ἦλθε κοντὰ καὶ μὲ κύτταξε στὸ πρόσωπο, κάτω ἀπὸ τὴ μύτη, κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ μὲ τριγυρίζη, σηκώνοντας τοὺς ὤμους μὲ ἀπορία κι' ἀπογοήτευσι. Τὸ μοῦτρο του ἔγινε τόσο κωμικό, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος ἔσπασε στὰ γέλια. Κατάλαβα ἀμέσως πὼς μ' εὕρισκε τέλειο βλάκα κι' αὐτὴ ἦταν κι' ἡ ἐντύπωσι τῶν θεατῶν.

Ἡ παντομίμα, ἐννοεῖται, ἦταν καμωμένη ἐπίτηδες γιὰ νὰ δείξη τὴ βλακεία μου ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Σὲ κάθε σκηνή, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ κάνω μιὰ καινούργια ἀνοησία, ἐνῷ ἀπεναντίας ὁ Καρδούλης ἔπρεπε νὰ βρίσκη εὐκαιρία γιὰ νὰ δείχνη τὴ δική του ἐξυπνάδα κι' ἐπιτηδειότητα.

Μπροστὰ πήγαινε ὁ Βιτάλης λαλώντας τ' φλογέρα

Ἀφοῦ μὲ κύτταξε πολλὴ ὥρα, ὁ στρατηγός, σὰ νὰ μὲ λυπήθηκε, μ' ἔβαλε νὰ καθήσω καὶ νὰ φάω.

Κι' ὁ Βιτάλης ἐξήγησε στὸν κόσμο:

— Ὁ στρατηγός, νομίζει πὼς ἂν χορτάση αὐτὸ τὸ παιδί, θὰ εἶναι ἴσως λιγώτερο ζῶο. Θὰ ἰδοῦμε!

Ἐκάθησα λοιπὸν μπροστὰ σ' ἕνα τραπεζάκι, ὅπου ἦταν ἕνα πιάτο καί, μέσ' στὸ πιάτο, μιὰ πετσέτα.

Τί νὰ τὴν κάνω τώρ' αὐτή;

Ὁ Κάπης μοὔγνεφε νὰ τὴ μεταχειρισθῶ. Μὰ πῶς;

Σκέφθηκα, σκέφθηκα, καὶ στὸ τέλος τὴν πῆρα, τὴν ξεδίπλωσα καί...σκούπισα τὴ μύτη μου.

Ὁ στρατηγὸς σπαρτάρησε ἀπ' τὰ γέλια κι' ὁ Κάπης ξαπλώθηκε ἀνάσκελα, σὰ νὰ τὸν ἀναποδογύρισε ἡ μεγάλη κουταμάρα μου.

Τότε μοῦ ἦλθε ἄλλη ἰδέα: ἔστριψα τὴν πετσέτα καὶ τὴ φόρεσα λαιμοδέτη!

Καινούργιο σπαρτάρισμα τοῦ στρατηγοῦ, καινούργιο ἀναποδογύρισμα τοῦ Κάπη.

Καὶ τὸ πρᾶγμα ἐξακολούθησ' ἔτσι, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ βαρέθηκε πιὰ ὁ στρατηγός, μ' ἐπέταξε ἀπὸ τὴν καρέκλα, κάθησε στὴ θέσι μου αὐτὸς κι' ἔφαγε τὸ φαΐ ποὺ ἦταν γιὰ μένα.

Ἄ, ἤξερε πῶς μεταχειρίζουνται τὴν πετσέτα ὁ στρατηγός! Μὲ πόση χάρι τὴν πέρασε ἀπὸ μιὰ κομπότρυπα τῆς στολῆς του καὶ τὴν ἅπλωσε στὰ γόνατά του! Μὲ πόση κουφότητα ἔκοψε τὸ ψωμί του κι' ἄδειασε τὸ ποτῆρι του!

Μὰ τὰ γέλια τοῦ κόσμου κορυφώθηκαν, ὅταν, στὸ τέλος τοῦ γεύματος, ὁ στρατηγὸς πῆρε ἕνα ξυλαράκι καί, γρήγορα-γρήγορα, καθάρισε μ' αὐτὸ τὰ δόντια του! Μαζὶ μὲ τὰ γέλια, βροντήξανε τότε ἀπὸ παντοῦ τὰ παλαμάκια κι' ἡ παράστασι τελείωσε μ' ἕνα θρίαμβο.

Τί ἔξυπνο ποὺ ἦταν τὸ ζῶο! Καὶ τί ζῶο ὁ ὑπηρέτης του!

Αὐτὸ μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης, ὅταν γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο· κι' ἤμουν πιὰ τόσο πολὺ θεατρίνος, ὥστε εὐχαριστήθηκα ἀπὸ τὸ κομπλιμέντο καὶ περιφανεύθηκα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Μαθαίνω γράμματα.

Ἦταν βέβαια μεγάλης ἀξίας ἠθοποιοὶ αὐτοὶ ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ θίασο τοῦ σινιὸρ Βιτάλη,—οἱ σκύλοι, ἐννοῶ, κι' ὁ πίθηκος—μὰ τὸ ταλέντο τους δὲν εἶχε ἀρκετὴ ποικιλία. Σὲ τρεῖς-τέσσερες δηλαδὴ παραστάσεις τελείωνε ὅλο τους τὸ «δραματολόγιο» κι' ἔπρεπε νὰ ξαναπαίζουν τὰ ἴδια. Γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσαν νὰ μένουν πολὺν καιρὸ στὴν ἴδια πόλι.

Ἔτσι, ἀφοῦ μείναμε τρεῖς μόνο μέρες στὸ Οὐσσέλ, ἀναγκασθήκαμε νὰ ξεσηκωθοῦμε. Γιὰ ποῦ; Εἶχα πιὰ ἀρκετὸ θάρρος μὲ τὸν κύριό μου, γιὰ νὰ τοῦ κάμω τόση δὰ ἐρώτησι.

Μὲ κύτταξε καὶ μοῦ εἶπε:

— Γνωρίζεις τὸν τόπο;

— Ὄχι.

— Τότε γιατὶ μὲ ρωτᾶς ποῦ θὰ πᾶμε;

— Γιὰ νὰ μάθω.

— Νὰ μάθης τί;

Δὲ βρῆκα λέξι ν' ἀπαντήσω καὶ σώπασα, κυττάζοντας τὸν ἄσπρο δρόμο, ποὺ μάκραινε ἀπέραντος μπροστά μας, στὸ βάθος μιᾶς πράσινης δασωμένης κοιλάδας.

— Ἂν σοὔλεγα, ἐξακολούθησε ὁ Βιτάλης, πὼς πηγαίνουμε στ' Ὠρελάκ, γιὰ νὰ πᾶμε ὕστερα στὸ Μπορντὼ κι' ἀπὸ κεῖ ν' ἀναιβοῦμε στὰ Πυρηναῖα, τί θὰ καταλάβαινες;

— Μὰ σεῖς δὲν ξέρετε τὸν τόπο, ρώτησα.

— Ὄχι, δὲν ἦλθα ποτέ μου ἐδῶ.

— Κι' ὅμως ξέρετε ποῦ πᾶμε τώρα.

Μὲ κύτταξε πάλι καλὰ καὶ μὲ ρώτησε: — Δὲν ξέρεις γράμματα, ἔ;

— Ὄχι.

— Ξέρεις τί θὰ πῆ βιβλίο;

— Ξέρω. Εἶδα βιβλία στὴν Ἐκκλησία. [illegible] τὰ φέρνουν ἀπὸ τὰ σπίτια τους στὴν ἐκκλησία καὶ διαβάζουν μέσα τὶς προσευχές.

— Ὡραῖα! Καταλαβαίνεις λοιπὸν πὼς μέσα σ' ἕνα βιβλίο μπορεῖ κανεὶς νὰ βάλη προσευχές;

— Ναί.

— Ἔ, μπορεῖ νὰ βάλη κι' ἄλλα πράματα. Ὅταν λὲς τὴν προσευχή σου, λὲς τὰ λόγια ποὺ ἡ μητέρα σου σοὔβαλε στ' αὐτὶ καὶ ποὺ ἀπὸ ταὐτί σου μαζεύθηκαν στὸ μυαλό σου, γιὰ νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ κεῖ στὴν ἄκρη τῆς γλώσσας σου καὶ στὰ χείλη σου, ὅταν θέλης νὰ [illegible]. Λοιπόν, ἐκεῖνοι ποὺ λένε τὴν προσευχή τους ἀπὸ βιβλίο, δὲν παίρνουν τὰ λόγια ἀπὸ τὸ μυαλό τους, ἀπὸ τὴ μνήμη τους, ὅπως ἐσύ, ἀλλὰ τὰ παίρνουν μὲ τὰ μάτια ἀπὸ τὸ βιβλίο ποὺ τάχει μέσα, δηλαδὴ διαβάζουν.

— Εἶδα ἀνθρώπους νὰ διαβάζουν [illegible] καὶ [illegible]ρι, σὰν ἄνθρωπος ποὺ καταλαβαίνει [illegible].

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Τὸν ἔλεγαν Μουντζουρίδη. Ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν βγῆς στὸν λόγο, ἂν δὲν τὸν φώναζες Ροκολιό! Ἦτανε τὸ παρατσοῦκλι ποὺ τοῦ εἶχε κολλήσει ἕνας ἄλλος συνάδελφος, ὁ Νικολετόπουλος, καὶ ποὺ τόσο τὸ εἶχε συνηθίσει, ὥστε ἂν τὸν φώναζες Μουντζουρίδη, μποροῦσε νὰ μὴν ἀπαντήση! Μόλις ὅμως ἄκουγε Ροκολιός, τιναζότανε φωνάζοντας: Παρρρών!

Καλόβολο παιδὶ ὅσο δὲν ἔπαιρνε! Σ' ὅλες τὶς ἀγγαρεῖες, ὁ Ροκολιὸς ἦτανε μέσα, χωρὶς ποτὲ νὰ στραβοξυλιάση, νὰ παραπονεθῆ ἢ νὰ διαμαρτυρηθῆ. Ὁ Ροκολιὸς στὸ μαγειρεῖο νὰ καθαρίση πατάτες, στὴν «Καλλιόπη» δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, στὴ διανομὴ τοῦ συσσιτίου τῆς φρουρᾶς, στὸ σκούπισμα τοῦ προαυλίου, παντοῦ!

Ἀλλὰ ὅσο καλὸ καὶ βολικὸ παιδὶ ἦτανε τόσο ἄσχημο καὶ ἀποκρουστικὸ ἦτανε στὴ θέα! Κοντός, ἀδύνατος, μ' ἕνα κεφάλι σὰν κακοφτιαγμένο πεπόνι, μὲ μαλλιὰ κόκκινα, μιὰ μύτη γαμψὴ χονδρή, ἄναρμπη ποὺ λὲς καὶ τοῦ ἔκλεινε τὰ μάτια, ποὺ κι' αὐτά, γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὴν ἀσχημιά του, ἦτανε παράταιρα — τὸ ἕνα ἀνοικτὸ γαλανό, καὶ τὸ ἄλλο... κρασάτο — μὲ κάτι χεροῦκλες δυσανάλογες πρὸς τὸ σῶμά του, καὶ μ' αὐτιὰ μεγάλα τεντωνὰ κόκκινα καὶ διαφανῆ! Σωστὸ τέρας. Τὸ πηλήκιο τοῦ κατέβαινε ἴσαμε τ' αὐτιὰ καὶ τὰ φρύδια, τὸ ἀμπέχωνο ἔκλαιγε ἐπάνω του ἀπαρηγόρητα, καὶ τὸ παντελόνι του ἔμοιαζε μὲ στραπατσαρισμένη φυσαρμόνικα!

Ἂν ὁ Θεὸς συχάθηκε ποτὲ τὰ πλάσματά του, τὰ συχάθηκε ἀσφαλῶς βλέποντας τὸν Μουντζουρίδη.

— Ρὲ Ροκολιέ, τὸν πείραζαν οἱ συνάδελφοί του, ἔχει ἄλλο παιδὶ ἡ μάννα σου σὰν καὶ σένα;...

— Εἶχε ἄλλο ἕνα, ἀπαντοῦσε ὁ Ροκολιός, καλόβολα καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα! Τὸ ἄλλο ὅμως τὸ πήρανε κάτι Ἐγγλέζοι στὴν Ἀφρικὴ γιὰ σόϊ!...

— Ἀλήθεια ρὲ Θανάση;

— Ἀμ τί ψέματα; Μόλις ἀπολυθῶ, θὰ πάω κι' ἐγὼ ἐκεῖ, γιατὶ ἡ ράτσα μας εἶναι σπάνια!

— Νά τοὔρχεται!... φώναζε κάποιος.

Καὶ ἡ φάπα ἔπεφτε σὰν ραγδαία βροχὴ ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς Ροκολιοῦ, ποὺ τὶς ἔτρωγε ὄχι μόνο ἀδιαμαρτυρήτως, ἀλλὰ καὶ γελῶντας! Δυστυχῶς — Θεὸς σχωρέστον — δὲν πρόφθασε νὰ ἀπολυθῆ, καὶ ἔτσι χάσαμε ὄχι μόνον ἐμεῖς ἕναν καλὸ καὶ ἀγαθὸ συνάδελφο, ἀλλὰ καὶ ἡ...Ἀφρικὴ ἕναν τέτοιο καλλιεργητὴ σπανίας ἀνθρωπίνης ράτσας!

Ἂς εἶναι!... Αἰωνία του μνήμη.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ 1913, εἴχαμε καταυλισθῆ ὕστερα ἀπὸ συνεχῆ πορεία πέντε ὡρῶν στὰ χιόνια, μέσα σ' ἕνα παληὸ Τούρκικο χάνι πάνω στὴ δημοσία ὁδὸ Φιλιππιάδος — Ἰωαννίνων. Φάγαμε μὲ ὄρεξι πεινασμένου λύκου τὸ συσσίτιό μας — ρέγγες καὶ ἐληὲς — σὰν νὰ τρώγαμε φασιανοὺς καὶ μαῦρο χαβιάρι, καὶ μετὰ τὸ προσκλητήριο, σταθήκαμε εἰς προσοχὴν γιὰ τὴν ἑσπερινὴ προσευχή.

Ἄ! Ὅλα κι' ὅλα! Ὄχι πορεία νὰ κάναμε, ὄχι νὰ εἴμαστε πεθαμένοι ἀπ' τὴν κούρασι, ὁ ἐπιλογίας μας τότε, ὁ μακαρίτης Ἀχιλλέας Βουρτσάκης ποὺ σκοτώθηκε λοχαγὸς στὴν Μ. Ἀσία, ἐννοοῦσε νὰ κάνουμε προσευχή.

— Λόχος! Προσοχή!

Τσιμουδιὰ ὁ λόχος. Οὔτε ἡ ἀναπνοή μας δὲν ἀκουγότανε. Καὶ ὁ Περλέκης, ἕνας καθαρόφωνος συνάδελφος ποὺ θὰ ἦταν περίφημος σπίκερ ἂν ὑπῆρχον τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ραδιοφωνικοὶ σταθμοί, ἄρχιζε τὴν προσευχή.

Εἶχε φθάσει στὸ τέλος, ἐκεῖ ποὺ ἔλεγε: «ὁ Θεὸς νὰ φυλάττη τὴν Πατρίδα, τὸν Βασιλέα, τὸν Στρατὸ καὶ — ἡ συνέχεια ἦτο — νὰ χαρίζη νίκας εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα, ὅταν ὁ Σατανᾶς μὲ ἔβαλε νὰ φωνάξω σχεδὸν μέσα σὲ κείνη τὴν ἀπόλυτο σιωπή:

«Καὶ τὸν καϋμένο τὸν Ροκολιό!»...

Ὅλος ὁ λόχος ἔσκασε σὲ ἀκράτητα γέλια μηδὲ τοῦ ἐπιλοχίου ἐξαιρουμένου

— Ἔλα δῶ, [illegible], μοῦ φώναξε, προσπαθῶντας νὰ δώση κάποιον τόνο σοβαρότητος στὴ φωνή του. Τὶς κουβέρτες καὶ στὸ πειθαρχεῖο! Καὶ θὰ σοῦ δείξω ἐγώ!... Ἀνευλαβέστατε!....

Καὶ ὁ ἀνευλαβέστατος πῆρε τὶς κουβέρτες καὶ τράβηξε γραμμὴ γιὰ τὴ σκηνὴ ἡ ὁποία ἐχρησίμευε γιὰ πρόχειρο πειθαρχεῖο. Τὴν ἀνευλάβειά μου τὴν πλήρωσα ἀκριβὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ μέσα στὴ σκηνή, χωρὶς φωτιά, μὲ κρύο ἀπ' τόφορο, καὶ πρὸ παντὸς χωρὶς ὕπνο. Τὴν ἄλλη μέρα, ἀνήμερα τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ὁ λοχαγὸς «λόγῳ τῆς ἡμέρας μοῦ τὴν χάρισε». Δὲν τὴν χάρισε ὅμως ἡ Εἱμαρμένη στὸν ἄμοιρο τὸν Ροκολιό! Ὅπως πάντα, πρῶτος καὶ καλλίτερος στὴν πρωϊνὴ ἀγγαρεία «γιὰ ξύλευσι» ὁ δόλιος ὁ Ροκολιός. Ἡ ἀγγαρεία εἶχε πέσει σὲ ἐχθρικὴ ἐνέδρα καὶ ὁ ἀλησμόνητος ἐκεῖνος συνάδελφος, ἀλησμόνητος γιὰ τὴν καλωσύνη του, τὴν ἀφοσίωσί του στὸ καθῆκον καὶ τὴν Πατρίδα, ἐπότισε μὲ τὸ αἷμά του τὸ ἐλεύθερο σήμερα Ἠπειρωτικὸ ἔδαφος. Μᾶς τὸν ἔφεραν οἱ ἄλλοι συνάδελφοι νεκρό. Γιατὶ ὁ Περλέκης νὰ μὴν προσευχηθῆ καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ καϋμένου τοῦ Μουντζουρίδη;

Τὸ γεγονὸς εἶναι τοῦτο. Ὅτι θλιβερωτέρα Πρωτοχρονιὰ δὲν θυμᾶμαι στὴ ζωή μου. Κανένας φαντάρος δὲν ἄγγιξε συσσίτιο ἀπὸ εἰλικρινῆ θλῖψι. Ἡ Πατρὶς ἔχασε ἕνα ἀπ' τὰ καλὰ παιδιά της καὶ ἐμεῖς ἕναν ἀξέχαστο, καλό, βολικό, συνάδελφο!

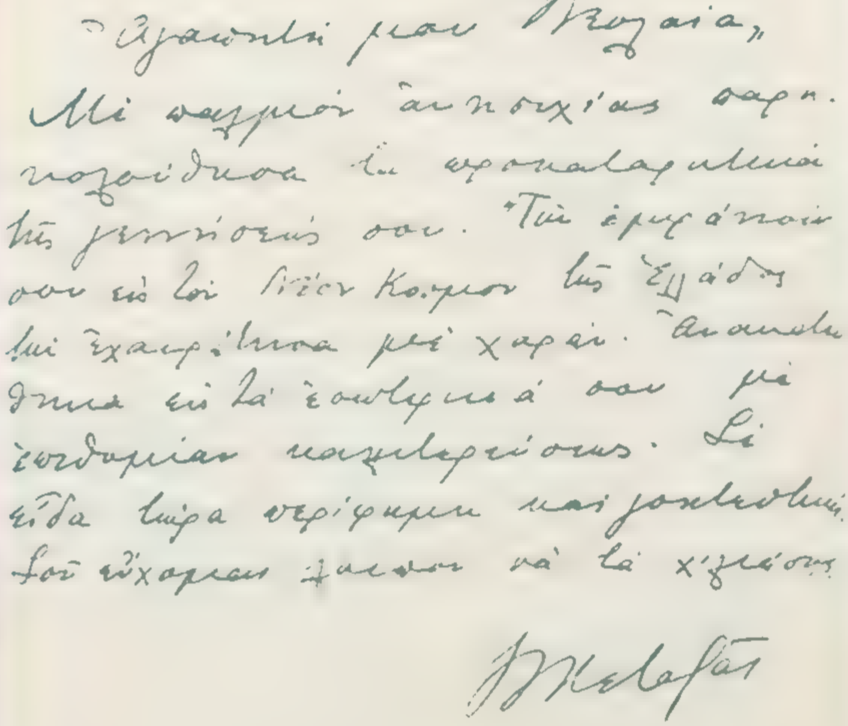
Μήτσος Δειλινὸς

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΟΙ ΛΑΤΙΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ[1]

Ἀμμιανὸς 330—390 μ. Χ., ἱστορικός. Αὖλος Γέλλιος 130—175 μ. Χ., σατυρικός. Βιργίλιος 70—19 π. Χ., ποιητής. Βιτρούβιος 70—16 π. Χ., ἀρχαιολόγος. Ἰουβενάλης 60—140 μ. Χ., σατυρικός. Καῖσαρ Ἰούλιος 102—44 π. Χ., ἱστορικός. Κάτων ὁ Πρεσβύτερος 232—147 π. Χ., ρήτωρ. Κάτουλλος 87—54 π. Χ., ποιητής. Κικέρων 107—43 π. Χ., ρήτωρ. Κλαυδιανὸς 365—408 μ. Χ., ποιητής. Κοϊντιλιανὸς 35—95 μ. Χ., κριτικός. Λίβιος 59—17 π. Χ., ἱστορικός. Λουκᾶνος 38—65 μ. Χ., ποιητής. Λουκίλιος 180—103 π. Χ., σατυρικός. Λουκρήτιος 96—52 π. Χ., φιλόσοφος. Μαρσιάλος 43—104 μ. Χ., ποιητής. Νέπος 100—30 π. Χ., ἱστορικός. Ὀβίδιος 43—18 π. Χ. ποιητής. Ὁράτιος 65—8 π. Χ., ποιητής. Πλαῦτος 254—184 π. Χ., δραματικὸς συγγραφεύς. Πλίνιος 23—79 μ. Χ., φυσιοδίφης. Πλίνιος ὁ Νεώτερος 62—113 μ. Χ., φιλόσοφος. Σαλλούστιος 86—34 π. Χ., ἱστορικός. Σενέκας 5 π. Χ. — 65 μ. Χ., φιλόσοφος. Σίλιος Στριλίκος 100—25 π. Χ., ποιητής. Στάτος 61—96 μ. Χ., ποιητής. Σουετώνιος 70—150 μ. Χ., βιογράφος. Τάκιτος 55—117 μ. Χ., ἱστορικός. Τερέντιος 185—159 π. Χ., δραματικὸς συγγραφεύς. Τίβουλλος 54—18 π. Χ., ποιητής.

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ

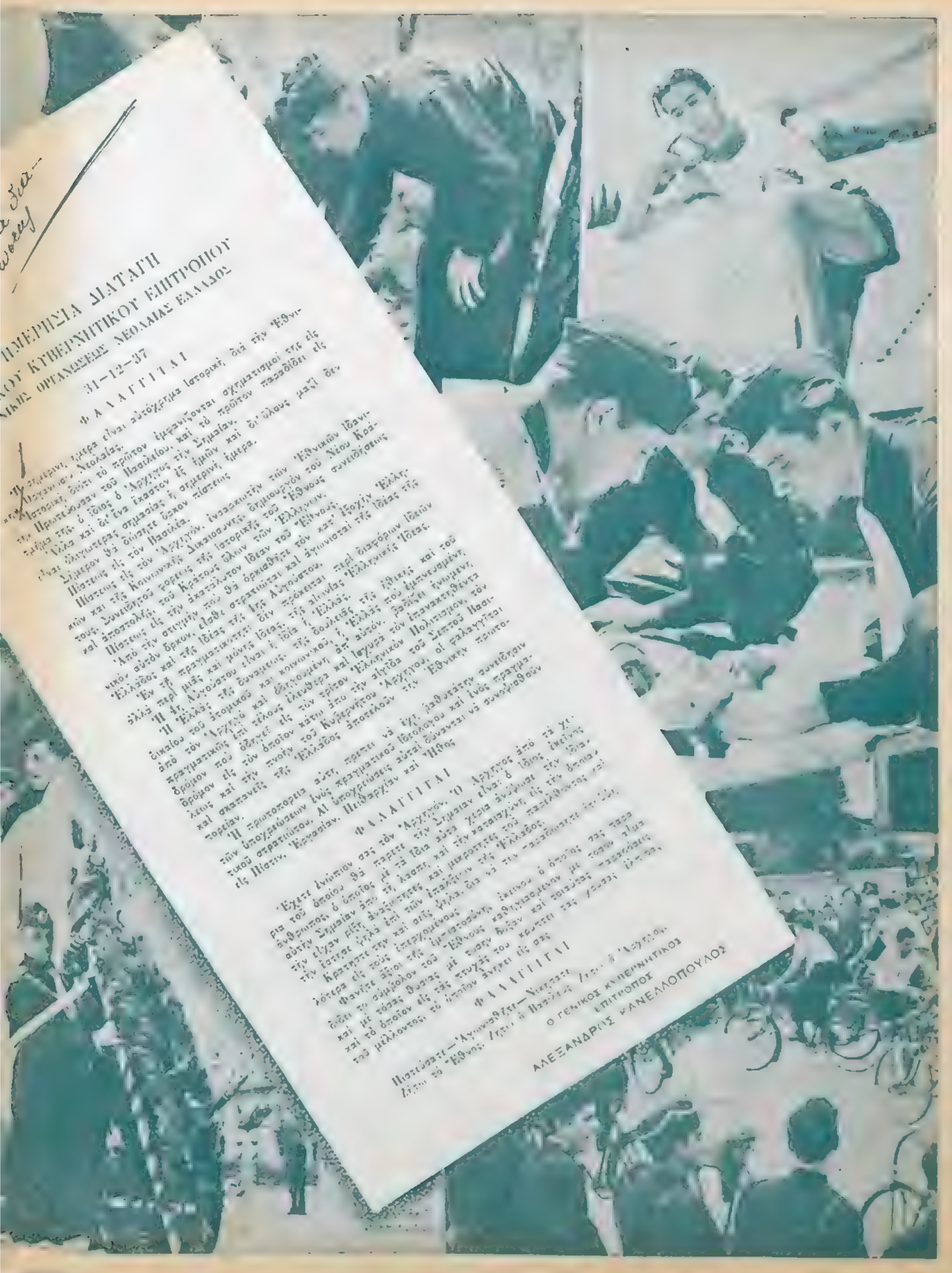
Ἀγαπητή μου «Νεολαία»,

Μὲ παλμὸν ἀνησυχίας παρηκολούθησα τὰ προκαταρκτικὰ τῆς γεννήσεώς σου. Τὴν ἐμφάνισίν σου εἰς τὸν Νέον Κόσμον τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐχαιρέτησα μὲ χαράν. Ἀνακατεύθηκα εἰς τὰ ἐσωτερικά σου μὲ ἐπιθυμίαν καλλιτερεύσεως. Σὲ εἶδα τώρα περίφημη καὶ γοητευτική. Σοῦ εὔχομαι λοιπὸν νὰ τὰ χιλιάσης.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΚΑΤΑ ΤΟ 1938.

...ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ
...ΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ
...ΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

31—12—37

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι αὐτόχρημα ἱστορική, διὰ τὴν Ἐθνι[κὴν Ὀρ]γάνωσιν Νεολαίας. Ἱστορική, διότι τὸ πρῶτον ἐμφανίζονται σχηματισμοί της εἰς τὴν Πρωτεύουσαν τοῦ Βασιλείου, καὶ τὸ πρῶτον παραδίδει εἰς τμήματά της ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγὸς τὴν Σημαίαν.

Ἀλλὰ καὶ δι' ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν καὶ δι' ὅλους μαζὶ δὲν εἶναι ὀλιγωτέρας σημασίας ἡ σημερινὴ ἡμέρα.

Σήμερον θὰ δώσητε ὅρκον πίστεως. Πίστεως εἰς τὸν Βασιλέα. Πίστεως εἰς τὸν Ἀρχηγόν, ἐνσαρκωτὴν τῶν Ἐθνικῶν Ἰδανικῶν καὶ τῆς Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης, δημιουργὸν τοῦ Νέου Κράτους, Συνειδητοῦ φορέως τῆς ἱστορικῆς τοῦ Ἔθνους συνειδήσεως καὶ ἀποστολῆς, τοῦ Κράτους ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Πίστεως εἰς τὴν ἀκατάλυτον Ἰδέαν τοῦ Ἔθνους.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ ὁρκισθῆτε τὸν κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνικὸν αὐτὸν ὅρκον, εἶσθε στρατιῶται καὶ ἀγωνισταὶ τῆς Ἰδέας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰδέας τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν πρόκειται περὶ διαφόρων Ἰδεῶν ἀλλὰ περὶ μιᾶς καὶ μόνης Ἰδέας, τῆς αἰωνίας Ἑλληνικῆς Ἰδέας.

Ἡ 4η Αὐγούστου εἶναι ἡ ἰδία ἡ Ἑλλάς. Ἡ Ἑλλὰς τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ [illegible], τῆς δυνάμεως, τῆς δουλειᾶς, ἡ Ἑλλὰς ποὺ ἐμπνευσμένη [illegible] τοῦ ἀτομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ, ἡ Ἑλλὰς ποὺ βαδίζει ἑνωμένη ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸν καὶ ὁδηγουμένη ἀπ' αὐτόν, [illegible] ἐπὶ τέλους ἐλευθέρα καὶ ἰσχυρὰ τὸν ἐπανακτηθέντα δρόμον ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὸν τρίτον Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν, τὸν δρόμον εἰς τὸν ὁποῖον κάτω ἀπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Σεπτοῦ Βασιλέως καὶ τὴν πνοὴν τοῦ Κυβερνήτου Ἀρχηγοῦ, οἱ φαλαγγῖται καὶ σκαπανεῖς τῆς Ἑλλάδος ἀποτελοῦν τὴν Ἐθνικὴν πρωτοπορείαν.

Ἡ πρωτοπορεία αὐτή, πρέπει νὰ ἔχῃ βαθυτάτην συνείδησιν τῶν ὑποχρεώσεων ἑνὸς πραγματικοῦ ἰδεολόγου καὶ ἑνὸς πραγματικοῦ στρατιώτου. Αἱ ὑποχρεώσεις αὐταὶ δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς Πίστιν, Ἐργασίαν, Πειθαρχίαν καὶ Ἦθος.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ

Ἔχετε ἐνώπιον σας τὸν Ἀρχηγόν. Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὁποίου θὰ πάρετε τὴν Σημαίαν εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ ἴδια αὐτὰ χέρια ἀνέψωσε τὴν ἰδίαν αὐτὴν Σημαίαν ἀπὸ τὴν λάσπην καὶ τὴν καταισχύνην εἰς τὴν ὁποίαν τὴν εἶχαν ρίξῃ ἀνάξιοι [illegible] καὶ μικροπρεπεῖς τοῦ παρελθόντος καὶ τὴν ἔστησε ὑψηλὰ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ἑλλάδος.

Κρατῆστε την καὶ σεῖς ὑψηλά, διὰ νὰ τὴν παραδώσητε ἀκόμη ὑψηλότερα εἰς τοὺς ἐπερχομένους.

Φανῆτε ἄξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης ἐκείνου ὁ ὁποῖος σᾶς παραδίδει τὸ σύμβολον τοῦ Ἔθνους καθαγιασμένον μὲ τόσον αἷμα καὶ μὲ τόσας θυσίας, μὲ τόσην δόξαν καὶ τοιαύτας παραδόσεις καὶ τὸ ὁποῖον εἰς τὰς πτυχάς του κρατεῖ τὰς χρυσᾶς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς σᾶς.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ

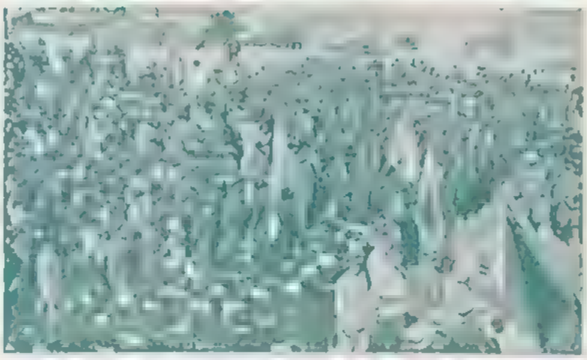
Πιστεύσατε—Ἀγωνισθῆτε—Νικήσατε. Ζήτω ὁ Βασιλεύς. Ζήτω ὁ Ἀρχηγός. Ζήτω τὸ Ἔθνος.

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1938

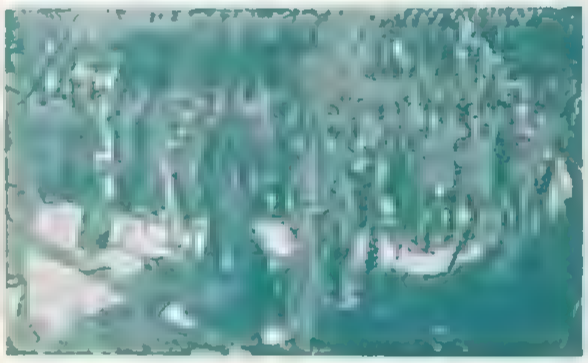

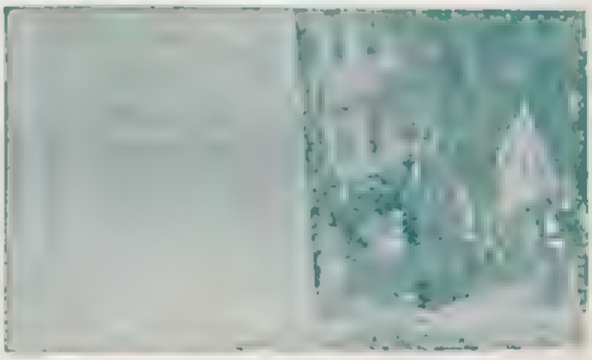

Χίλια δυὸ σὲ μιὰ σελίδα

Ἡ ἔρημος Σαχάρα προχωρεῖ πρὸς Νότον

Ἡ μεγάλη Ἀφρικανικὴ ἔρημος Σαχάρα, κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοὐλάχιστον τοῦ κυρίου Στέμπιγκ, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδιμβούργου, προχωρεῖ διαρκῶς καὶ ἐπικινδύνως πρὸς νότον. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρετηρήθη κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Νιγερίας καὶ τοῦ Σουδὰν, τῶν ὁποίων ἐλαττώθηκε αἰσθητὰ ἡ ἔκτασις τῶν χωραφιῶν τους ποὺ σκεπάσθηκαν ἀπὸ ἄμμο καὶ ποὺ δὲν μποροῦν πιὰ νὰ τὰ καλλιεργήσουν. Γιὰ νὰ προληφθῆ τὸ κακό, ὁ καθηγητὴς Στέμπιγκ λέγει ὅτι ἕνα μόνο μέσον ὑπάρχει: νὰ ἀπαγορευθῆ ἡ καταστροφὴ τῶν δασῶν καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ φυτευθοῦν κι' ἄλλα δάση καὶ δένδρα σὲ βάθος τοὐλάχιστον 25 χιλιομέτρων καὶ σὲ μῆκος 2.200 χιλιομέτρων γιατὶ μόνον τὰ πυκνὰ καὶ ἐκτεταμένα δάση θὰ ἐμποδίσουν τὴν ἄμμο τῆς Σαχάρας νὰ προχωρήση.

Κι' ἂν εἶναι «ἄλαλα»... τ' ἀκοῦμε ἐν τούτοις!

«Ἄλαλος ὡς ἰχθύς», λένουν. Καὶ ὅμως. Δὲν εἶναι ὅλα τὰ ψάρια ἄφωνα. Ἡ ἔναρθρος φωνὴ βέβαια τοὺς λείπει. Μποροῦν ὅμως νὰ βγάλουν ἤχους ἀξιοπαρατήρητους, τρίβοντας δυνατὰ τὰ σαγόνια τους τὰ δόντια, τὰ λέπια καὶ τὰ σκληρὰ κόκκαλα, ποὺ ἔχουν πολλὰ ἀπ' αὐτὰ στὴ μέση καὶ κάτω ἀπὸ τὸν λαιμό. Μερικὰ εἴδη ψαριῶν τῶν βορείων θαλασσῶν παράγουν κάτι πολὺ παράξενες φωνὲς - ἤχους μὲ τὴ σύσφιγξι ποὺ κάνουν στὶς σάκκες τῆς κοιλιᾶς τους. Καὶ ἡ θαλάσσιες χελῶνες εἶναι ἐπίσης «ἠχητικές». Ὅταν προστρίβουν τὸ σκληρό τους καβούκι σὲ ὡρισμένα πετράδια τῆς παραλίας,παράγουν ἰδιαιτέρους τόνους...μουσικούς, ποὺ εἶναι πολὺ γνωστοὶ στοὺς ψαράδες.

Ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς ὑπάρχουν μερικὰ ποὺ συνήθως τὰ νομίζουμε γιὰ ἄλαλα, δίχως ὅμως καὶ νὰ εἶναι. Ἡ ἀράχνες π. χ. τερετίζουν κι' αὐτὲς περίπου ὅπως ὁ τζίτζικας. Τὸ τερέτισμά τους παράγεται μὲ μιὰ ἀνεπαίσθητη προστριβὴ τοῦ ὀδοντωτοῦ κάτω μέρους τοῦ σώματός τους ἐπάνω στὰ στερεὰ μέρη ὅπου ὑφαίνουν τὴ φωληά τους.

Τὸ μικρότερο βιβλίο τοῦ κόσμου

Ἡ Κίνα εἶναι γνωστὴ ὡς χώρα ποὺ ἐξέδωσε τὸ πιὸ μεγάλο βιβλίο τοῦ κόσμου. Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐγκυκλοπαιδεία, ἐκδοθεῖσα ἀπὸ τὸν πλούσιο μεγαλέμπορο Λουποῦθε, ὑπουργὸ τοῦ Μεγάλου Ἄνακτος Τσίν.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἐν τούτοις, ἡ Κίνα ἀπέκτησε καὶ τὴν φήμη τῆς χώρας, που ἔχει τὸ πιὸ μικρὸ βιβλίο τοῦ κόσμου. Τὸ μικροσκοπικώτατο αὐτὸ βιβλίο ἔχει μῆκος τέσσερα χιλιοστόμετρα καὶ 31)3 χιλιοστόμετρα πλάτος. Συγγραφεύς του εἶναι ὁ Κινέζος Λόχου - Ἀντζούγκ. Ἀπὸ τὸ ἔργο αὐτὸ σώζεται ἕνα μόνον ἀντίτυπο σήμερα καὶ συγκαταλέγεται στὴν περίφημη συλλογὴ τῆς Δυναστείας Γιούλου (1280 — 1369), στὴν πόλι τῶν Ταττάρων Πέϊπινγκ. Σὲ 27 σελίδες ἀπὸ τὸ πιὸ λεπτεπίλεπτο χαρτὶ ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ, πραγματεύεται γιὰ τὴν βιογραφία καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Μογγόλων Σουμπιλαϊκάν. Καὶ στὶς 4 τελευταῖες σελίδες ἀναφέρει μιὰ σειρὰ ἀπὸ πολὺ ἐνδιαφέροντα ἀνέκδοτα.

Ὅλο τὸ ἔργο ἔχει τὸν σεβαστὸν ἀριθμὸ τῶν 86.447 γραμμάτων καὶ ἀπέφερε στὸ συγγραφέα του μιὰ ἀποζημίωσι 800 λιάγκ (περίπου 80.000 δραχμῶν).

Τί ἔκανε ἕνας ἄνθρωπος 60 χρονῶν

Εἶναι γνωστὴ ἡ κλασικὴ διανομὴ τοῦ εἰκοσιτετραώρου τοῦ ἀνθρώπου: Ὀκτὼ ὧρες ἐργασίας, ὀκτὼ ὧρες ὕπνου καὶ ὀκτὼ ἀναπαύσεως.

Ἕνας ἄνθρωπος, λοιπόν, ἑξῆντα χρονῶν, ὁ ὁποῖος κοιμῶταν ὀκτὼ ὧρες τὴν ἡμέρα, ἔχει ἐπιτύχει ἕνα σημαντικὸ ρεκόρ. Στὸ διάστημα τῶν 60 χρόνων τῆς ζωῆς του κοιμήθηκε εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια!

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, συμπεραίνουμε ὅτι ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ἐργάσθηκε ἐπίσης εἴκοσι χρόνια.

Ἕως ἐδῶ τὰ πράγματα εἶναι ἁπλᾶ, γιατὶ ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ 2)3 τοῦ εἰκοσιτετραώρου του, εἶναι σαφῶς γνωστός. Δὲν γίνεται ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ τρίτο ὀκτάωρο. Καὶ αὐτό, ἐπειδὴ εἰς τὸν ὁρισμὸν «ἀνάπαυσις» περιλαμβάνονται χίλιες δυὸ μικροασχολίες.

Ἀρχίζουμε ἀπ' τὸ φαγητό. Τὸ παράδειγμά μας δὲν ἀφορᾶ τὸν βιαστικό, ποὺ καταβροχθίζει μέσα σὲ 10 λεπτὰ τὸ γεῦμα του' ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τρώει μὲ τὴν ἡσυχία του, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ φαγητὸ ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ χαλάσῃ τὸ στομάχι του. Τὸ πρωΐ, τὸ μεσημέρι, τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸ βράδυ ὁ ἄνθρωπός μας διέθετε συνολικῶς δυὸ ὧρες γιὰ φαγητό. Ἐπομένως στὰ ἑξῆντα του χρόνια διέθεσε πέντε χρόνια τρώγοντας. Τὸ 1)12 δηλαδὴ τῆς ζωῆς του!

Τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα κατηνάλωσε γιὰ διάβασμα ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἠσχολεῖτο δυὸ ὧρες τὴν ἡμέρα στὴ μελέτη.

Κάθε σχεδὸν ἄνθρωπος ἔχει ὡς ἀπαραίτητο σύντροφο τὸ ρολόϊ του. Ἀλλὰ τὸ ρολόϊ θέλει κούρντισμα καί, ἂν ὑπολογίσουμε 40 περίπου δευτερόλεπτα ἡμερησίως στὴν ἀσχολία αὐτή, βλέπουμε ὅτι ὁ ἑξηντάρης κύριος ἐκούρντισε τὸ ρολόϊ του ἐπὶ 230 συνεχεῖς ὧρες!

Καὶ συνεχίζουμε τὴν κατανομὴ τοῦ ὀκταώρου τῆς ἀναπαύσεως:

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔφθασε στὰ ἑξῆντα του χρόνια, διέθεσε:

Γιὰ τὸ ξύρισμα 100 ἡμέρες, γιὰ τὴν τουαλέττα του 1 χρόνο, γιὰ τὸ βάλσιμο τῶν ὑποδημάτων του 300 ὧρες καὶ για τὸ δέσιμο τῆς γραβάτας του 360 ὧρες!

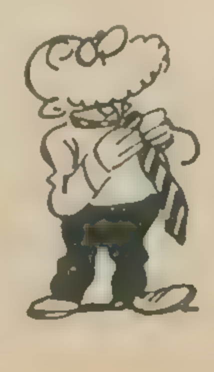
Κ. Π.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ πρωΐ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἀετό του Μπλίτς, μπῆκε στὸ καγιάκ. Εἶχε πάρει μαζί του μερικὰ τρόφιμα, ἕνα τσεκούρι, ἕνα καμάκι, ἕνα σταλίκι, ἕνα δίκτυ, ἕνα τουφέκι, δυὸ πιστόλια, ἕνα πέτσινο σάκκο καὶ μιὰ πλόσκα ὑδρόμελι. Ὁ ἀπόγειος ἄνεμος τὸν ἔσπρωξε γρήγορα πέρ' ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι. Ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ τὸ ρεῦμα, ἀκολούθησε τὴν ἀκτὴ ποὺ ἐλόξευε λιγάκι πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Πίσω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τεράστιο σωρὸ βράχων, — σωρὸ τρομερὰ ἄτακτο, χρεωστούμενο βέβαια σὲ κάποια μεγάλη γεωλογικὴ ἀναστάτωσι,—ἀνοίγονταν ἕνας εὐρύχωρος ὅρμος, ποὺ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ἐτελείωνε σ' ἕνα ἀπόκρημνο ἀκρωτήρι. Ὁ ὅρμος αὐτὸς ἐχρησίμευε γιὰ καταφύγιο σ' ἕνα πλῆθος θαλασσοπούλια διαφόρων εἰδῶν, ποὺ γέμιζαν ὅλο τὸν τόπο μὲ τὶς φωνές τους.

Καὶ στὶς ἀμμουδιὲς τοῦ ὅρμου ὁλόγυρα, ροχάλιζαν στὸν ἥλιο πελώρια ἀμφίβια, θαλασσόλυκοι, φῶκες καὶ ἄλλα, ἐνῷ στὴν ἐπιφάνεια τῶν ἥσυχων νερῶν ἀρμένιζαν ἀμέτρητοι κομψοὶ ναυτῖλοι.

Ὁ Φρὶτς δὲν φοβήθηκε καθόλου τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα μαστοφόρα, ποὺ μποροῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ μικροῦ του καγιάκ. Καί, ἀψηφῶντας τὸν κίνδυνο, μπῆκε στὸν ὅρμο κι' ἐξακολούθησε νὰ πλέῃ δυτικά.

Ἀφοῦ πέρασε ἕνα ἀλλόκοτο ἀκρωτήρι, ποὺ ἔμοιαζε μὲ πατσουλὴ μύτη καὶ γι' αὐτὸ τὸ ὠνόμασε Σιμό, ὁ Φρὶτς χώθηκε σὲ μιὰ ἀψῖδα, ποὺ ἐσχημάτιζαν ἐκεῖ οἱ βράχοι καὶ ποὺ τὸ κυματάκι κτυποῦσε τὶς βάσεις τῶν στύλων της. Ἐκεῖ, μέσα ἦταν μαζευμένα χιλιάδες χελιδόνια, ποὺ οἱ φωλιὲς τους φαινόνταν κολλημένες σὲ κάθε πτυχὴ τῶν τοίχων καὶ τοῦ θόλου. Ὁ Φρὶτς ξεκόλλησε μερικὲς ἀπὸ τὶς φωλιὲς αὐτές, ποὺ ἦταν πολὺ παράξενα κατασκευασμένες, καὶ τὶς ἔβαλε στὸ σάκκο του.

— Οἱ χελιδονοφωλιὲς αὐτές, εἶπε ὁ κ. Ζερμὰττ κόβοντας τὴ διήγησι τοῦ γυιοῦ του, ἔχουν μεγάλη ἀξία στὶς ἀγορὲς τῆς Κίνας.

Βγαίνοντας ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀψῖδα, ὁ Φρὶτς βρῆκε καὶ δεύτερο ὅρμο, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀκρωτήρια, ποὺ τὸ ἕν' ἀπεῖχε ἀπὸ τ' ἄλλο ὡς μιάμισι λεύγα. Ἑνωμένα, νὰ ποῦμε ἔτσι, μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ σκοπέλους, δὲν ἄφιναν ἀνάμεσά τους παρὰ ἕνα στενὸ πέρασμα, ποὺ δύσκολα θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτὸ κι' ἕνα πλοῖο τριακοσίων τόνων.

Πέρ' ἀπὸ τὸν ὅρμο, ὅσο ἔφθανε τὸ μάτι, ἁπλωνόνταν πεδιάδες ἀπὸ ἄμμο, ποὺ τὶς ἐπότιζαν κρυστάλλινα νερά, δάση, βάλτοι, ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ ποικιλόμορφα τοπία. Κι' ὁ ὅρμος ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ μαργαριτοφόρα στρείδια, ποὺ θὰ ἦταν εὐτυχισμένοι ἂν τὰ βρισκαν οἱ διάφοροι «ἁλιεῖς» τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπὸ τὸν θησαυρὸ αὐτό, τὸν ἄχρηστο στὴν ἐρημιὰ τῆς Νέας-Ἑλβετίας, ὁ Φρὶτς ἔφερε μερικὰ θαυμάσια δείγματα.

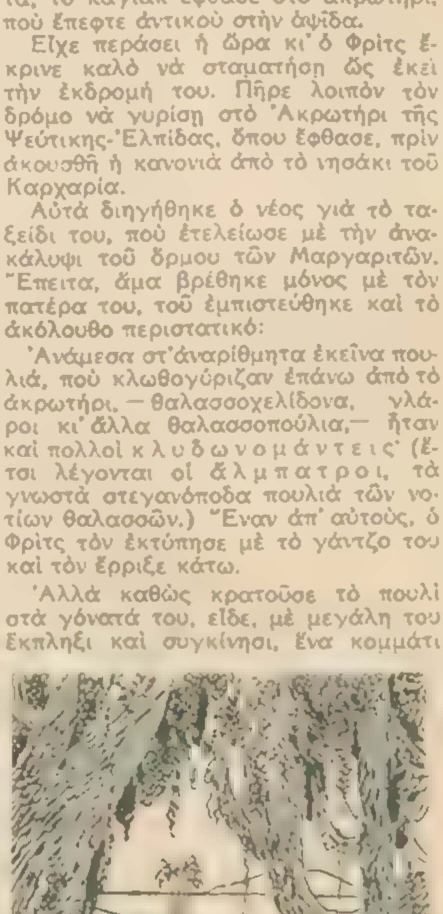
Ἀφοῦ τριγύρισε λίγο τὸν ὅρμο ἀπὸ μέσα κι' ἀφοῦ πέρασε τὸ στόμιο ἑνὸς ποταμοῦ, καταπράσινο ἀπὸ νερόχορτα, τὸ καγιάκ ἔφθασε στὸ ἀκρωτήρι, ποὺ ἔπεφτε ἀντικρὺ στὴν ἀψῖδα.

Εἶχε περάσει ἡ ὥρα κι' ὁ Φρὶτς ἔκρινε καλὸ νὰ σταματήσῃ ὡς ἐκεῖ τὴν ἐκδρομή του. Πῆρε λοιπὸν τὸν δρόμο νὰ γυρίσῃ στὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας, ὅπου ἔφθασε, πρὶν ἀκουσθῇ ἡ κανονιὰ ἀπὸ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία.

Αὐτὰ διηγήθηκε ὁ νέος γιὰ τὸ ταξείδι του, ποὺ ἐτελείωσε μὲ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ ὅρμου τῶν Μαργαριτῶν. Ἔπειτα, ἅμα βρέθηκε μόνος μὲ τὸν πατέρα του, τοῦ ἐμπιστεύθηκε καὶ τὸ ἀκόλουθο περιστατικό:

Ἀνάμεσα στ' ἀναρίθμητα ἐκεῖνα πουλιά, ποὺ κλωθογύριζαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι, — θαλασσοχελίδονα, γλάροι κι' ἄλλα θαλασσοπούλια,— ἦταν καὶ πολλοὶ κ λ υ δ ω ν ο μ ά ν τ ε ι ς (ἔτσι λέγονται οἱ ἄ λ μ π α τ ρ ο ι, τὰ γνωστὰ στεγανόποδα πουλιὰ τῶν νοτίων θαλασσῶν.) Ἕναν ἀπ' αὐτούς, ὁ Φρὶτς τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ γάντζο του καὶ τὸν ἔρριξε κάτω.

Ἀλλὰ καθὼς κρατοῦσε τὸ πουλὶ στὰ γόνατά του, εἶδε, μὲ μεγάλη του ἔκπληξι καὶ συγκίνησι, ἕνα κομμάτι

Ὁ Φρὶτς ἀψηφῶντας τὸν κίνδυνο προχωροῦσε μὲ τὴ βάρκα στὸν ὅρμο.

χοντρόπανο, τυλιγμένο στὸ πόδι του. Τὸ ξετύλιξε. Καὶ στὸ πανὶ αὐτὸ διάβασε, γραμμένα σὲ ἀγγλικὴ γλῶσσα κι' ἀρκετὰ εὐανάγνωστα, τἀκόλουθα λόγια:

«Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι σύ, ποὺ ὁ Θεὸς θὰ σοῦ στείλῃ τὸ γράμμα μιᾶς δυστυχισμένης, προσπάθησε νὰ βρῇς ἕνα νησὶ ἡφαιστειακό, ποὺ θὰ τὸ γνωρίσῃς ἀπὸ τὴ φλόγα ποὺ βγάζει ἕνας ἀπὸ τοὺς κρατῆρες του. Κι' ἔλα νὰ σώσῃς τὴν ἄμοιρη, ποὺ βρίσκεται μονάχη κι' ἔρημη στὸν Ἀναμμένο-Βράχο».

Μὲ ποιὰ συγκίνησι ἄκουσε αὐτὴ τὴ διήγησι ὁ κ. Ζερμὰττ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ γυιοῦ του!

Ὥστε στὰ παράλια τῆς Νέας-Ἑλβετίας, ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἴσως, κάποια δυστυχισμένη, κόρη ἢ γυναῖκα ζοῦσε σ' ἕνα νησί, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανέν' ἀπὸ τ' ἀναγκαῖα, τ' ἀπαραίτητα ἐκεῖνα πράγματα, ποὺ εἶχε χαρίσει τὸ «Λάνδλορδ» στὴν οἰκογένεια τῶν ναυαγῶν!...

— Καὶ τί ἔκαμες; ρώτησε ὁ κ. Ζερμὰττ.

— Τὸ μόνο ποὺ εἶχα νὰ κάμω, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς, ἐπροσπάθησα ν' ἀναζωογονήσω τὸν ἄλμπατρο, ποὺ ἦταν ἁπλῶς ζαλισμένος ἀπὸ τὸ κτύπημα. Καὶ τὸ κατώρθωσα, χύνοντας στὸ στόμα του λίγο ὑδρόμελι ἀπὸ τὴν πλόσκα μου.

— Ἔπειτα;

— Ἔπειτα, ἔκοψα ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ μαντήλι μου κι' ἔγραψα ἀπάνω, ἀγγλικά, μὲ τὸ αἷμα μιᾶς νερονυφίτσας: «Ἔχετε τὴν ἐλπίδα σας στὸ Θεό. Ἡ βοήθειά του ἴσως πλησιάζει». Τὸ ἔδεσα στὸ πόδι τοῦ ἄλμπατρου καὶ τὸν ἄφησα ἐλεύθερο. Ἤμουν βέβαιος πὼς τὸ πουλὶ αὐτό, ἐξημερωμένο, θὰ ξανάπαιρνε τὸ δρόμο τοῦ Ἀναμμένου Βράχου, ὅπου θὰ ἔφθανε μὲ τὸ γράμμα μου. Καὶ πραγματικῶς, μόλις ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὰ χέρια μου, ὁ ἄλμπατρος ἔφυγε πρὸς τὴ δύσι μὲ τόσο γρήγορο πέταγμα, ὥστε σὲ λίγο τὸν ἔχασ' ἀπὸ τὰ μάτια μου καὶ θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Ὁ κ. Ζερμὰττ δὲν ἔκρυβε πιὰ τὴ μεγάλη του συγκίνησι. Τί ἔπρεπε νὰ κάμουν, γιὰ νὰ σώσουν τὴ δυστυχισμένη ἐκείνη;... Τὸ νησί της ἦταν τάχα κοντὰ στὴ Νέα Ἑλβετία, ἢ μακρυά, ἑκατοντάδες λεῦγες πρὸς τὰ δυτικά; Οἱ ἄλμπατροι, πουλιὰ δυνατὰ κι' ἀκούραστα, διασχίζουν μεγάλες ἀποστάσεις. Κι' ἐκεῖνος ποὺ ἔπιασε ὁ Φρίτς, δὲν μποροῦσε νὰ εἶχε ἔλθει ἀπὸ πολὺ μακρινὸ μέρος, ὅπου ἡ π ι ν ά σ σ α δὲν θἆταν εὔκολο νὰ φθάσῃ;

Ὁ κ. Ζερμὰττ ἐπεδοκίμασε τὸν Φρίτς, ποὺ δὲν ἐφανέρωσε τὸ μυστικό του παρὰ μόνο σ' αὐτόν. Γιατὶ θὰ συγκι-

νοῦσε ἀνώφελα τὴν κυρία Ζερμὰττ καὶ τὰ παιδιά. Πραγματικῶς, σὲ τί θὰ ὠφελοῦσε, ἂν τοὺς προξενοῦσε τέτοια συγκίνησι, ἂν τοὺς ἔδινε τέτοια λύπη; Ἔπειτα, ἦταν βέβαιος πὼς ἡ γυναῖκα ἢ ἡ κόρη τοῦ Ἀναμμένου Βράχου ζοῦσε ἀκόμα;... Τὸ γράμμα της δὲν εἶχε χρονολογία.... Πολλὰ χρόνια μπορεῖ νὰ πέρασαν ἀφότου δέθηκε στὸ πόδι τοῦ θαλασσοπουλιοῦ ἐκείνου.

Τὸ μυστικὸ κρατήθηκε καί, δυστυχῶς, ἦταν πάρα πολὺ φανερὸ πὼς καμμιὰ ἀπόπειρα δὲν μποροῦσε νὰ γίνη, γιὰ νὰ βρεθῆ ἡ Ἀγγλίδα στὸ νησάκι της!

Ὡστόσο ὁ κ. Ζερμὰττ ἀποφάσισε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ὅρμο τῶν Μαργαριτῶν καὶ νὰ ἐκτιμήση τὴν ἀξία τοῦ θησαυροῦ του.

Ἡ Μπέτση δέχτηκε, ὄχι χωρὶς κάποια στενοχώρια, ἀφοῦ θάμενε μόνη μὲ τὸν Φραγκίσκο στὴν κατοικία του Φελκενχάϊμ. Γιατὶ ὁ Φρίτς, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ θὰ πήγαιναν μὲ τὸν πατέρα τους.

Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, στὶς 11 τοῦ Ἀπρίλη, ἡ μεγάλη βάρκα βγῆκε ἀπὸ τὸν ὁρμίσκο τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν καὶ τράβηξε κατὰ τὰ βορεινά. Οἱ ταξειδιῶτες πῆραν μαζί τους καὶ μερικὰ κατοικίδια ζῶα· τὸν πίθηκο Κνὶψ τὸν Β΄, τὸ τσακάλι τοῦ Τζάκ, τὴ σκύλα Μπίλλ,—ἂν καὶ ἡ ἡλικία της δὲν τῆς συγχωροῦσε πιὰ τέτοιου εἴδους ἐκδρομές,— καὶ τέλος τὸν Μπράουν καὶ τὸν Φάλμπ, τὰ δύο σκυλιά, ποὺ ἦταν τότε σ' ὅλη τους τὴν ἀκμή.

Ὁ Φρίτς, μὲ τὸ καγιάκ, πήγαινε μπροστὰ ἀπὸ τὸ καΐκι, κι' ἀφοῦ πέρασε τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας, προχώρησε πρὸς τὰ δυτικά, ἀνάμεσα στοὺς βράχους ἐκείνους, ὅπου ἀφθονοῦσαν τ' ἀμφίβια. Ἀλλὰ τὰ περίεργα αὐτὰ ζῶα δὲν ἐτράβηξαν τόσο τὴν προσοχὴ τοῦ Ζερμάττ, ὅσο οἱ ἀμέτρητοι ἐκεῖνοι ναυτίλοι, ποὺ εἶχε παρατηρήσει κι' ὁ Φρίτς. Ὅλος ὁ ὅρμος ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ τὰ χαριτωμένα αὐτὰ κεφαλόποδα, μὲ τὰ πανάκια τους ἀνοικτὰ στὴν αὔρα, ὁλόκληρος στολίσκος ἀπὸ κινούμενα ἄνθη.

Ἀφοῦ ἔκαμαν ὡς τρεῖς λεῦγες ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας, φάνηκε στὴν ἄκρη τοῦ ὅρμου τῶν Ναυτίλων τὸ ἄλλο ἐκεῖνο ἀκρωτήρι ποὺ εἶχε πραγματικῶς τὸ σχῆμα μιᾶς πατσουλῆς μύτης, σὰν τῶν Ἀσπαδων. Μιάμιση λεύγα μακρύτερα, ἀπάντησαν τὴν ἁψῖδα ἐκείνη τῶν βράχων, ποὺ ἔβγαζε στὸν ὅρμο τῶν Μαργαριτῶν. Καὶ καθὼς τὴν περνοῦσαν ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ ἐμάζεψαν κάμποσες χελιδονοφωλιές, ποὺ τὰ πετροχελίδονα ἐκεῖνα, μὲ τὸ δίκηο τους ἐξαγριωμένα, τὶς ὑπερασπίσθηκαν γενναιότατα.

Ἅμα πέρασε τὸ καΐκι ἀπὸ τὸ στενὸ ἐκεῖνο μέρος, ποὺ ἄφιναν ἐλεύθερο οἱ σπαρμένοι σκόπελοι, ὁ μεγάλος ὅρμος παρουσιάσθηκε σ' ὅλη του τὴν ἔκτασι. Ἡ περιφέρειά του θὰ ἦταν ἑπτὰ ὡς ὀκτὼ λεῦγες. Τί εὐχαρίστησι νὰ πλέῃ κανεὶς στὴν κλειστὴ κι' ἥσυχη αὐτὴ θάλασσα, ποὺ εἶχε μέσα τρία-τέσσερα κατάφυτα νησάκια καὶ τὴν περιεκύκλωναν πράσινα λειβάδια, πυκνὰ δάση καὶ λόφοι σὰν ζωγραφιστοί! Ἡ ἀκρογιαλιά, στὸ δυτικὸ μέρος, ἄνοιγε γιὰ νὰ χύνουνται στὸν ὅρμο τὰ νερὰ ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ, ποὺ ἡ κοίτη του χανόταν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Τὸ καΐκι ἄραξε σ' ἕνα κολπίσκο, κοντὰ στὸ στρῶμα τῶν μαργαριτοφόρων στρειδιῶν. Κι' ἐπειδὴ ἐπλησίαζε νὰ βραδυάση, ὁ κ. Ζερμὰττ διωργάνωσε ἕνα καταυλισμὸ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ. Ἄναψαν φωτιὰ κι' ἔψησαν στὴ χόβολη μερικὰ αὐγά. Ἐδείπνησαν μ' αὐτὰ καὶ μὲ μερικὰ ἄλλα τρόφιμα ποὺ εἶχαν πάρει μαζί τους. Ἔπειτα γύρισε καθένας νὰ πάρη τὴ θέσι του στὸ καΐκι, ἀφίνοντας στὸν Μπράουν καὶ τὸν Φάλμπ τὴ φροντίδα νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν καταυλισμὸ ἐναντίον τῶν τσακαλιῶν, ποὺ τὰ οὐρλιάσματά τους ἀντηγοῦσαν ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ.

Τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τὶς 12 ὡς τὶς 15 τοῦ Ἀπρίλη, ἔμειναν ἐκεῖ ψαρεύοντες στρείδια. Ὅλα εἶχαν ἀπὸ ἕνα μεγάλο πολύτιμο μαργαριτάρι, χωμένο κάτω ἀπὸ τὸ μαργάρινο στρῶμα ποὺ ἔντυνε ἀπὸ μέσα τὸ ὄστρακο. Ἅμα ἐβράδυαζε, ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζὰκ πήγαιναν νὰ κυνηγήσουν πάπιες καὶ πέρδικες σ' ἕνα μικρὸ δάσος, στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἔπρεπε βέβαια νὰ παίρνουν τὰ μέτρα τους, ἔπρεπε μάλιστα νὰ προσέχουν καὶ νὰ φυλάγουνται καλά, γιατὶ κάπροι κι' ἄλλα πιὸ ἐπίφοβα θηρία ἐσύχαζαν στὸ δάσος ἐκεῖνο.

Κι' ἀλήθεια, ἕνα βράδυ παρουσιάσθηκαν ἄξαφνα δυὸ μεγάλα λεοντάρια, ἀρσενικὸ καὶ θηλυκό, ποὺ τὰ στόματά τους κοκκίνιζαν ἀνοικτὰ κι' οἱ οὐρές τους κτυποῦσαν τὰ πλευρά τους μὲ μανία. Τὸ ἀρσενικὸ κτυπήθηκε στὴν καρδιὰ ἀπὸ μιὰ σφαῖρα τοῦ Φρίτς. Καὶ τὸ θηλυκὸ σκοτώθηκε ὕστερα· πρόφθασε ὅμως νὰ συντρίψη μὲ τὸ πόδι του τὸ κρανίο τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης γρηᾶς Μπίλλ, ποὺ ὁ θάνατός της προξένησε ζωηρὴ λύπη στὸν Τζάκ.

Ὥστε ὑπῆρχαν καὶ τέτοια θηρία στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Νέας Ἑλβετίας, κατὰ τὰ μεσημβρινὰ καὶ τὰ δυτικὰ τοῦ ὅρμου τῶν Μαργαριτῶν, ἔξω ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Ἦταν εὐτύχημα ποὺ κανένα ἀπ' αὐτά, ὡς τώρα, δὲν εἶχεν ἐκβιάσει τὴν εἴσοδο ἀπὸ τὴ βουνοσειρὰ τοῦ Φραγμοῦ. Ἀλλὰ ὁ κ. Ζερμὰττ λογάριαζε νὰ φράξη ἐκείνη τὴν εἴσοδο καί, σὰ νὰ ποῦμε, νὰ τὴν ὀχυρώση, ὥστε ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας νὰ μένη ἀπρόσιτη κι' ἀπρόσβλητη.

Ὡς που νὰ γίνη αὐτό, ὁ κ. Ζερμὰττ περιωρίσθηκε νὰ συστήση στοὺς γυιούς του τὴ μεγαλύτερη φρόνησι. Τὸ πάθος ποὺ εἶχαν γιὰ τὸ κυνῆγι, δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς σπρώχνη σὲ παρατολμες, μακρινὲς ἐκδρομές.

Μιὰ ὁλάκαιρη ἡμέρα ξωδεύθηκε γιὰ νὰ βγοῦν τὰ μαργαριτάρια ἀπὸ τὰ στρείδια, ποὺ ἦταν σωριασμένα στὴν ἀκρογιαλιά. Κι' ἐπειδὴ τὸ πλῆθος τῶν ψόφιων ἐκείνων μαλακίων ἄρχισε νὰ βγάζη ἀναθυμιάσεις ποὺ δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστες κι' οὔτε βέβαια ὑγιεινές, ὁ κ. Ζερμὰττ κι' οἱ τρεῖς γυιοί του ἀποφάσισαν νὰ φύγουν τὴν ἄλλη μέρα πρωΐ-πρωΐ. Ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν στὸ Φελσενχάϊμ, γιατὶ ἡ κυρία Ζερμὰττ βέβαια θ' ἀνησυχοῦσε.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

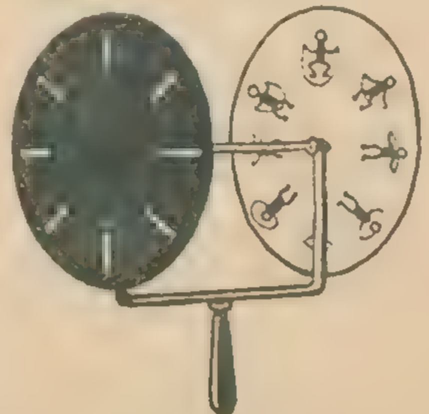
ΤΟ ΦΕΝΑΚΟΣΚΟΠΙΟ

Τὸ φενακοσκόπιο εἶναι τὸ πρῶτο «μηχάνημα» ποὺ κατεσκευάσθη μὲ σκοπὸν νὰ ἐπιτρέπη τὴν παραγωγὴν κινήσεως ἀψύχων πραγμάτων καὶ νὰ δίδη τὴν ἐντύπωσιν τῆς ζωῆς. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ μπορεῖ νὰ λεχθῆ ὅτι ὑπῆρξε πρόγονος τοῦ κινηματογράφου.

Τὸ μηχάνημα αὐτὸ ἐπενοήθη τῷ 1832 ἀπὸ τὸν Βέλγον φυσικὸν Ἀντουὰν Πλατῶ.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα παρὰ τοῦ Πλατῶ κατασκευασθέντα φενακοσκόπια ἀπαρτιζόταν ἀπὸ δυὸ χαρτόνινους δίσκους ποὺ ἦσαν περασμένοι στὸν ἴδιον ἄξονα καὶ περιστρέφονταν ταὐτοχρόνως μὲ τὴν ἴδια κίνησι.

Ὁ πρῶτος δίσκος ἦταν μαῦρος καὶ εἶχε ὀκτὼ ἐπιμήκεις σχισμές, χαραγμένες κατὰ κανονικὰ διαστήματα στὴν περιφέρειά του. Πάνω στὸν ἄλλο δίσκο

Τὸ Φενακοσκοπιο

ποὺ ἦταν λευκός, ἦσαν σχεδιασμένα ὀκτὼ σκίτσα ποὺ παρίσταναν ἕνα ἄτομον ποὺ ἐκτελοῦσε κάποια κίνησι. Κάθε σκίτσο ἦταν σχεδιασμένο ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ μιὰ ἀπ' τὶς 8 σχισμὲς τοῦ μαύρου δίσκου.

Ὁ «θεατής» πλησίαζε τὸ μάτι του στὸ ὕψος μιᾶς σχισμῆς τοῦ πρώτου δίσκου καὶ ἔκαμνε καὶ τοὺς δυό, μ' ἕναν μοχλόν, νὰ περιστρέφωνται ταχέως: ἡ μιὰ ὕστερ' ἀπ' τὴν ἄλλη οἱ 8 σχισμὲς περνοῦσαν μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του καὶ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὲς διέκρινε τὰ 8 σκίτσα.

Ἀργότερα, ὁ Ἀντουὰν Πλατῶ ἐβελτίωσε τὸ «μηχάνημά» του καὶ ἐπραγματοποίησε τὸ «κυλινδρικὸν φενακοσκόπιον». Τὸ τελευταῖο αὐτὸ περιστρεφόταν ἀπὸ ἕνα ὑποστήριγμα. Στὸ ἐπάνω μέρος του ὁ κύλινδρος αὐτὸς ἦταν ἐπίσης χαραγμένος ἀπὸ μιὰ σειρὰ σχισμὲς καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς συσκευῆς αὐτῆς ἦταν τοποθετημένη μιὰ χάρτινη λουρίδα ζωγραφισμένη μὲ κάτι σκίτσα ποὺ παράσταιναν ἕνα παιδὶ ποὺ πηδοῦσε τὸ σχοινί, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔτρεχε, ἕνα ἄλογο ποὺ πηδοῦσε ἐμπόδια κτλ.

[illegible] λοῦσαν τὶς κινήσεις των ἐπιτοπίως.

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Γιατί; ὅλα τὰ σύννεφα δὲν βρίσκονται στὸ ἴδιο ὕψος.

Διότι: ἄλλα σύννεφα εἶναι πιὸ πυκνὰ καὶ ἄλλα πιὸ ἀραιὰ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι πιὸ πυκνὴ στὰ χαμηλὰ στρώματα καὶ ἀραιότερη στὰ ψηλά. Τὰ σύννεφα, λοιπόν, ὅσο πιὸ ἀραιότερα εἶναι, τόσο ἀνεβαίνουν, ἕως ὅτου φθάσουν σὲ ἰσόπυκνα ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα, ὅπου καὶ σταματοῦν.

★

Γιατί: ἡ ἐκκλησία τῆς Καπνικαρέας ὀνομάζεται ἔτσι;

Διότι: κάποτε οἱ Τοῦρκοι ἔβαλαν φωτιὰ γιὰ νὰ κάψουν τὰς Ἀθήνας, ποὺ εἶχαν ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ τοὺς κατοίκους ἀπὸ τὰ μέσα Μαρτίου 1688 μέχρι τοῦ 1690. Καὶ ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι ξαναγύρισαν στὴν πόλι τους, βρῆκαν, σκαλίζοντας μέσα στὴν ἐκκλησία, τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, μαυρισμένη ἀπὸ τὸν καπνὸ καὶ γι' αὐτὸ τὴν ὠνόμασαν Καπνικαρέα.

★

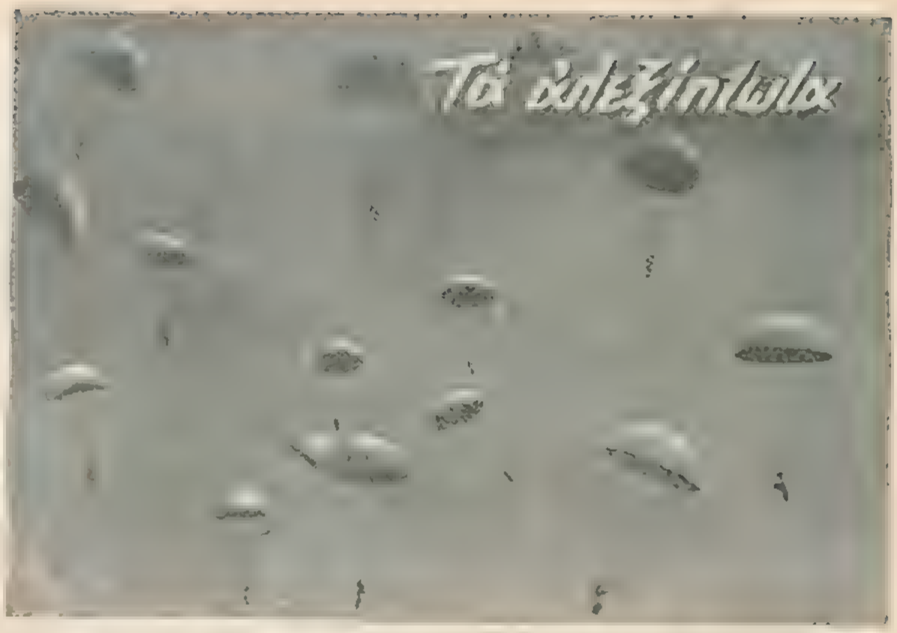
Γιατί: ὠνομάσθησαν Κολοκοτρώνηδες οἱ γνωστοὶ ἐκεῖνοι σουγιάδες;

Διότι: ὅταν στὰ 1825, ἡ τότε Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐφυλάκισε στὴν Ὕδρα (στὴν Μονὴ τοῦ Προφήτου Ἠλία) διαφόρους ὁπλαρχηγούς, καθὼς καὶ τὸν γέρο Κολοκοτρώνη, τοὺς ἐπῆρε καὶ τὰ σπαθιά τους καὶ ὅ,τι ἄλλο μαχαῖρι εἶχαν ἐπάνω τους, ἀκόμα καὶ τοὺς σουγιάδες, αὐτοὺς ποὺ χρησιμοποιοῦσαν στὸ τραπέζι τους γιὰ νὰ κόβουν τὸ ψωμί τους. Καθὼς περνοῦσε λοιπὸν ὁ Κολοκοτρώνης, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ Ναύπλιον, μπροστὰ ἀπὸ ἕνα μικρὸ παραλιακὸ κατάστημα, ποὺ εἶχε μέσα σ' ἕνα ζεμπίλι διαφόρους σουγιάδες μὲ ξυλένια λαβή, ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ πῆρε ἕναν ἀπ' αὐτούς, παρακαλῶντας συγχρόνως τὸν ἔμπορο νὰ τὸν χρεώση γιατὶ δὲν κρατοῦσε πεντάρα ἐπάνω του. Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο διεδόθη ἀμέσως σ' ὅλη τὴν πόλι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ παρευρέθησαν στὴν συγκινητικὴ ἐκείνη σκηνὴ καὶ ἀπὸ τότε τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν σουγιάδων ἐπῆρε σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα τὸ ἔνδοξο ὄνομα τοῦ μεγάλου Γέροντα.

★

Γιατί: ὁ καπνὸς τῆς φωτιᾶς ἀνεβαίνει πάντα ψηλά;

Διότι: ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας, ποὺ ἐγγίζει τὶς φλόγες τῆς φωτιᾶς ζεσταίνεται καὶ διαστέλλεται κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Γίνεται ἑπομένως ἀραιότερος καὶ κατὰ συνέπειαν ἐλαφρότερος ἀπὸ τὸν γύρω ψυχρὸν ἀέρα, ποὺ δὲν ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν φωτιά. Ὡς ἐλαφρότερος λοιπὸν ἀνεβαίνει συμπαρασύροντας μαζί του καὶ τὸν καπνὸ ποὺ κι' αὐτὸς εἶναι ἐλαφρότερος τοῦ ἀέρος.

Αμέσως μετὰ τὶς πρῶτες ἐπιτυχίες τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἀνθρώπου στὸν ἀέρα, ἡ σκέψις του στράφηκε στὴν ἐπινόησι συσκευῆς, μὲ τὴν ὁποία θὰ μποροῦσε νὰ κατεβῆ σῶος καὶ ἀβλαβὴς στὸ ἔδαφος, ἂν τυχὸν τὸ ἀεροπλάνο πάθαινε καμμιὰ βλάβη ἢ κατεστρέφετο.

Καὶ σὲ πολὺ παλαιοτέρα ἐποχή, πολλοὶ τολμηροί, ἀπὸ τὸν πόθο νὰ πετάξουν, εἶχαν πετύχει νὰ ρίπτωνται ἀπὸ μεγάλο ὕψος, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε, στὸ ἔδαφος, χρησιμοποιοῦντες μέσα τὰ ὁποῖα παρουσίαζαν ἀντίστασι στὸν ἀέρα καὶ ἐμπόδιζαν τὴν ταχύτητα τῆς πτήσεως. Αὐτὸ τὸ μέσον ποὺ χρησιμοποιοῦσαν ὠνομάσθηκε ἀλεξίπτωτο.

Ὁ Σιμὸν ντὲ - λὰ - Λωυπὲρ (1692 - 1729) στὸ ἔργο του: «Ἱστορία τοῦ Σιάμ», γράφει γιὰ ἕναν τολμηρὸ ἄνθρωπο ποὺ ἔδενε στὸ σῶμά του δυὸ ἀλεξίπτωτα καὶ διεσκέδαζε μὲ τὸ νὰ πηδάη ἀπὸ μεγάλα ὕψη.

Τὸ πρῶτο τελειοποιημένο ὁπωσδήποτε ἀλεξίπτωτο, καὶ σχεδὸν ὅμοιο μὲ τὰ σημερινά, ὀφείλεται στὸν Σεβαστιανὸ Λένορμαν, καθηγητὴ τῶν Φυσικῶν στὸ βασιλικὸ κολλέγιο τοῦ Μομπελιέ. Ὁ Λένορμαν στὰ 1785 ἔκανε τὸ πρῶτο πείραμά του. Μέσα σ' ἕνα καλάθι ποὺ κρεμόταν ἀπὸ ἀλεξίπτωτο, ποὺ εἶχε σχῆμα ὀμπρέλλας, τοποθέτησε ἕνα σκυλὶ ποὺ ἔφθασε σῶο στὸ ἔδαφος.

Στὰ 1793 ὁ ἀεροναύτης Μπλανσάρ, στὸ Παρίσι, ἐπεχείρησε νὰ κατεβῆ ἀπὸ μεγάλο ὕψος μὲ ἀλεξίπτωτο, μὰ ἔπεσε στὴ γῆ καὶ ἔσπασε τὰ πόδια του.

Τὴν πρώτη ἐπιτυχημένη κάθοδο ἀπὸ ἀεροστάτου ἔκανε ὁ Ἀντρέας Ἰάκωβος Γκαρνερέν, ὁ ἀδελφός του καὶ ἡ κόρη του Λίζα, ποὺ κατέβηκαν κατὰ τὸ 1802 ἀπὸ ὕψους 2.500 μέτρων.

Βραδύτερο, στὰ 1837, ὁ Κόκιγκ ἐπεχείρησε νὰ κατεβῆ μὲ ἀλεξίπτωτο, ἰδικῆς του κατασκευῆς, ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀερόστατο Νασσώ. Στὴν κάθοδό του τὸ ἀλεξίπτωτόν του ἔπαθε βλάβη καὶ ξέφυγε τὸ καλάθι σὲ ὕψος 100 περίπου μέτρα ἀπὸ τὴ γῆ καὶ ὁ ἀεροπόρος βρῆκε οἰκτρὸ θάνατο.

Σήμερα χρησιμοποιοῦνται διπλᾶ ἀλεξίπτωτα, ἐν εἴδει σωσιβίων, ποὺ εἶναι συσκευασμένα σ' ἕνα σάκκο καὶ τοποθετοῦνται τὸ ἕνα στὴ ράχι τοῦ ἀεροναύτη καὶ τὸ ἄλλο στὸ στῆθός του. Ὁ ἀεροναύτης ρίχνεται πρῶτα στὸ κενὸν καὶ κατόπιν λύνει τὸ σχοινὶ ποὺ συγκρατεῖ τὸ ὀπίσθιο ἀλεξίπτωτο, ποὺ ἀνοίγει καὶ μετριάζει τὴν ὁρμὴ τῆς πτώσεως. Ἂν τὸ ὀπίσθιο ἀλεξίπτωτο δὲν λειτουργήση κανονικά, ὁ ἀεροναύτης χρησιμοποιεῖ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ ἀλεξίπτωτο τοῦ στήθους.

Βέβαια χρειάζεται ὁ ἀεροναύτης νὰ ἔχη μεγάλη ψυχραιμία γιατὶ πέφτει ἀπὸ τὰ ὕψη στὴ γῆ μὲ ταχύτητα 25 περίπου μέτρων κατὰ δευτερόλεπτο.

Χάρις στὶς τεχνικὲς τελειοποιήσεις τὸ ἀλεξίπτωτο ἔγινε τῆς μόδας τώρα τὸν τελευταῖο καιρὸ σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, τόσο στὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική.

Στὴ Γαλλία κατὰ τὴν τελευταία «Ἑορτὴ τοῦ Ἀέρος» στὸ Μπουρζέ, οἱ θεαταὶ ἔμειναν ἔκπληκτοι μὲ τὰ τολμηρὰ γυμνάσματα τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν.

Ὁ Ἀμερικανὸς Ἔρμπερ Στὰρκ κατέρριψε τὸ ρεκὸρ στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Κόμπτον, κοντὰ στὸ Λὸς Ἄντζελες. Αὐτὸς κατώρθωσε νὰ πέση μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο σὲ διάστημα 9 ὡρῶν, 21 φορὲς καὶ ἀπὸ ὕψος 800 μέτρων, ποὺ ἀναλογοῦσε σὲ μιὰ πτῶσι κάθε 26 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὁ Στὰρκ εἶναι μόνον 29 χρόνων κι' ὡς σήμερα ἔπεσε μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο 600 περίπου φορές.

Καὶ τὸν Στὰρκ ξεπέρασε ὁ Ρῶσσος πιλότος - ἀκροβάτης Ντζέρκυ, ποὺ ἐνῷ πηδοῦσε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο μπερδεύτηκε τὸ ἀλεξίπτωτόν του καὶ ξεσχίστηκε κι' ὁ δυστυχὴς ἔπεφτε μὲ μεγάλη ταχύτητα πρὸς τὸ ἔδαφος. Ξαφνικὰ βλέπει κοντά του ἄλλο συνάδελφό του νὰ πέφτη μὲ τὸ ἀλεξίπτωτό του. Μὲ γρήγορη καὶ τεχνικὴ κίνησι ὁ πιλότος - ἀκροβάτης πιάνεται ἀπὸ τὸ ἀλεξίπτωτο τοῦ συναδέλφου του κι' ἔτσι προσγειώθησαν κι' οἱ δυὸ σῶοι. Αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ σπάνια παραδείγματα

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας θὰ γνωρίζουν ἢ νομίζουν πὼς γνωρίζουν τὶς αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὴν βροχὴ ἢ τὸν ἄνεμο, τὰ μυστικὰ τῆς πάχνης ἢ τῶν διαττόντων ἀστέρων. Ἂν ρωτήσωμε τοὺς περισσοτέρους νὰ μᾶς δώσουν κάποια βαθύτερη ἐξήγησι, ἴσως δὲν θὰ μπορέσουν. Γι' αὐτὸ δὲν θἄταν ἄσκοπο νὰ μάθετε ὅλοι τὶς ἀκριβεῖς αἰτίες ποὺ προκαλοῦν αὐτὰ τὰ φαινόμενα.

Ὁ ἄνεμος

Ξαφνικὰ καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχη κανένα μυστήριο τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι ποὺ μᾶς δροσίζει ἀρχίζει τὰ καπρίτσια του. Φυσάει λίγο δυνατώτερα, μᾶς ἀναμαλλιάζει, κάνει τὴ γραβάττα μας νὰ φτερουγίζη, σηκώνει τὰ φτερὰ ἀπ' τὶς κόττες, τὶς χῆνες, τοὺς γάλλους, ρίχνει κάτω τ' ἀδύνατα κλωσσόπουλα, κυρτώνει τὶς κορυφές, λυγίζει τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων, σπάζει τὰ κοτσάνια ἀπ' τὰ λεπτότερα λουλούδια.

Παρ' ὅλα ταῦτα τίποτε δὲν εἶναι ἁπλούστερο ἀπ' τὶς κινήσεις αὐτῶν τῶν ἐναερίων ρευμάτων, ποὺ φεύγουν ἀπὸ ἕνα τόπο ὅπου ὑπάρχει μεγάλη ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις γιὰ νὰ πᾶνε σ' ἄλλο τόπο ὅπου ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις εἶναι χαμηλή. Αὐτὲς οἱ κινήσεις τους εἶναι ὅμοιες μὲ τὶς κινήσεις τοῦ νεροῦ, ποὺ κατρακυλάει ἀπ' τὴν κορυφὴ κάποιου βουνοῦ στὸ βάραθρο κάποιας χαράδρας. Μὰ ἐὰν ἕνας τόπος ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βαρομετρικὴ ἰσορροπία προσκαλῇ τὸν ἄνεμο στὸ μέρος του, ἡ περιστροφὴ τῆς γῆς ἐπεμβαίνει καὶ περιπλέκει τὰ πράγματα. Περιστρέφει τὸν ἄνεμο πλαγίως τῆς ἐπιφανείας της καὶ μόνον ὅταν ἡ διαφορὰ τῶν θερμοκρασιῶν ἐλαττώνεται στὸ ἐλάχιστο, σὲ μερικοὺς τόπους, οἱ ἄνεμοι ποὺ παρασύρονται ἄθελά τους γίνονται ὁμοιογενεῖς.

Ὁ φωτεινὸς κύκλος τῆς σελήνης

Πολλὲς φορὲς ὅταν φαίνεται πὼς θὰ βρέξη, βλέπομε τὴ σελήνη νὰ περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα κύκλο κοκκινωπὸ στὸ κέντρο του καὶ γαλανόλευκο στὴν περιφέρειά του. Στὴν πραγματικότητα αὐτὸς ὁ χαρακτηριστικὸς κύκλος τῆς σελήνης δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ. Ἁπλῶς εἶναι ἀποτέλεσμα ὀπτικῆς ἀπάτης, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν διάθλασι τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων ποὺ περνοῦν διὰ μέσου τῶν παγωμένων κρυστάλλων, ποὺ αἰωροῦνται ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σύννεφα. Τὸ γαλανόλευκο φῶς διαθλᾶται περισσότερο ἀπὸ τὸ κόκκινο κι' ἔτσι οἱ ἀκτῖνες ἐκτρέπονται ἀνόμοιοι ἐντοπίζοντας τὸ κόκκινο χρῶμα στὸ κέντρο τοῦ φωτεινοῦ κύκλου.

Οἱ διάττοντες ἀστέρες

Βλέποντας τοὺς διάττοντας ἀστέρας θὰ νομίζετε πὼς εἶναι τὰ συνηθισμένα ἄστρα, ποὺ περιπλανῶνται στὸν οὐρανό. Ὄχι, γιατὶ τὰ πραγματικὰ ἄστρα εἶναι, σὰν νὰ ποῦμε, φυλακισμένα ἀπὸ τὴν ἕλξι, ποὺ δημιουργεῖται πρὸς τὸ κέντρο τους καὶ κινοῦνται σὲ τόσο μακρινὲς ἀποστάσεις, ποὺ τὸ φῶς καὶ τῶν πιὸ κοντεινῶν χρειάζεται τέσσερα χρόνια γιὰ νὰ φθάση στὴ γῆ. Ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς τὰ βλέπομε ἀκίνητα, ἐνῷ τὰ «ψευταστέρια» ἢ καλύτερα, οἱ «διάττοντες ἀστέρες» εἶναι ἁπλᾶ συντρίμματα τῶν διαφόρων πλανητῶν, ποὺ ζεσταίνονται περνῶντας ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρά μας καὶ ζεσταινόμενα λαμποκοποῦν.

Ὁ κεραυνὸς

Εἴτε φοβᾶσθε, εἴτε δὲν φοβᾶσθε τὸν κεραυνὸ πρέπει νὰ μάθετε ἀπὸ τί προέρχεται. Λοιπόν, ὅταν βρέχη τὰ σύννεφα εἶναι γεμᾶτα μὲ θετικὸ ἠλεκτρισμό. Ὅταν λοιπὸν πλησιάσουν τὰ σύννεφα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει στὰ πυκνὰ στρώματα τοῦ ἀέρος παράγεται μεταξύ τους ἠλεκτρικὸς σπινθήρ, ποὺ ἔχει δύναμι ἑνὸς ἑκατομμυρίου ἵππων. Ὁ κρότος τοῦ κεραυνοῦ καὶ ἡ λάμψις του γίνονται ταὐτόχρονα, μὰ ἐπειδὴ τὸ φῶς τρέχει περισσότερο ἀπὸ τὸν ἦχο, γι' αὐτὸ βλέπομε πρῶτα τὴν λάμψι κι' ὕστερα ἀκοῦμε τὸν κρότο.

Ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι κάθε χρόνο πέφτουν στὴν γῆ 1.300—2.000 κατακλυσμιαῖες βροχὲς καὶ καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἑκατὸ περίπου κεραυνοὶ κατὰ δευτερόλεπτο!...

Τὸ οὐράνιο τόξο

Ἂν νομίζετε πὼς ὅλος ὁ κόσμος βλέπει σὰν κι' ἐσᾶς, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, τὸ οὐράνιο τόξο, γελιέσθε, γιατὶ δὲν ὑπάρχει πιὸ λεπτὴ ὀπτασία ἀπ' αὐτὸν τὸν πέπλο τῆς Ἴριδος, τὸν ἀγγελιαφόρο τῶν θεῶν, καθὼς ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας.

Γιὰ νὰ δῇ κανεὶς τὸ οὐράνιο τόξο, πρέπει νὰ σταθῇ κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ ἔχη τὸν ἥλιο πίσω του, γιατὶ τότε οἱ ἀκτῖνες, ποὺ ἀντανακλῶνται μέσα σ' ἕνα σύννεφο, ποὺ διαλύεται σὲ βροχὴ ἀποσυντίθεται καὶ παράγουν ὅλα τὰ χρώματα τοῦ φάσματος, δηλαδή, τὸ ἰῶδες, τὸ κυανοῦν, τὸ ἰνδικὸ (λουλάκι), τὸ πράσινο, τὸ κίτρινο, τὸ πορτοκαλὶ καὶ τὸ κόκκινο.

Ξέρετε ὅτι...

...Πρέπει νὰ κοιμᾶσθε, κατὰ μέσον ὅρον, 8 ὧρες τὸ 24ωρο;

...Τὸ μικρόβιον τῆς φθίσεως ἀνεκαλύφθη τῷ 1882 ὑπὸ τοῦ Κώχ;

...Ὑπάρχουν περὶ τὶς 200.000 ἀτμομηχανὲς σ' ὅλο τὸν κόσμο;

...Τὸ ρεκὸρ ὕψους τῶν πιθήκων Γκιμπὸνς ἀνέρχεται σὲ 10 μέτρα;

...Στοὺς 30 μῆνες ἔχουμε 20 δόντια «τοῦ γάλακτος» καὶ στὴ μέση ἡλικία 32 δόντια;

...Ἡ πρώτη ἐναέριος φωτογραφία ἐλήφθη στὶς 10 Ἰουνίου 1855 ἀπὸ τὸ ἀερόστατον «Κομαντάν - Ριβιέρ»;

...Ἡ διάστασις ἑνὸς ἀνθρωπίνου κυττάρου δὲν ξεπερνᾷ τὰ 200 χιλιοστὰ ἑνὸς χιλιοστομέτρου;

...Ἡ μεγαλυτέρα ἐφημερὶς τοῦ κόσμου εἶναι 2 μ. 60 ἐπὶ 1 μ. 83;

...Τὸ ἔντερον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι 10 μέτρων μήκους;

...Τὸ ἐμβόλιον τῆς λύσσης ἀνεκαλύφθη τῷ 1886 ὑπὸ τοῦ Παστέρ;

...Ἕνας μέσης ἡλικίας ἄνθρωπος καταναλίσκει 18.864 λίτρες ἀέρος σὲ 24 ὧρες;

...Ὑπάρχουν 4.500 εἴδη μελισσῶν;

...Ἔχομε 24 ζεύγη σπονδυλικῶν νεύρων;

...Κατ' ἔτος καταναλίσκονται 160.000 τόννοι μπανάνες;

...Ἕνα ἠλεκτρόνιον τοῦ ραδίου τρέχει 200 ἕως 300.000 χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτον;

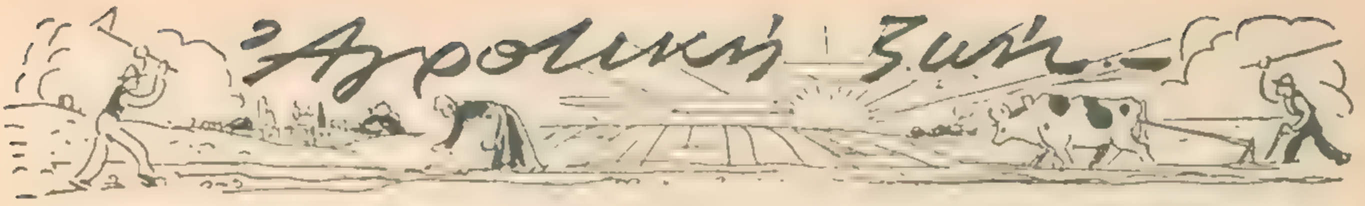
...Ἡ παγωμένη ἐπιφάνεια τῆς Γροιλανδίας εἶναι 2 ἑκατομμύρια τετραγωνικὰ μέτρα περίπου.

...Τὸ ἔντερον τῶν βοοειδῶν εἶναι μήκους 50 μέτρων;

...Ὁ θαλασσινὸς ἀέρας περιέχει 0.259 τοῦ γραμμαρίου ὀξυγόνου κατὰ λίτραν;

...Κάθε παλμὸς τῆς καρδίας κάμνει νὰ τρέχουν 180 γραμμάρια αἵματος μέσα σ' ἕνα σῶμα 80 κιλῶν;

...Τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα μεταφέρει τοὺς ἤχους μὲ 300.000 χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτον;

Κρότων (ρετσινολαδιά)

Ὁ κρότων (ρετσινολαδιά) εἶναι δεντρουλάκι ποὺ φτάνει ἴσαμε δύο ἕως τέσσαρα μέτρα στὸ ὕψος καὶ καλλιεργεῖται στὶς Ἰνδίες, στὴ Βόρειο Ἀμερική, ἂν καὶ ἡ καταγωγή του εἶναι ἀπὸ τὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική. Σήμερα καλλιεργεῖται ἐντατικὰ καὶ στὴν Εὐρώπη λόγῳ ποὺ ἡ φαρμακευτικὴ τὸ χρησιμοποιεῖ σὲ μεγάλη μοῖρα γιὰ καθάρσιο. Τὸ φυτὸ αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ [illegible] του ἐνέργεια ὡς καθάρσιο, χρησιμοποιεῖται σὲ πολλὲς βιομηχανικὲς ἐργασίες, λόγου χάριν στὴ σαπωνοποιΐα κλπ., καὶ τὸ μεταχειρίζονται σὲ πολλὰ μέρη καὶ ὡς φωτιστικό. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ψιλὸ λάδι καὶ ἀκριβῶς μὲ ψιλὰ λάδια λαδώνονται πολλὲς λεπτὲς μηχανές, χρησιμεύει γιὰ λιπαντικὸ στὶς διάφορες μηχανές. Ἰδίως τῶν ἀεροπλάνων.

Ὁ κρότων (ρετσινολαδιά) εὐδοκιμεῖ σὲ ἀμμώδη καὶ ὑγρὰ μέρη. Πρὶν νὰ σπαρθῇ, κάνομε τρία ὀργώματα στὴ γῆ, τὰ δυὸ μὲ ἀλέτρι, τὴν ἄνοιξι τὸ ἕνα καὶ τὸ φθινόπωρο τὸ ἄλλο, καὶ ἕνα μὲ βωλοκόπο ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸν ἀπὸ τὸ δεύτερο ὄργωμα.

Τὰ φυτὰ τῆς ρετσινολαδιᾶς, ποὺ ἐπιτυχαίνομε στὶς πρασιὲς πιὸ μπροστὰ μὲ σπορά, φυτεύονται στὸ τέλος τοῦ χειμῶνος σὲ σειρὲς ποὺ ἀπέχουν ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη 75—80 πόντους, τὰ δὲ φυτὰ πάλι πρέπει ν' ἀπέχουν τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο 80 - 90 πόντους. Γιὰ ν' ἀποφύγωμε τὸ σάπισμα δὲν πρέπει ποτὲ τὸ βάθος τοῦ φυτεύματος νὰ εἶναι πιὸ πολὺ ἀπὸ 6 - 8 πόντους.

Στὰ τέλη τοῦ Ἀπρίλη γίνεται τὸ σκάλισμα γιὰ νὰ καταστραφοῦν τὰ ξένα χόρτα καθὼς καὶ ἕνα ἄλλο ἀκόμη στὰ τέλη τοῦ Μάη.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὡρίμασμα τῶν καρπῶν τῆς ρετσινολαδιᾶς δὲ γίνεται ὅλο μαζί, τὸ μάζευμά του βαστᾷ ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Σεπτέμβρη ὡς τὰ μέσα τοῦ Ὀκτώβρη καὶ γίνεται τρεῖς φορές.

Σὰν εἶναι πιὰ οἱ καρποὶ ἀρκετὰ ξεροί, τοὺς βάζουν σὲ σακκιὰ καὶ τοὺς προστρίβουν μὲ τὰ πόδια ἢ τοὺς χτυπᾶνε μ' ἕνα ξύλο. Ὕστερα, γιὰ νὰ χωρίσουν τὰ σπειριὰ ἀπὸ τὶς φλοῦδες τους, τοὺς βάζουν σὲ κόσκινο καὶ τοὺς κοσκινίζουν, ἔτσι δὲ πιά, σὰ χωριστοῦνε, μαζεύονται εὔκολα. Τὰ ἐργοστάσια τῆς Ἐλευσῖνος καὶ τοῦ Πειραιῶς ἀγοράζουν εἰς καλὰς τιμὰς καὶ τοὺς σπόρους τούτους.

Ἀνάλογα δὲ μὲ τὴ χρονιὰ καὶ μὲ τὴν εὐφορία τῆς γῆς ἡ ἀπόδοσί του στὸ κάθε στρέμμα κυμαίνεται ἀπὸ 150 — 200 ὀκάδες καρπούς, ποὺ δίνουν 30 - 60% λάδι, τὸ ὁποῖον πωλεῖται εἰς μεγάλας τιμάς. Μετὰ τὸ μάζευμα, τὰ στελέχη τοῦ φυτοῦ κόβονται πιὸ πάνω λίγο ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους καὶ χρησιμεύουν γιὰ καύσιμη ὕλη.

ΚΛΩΣΤΙΚΑ ΦΥΤΑ

Λινάρι

Τὸ λινάρι εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ χρήσιμα καὶ πλουτοφόρα φυτά. Μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ἐλεύθερα πὼς εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ πολύτιμα, καὶ στὸ μέρος ποὺ καλλιεργεῖται κάνει τοὺς καλλιεργητάς του εὐτυχισμένους. Ἀπὸ τὶς κλωστὲς τοῦ στελέχους του ἡ βιομηχανία παράγει πολλῶν εἰδῶν ὑφάσματα. Ἐκεῖνο δὲ ποὺ χρησιμοποιεῖται ἰδιαίτερα, εἶναι ἡ φλοῦδα τοῦ στελέχους του. Ἀλλὰ καὶ ὁ σπόρος του δὲν μᾶς εἶναι ὀλιγώτερο χρήσιμος. Ἐκτὸς ποὺ καὶ ἀκατέργαστος χρησιμοποιεῖται, παράγεται ἀπὸ αὐτὸν ἕνα λάδι ποὺ εἶναι χρήσιμο σὲ πολλὲς βιομηχανικὲς ἐργασίες καὶ ἰδιαίτερα στὴ σαπωνοποιΐα, χρωματοποιΐα, φαρμακοποιΐα, φωτισμὸ κλπ., περιέχει δὲ 30 - 40 % λάδι.

Ἀπὸ τὶς ἶνες τοῦ στελέχους του κατασκευάζονται ὡραιότατες δαντέλλες, βατίστες, καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα λεπτότατα ὑφάσματα.

Ἀπὸ αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ εὔκολα πόσο ὠφέλιμη εἶναι ἡ καλλιέργειά του καὶ πόσο ἐπικερδής. Σήμερα δὲ μὲ τὴν ὁπωσδήποτε ἀνάπτυξι τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας μας, ἂν ἐπεκταθῇ ἡ καλλιέργεια τοῦ λιναριοῦ, πολὺ γρήγορα θὰ γίνῃ μία ἀπὸ τὶς πρῶτες πλουτοφόρες καὶ πλουτοπαραγωγικὲς δυνάμεις τοῦ τόπου μας.

Καλλιέργεια. Αἱ γαῖαι ποὺ προκόβει πρέπει νὰ εἶναι ἀργυλοαμμώδεις καὶ ἀρκετὰ γόνιμοι. Ἐὰν δὲν εἶναι τὸ χωράφι γόνιμο, τὸ κοπρίζουμε μὲ κόπρια ἢ μὲ χημικὸ λίπασμα 6-8-8 (40 ὀκ. τὸ στρέμμα), τὸ ὁποῖον σκορπίζομε στὸ χωράφι στὸ τελευταῖο ὄργωμα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὀργώματα ποὺ τοῦ εἶναι ἀπαραίτητα, ὁ ἀγρὸς πρέπει νὰ ὀργωθῇ δύο τρεῖς φορὲς καὶ νὰ βολοκοπηθῇ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ γῆ λεπτή. Ὁ σπόρος, σὰ σπέρνεται, ρίχνεται σκορπιστὰ καὶ ἔπειτα σκεπάζεται μὲ τὴ σβάρνα. Γιὰ τὴ σπορὰ στὸ κάθε στρέμμα χρειάζονται 8—10 ὀκάδες σπόρος, ὅταν τὸ καλλιεργοῦμε πρὸ πάντων διὰ τὸν λιναρόσπορον. Ὅταν τὸ καλλιεργοῦμε γιὰ κλωστή, θέλομε 15—18 ὀκάδες σπόρον.

✱ ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ ✱

Τὰ διάφορα δολώματα.

Ὅπως κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἰδιαιτέ[illegible] τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ψάρια. Ἀμέσως παρακάτω ἀναφέρω τὰ κυριώτερα δολώματα εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει ἰδιαιτέραν προτίμησιν κάθε ψάρι.

Μὲ κάμπιες διαφόρων ἐντόμων πιάνονται ὅλα σχεδὸν τὰ ψάρια, ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους.

Μὲ στάρι πιάνονται οἱ τσιποῦρες, οἱ κάρπες καὶ οἱ λέτσοι.

Μὲ χρυσαλλίδες πιάνονται οἱ κέφαλοι καὶ οἱ πέστροφες.

Μὲ τυρὶ πιάνονται τὰ μπαρμπούνια.

Μὲ μῦγα κοινὴ πιάνονται οἱ κέφαλοι, οἱ λέτσοι καὶ τὰ ἀστρόψαρα.

Μὲ μῦγα τοῦ κρέατος πιάνονται οἱ πέστροφες.

Μὲ νεροσκούληκα πιάνονται ὅλα τὰ ψάρια καὶ καθ' ὅλες τὶς ἐποχὲς τοῦ ἔτους.

Μὲ συκώτι πιάνονται οἱ τοῦρνες καὶ ὅλα τὰ ψάρια τοῦ βυθοῦ (κατὰ τὸν χειμῶνα).

Μὲ πηγμένο αἷμα πιάνονται οἱ κέφαλοι καὶ τὰ ἀστρόψαρα.

Μὲ ἀκρίδες πιάνονται οἱ κέφαλοι καὶ οἱ πέστροφες.

Μὲ σκουλήκια τῆς γῆς πιάνονται ὅλα τὰ ψάρια, σαρκοφάγα καὶ μὴ σαρκ[illegible]

Μὲ ἐντόσθια πουλερικῶν πιάνονται οἱ τοῦρνες.

Μὲ κρέας ὠμὸ ἢ βρασμένο πιάνονται τὰ μπαρμπούνια, οἱ πέρκες καὶ οἱ πέστροφες (τὸν χειμῶνα).

[illegible] τρόπο τσιμπάει τὸ [illegible] σηκώνομε τὸ καλάμι.

Τὸ χέλι στὴν ἀρχὴ φοβᾶται ἅμα ἰδῇ τὸ δόλωμα, τέλος τὸ καταπίνει καὶ [illegible] νὰ κρυφτῇ στὸ βάθος. Τ' ἀγκίστρι σηκώνεται τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν βλέπομε τὸν ἀφρὸ ποὺ γίνεται [illegible]

[illegible] κι' ὅταν τὸ καταπιῇ τινάζει τὸ σῶμα του δεξιὰ κι' ἀριστερά. Τ' ἀγκίστρι σηκώνεται μὲ τὰ πρῶτα τινάγματα ποὺ κάνει.

Ἡ τσιπούρα ἀγγίζει ἐλαφρὰ τὸ [illegible] κι' ἀφοῦ τὸ περιεργασθῇ γιὰ κάμποσο, μὰ σπανίως τὸ καταπίνει. Τ' ἀγκίστρι τὸ σηκώνομε στὸ πρῶτο ἐλαφρὸ τίναγμα ποὺ αἰσθάνεται τὸ χέρι μας.

Ἡ τοῦρνα κτυπάει ἀμέσως μὲ δύναμι τὸ δόλωμα κι' ἀμέσως τὸ καταπίνει. Τ' ἀγκίστρι τὸ σηκώνομε ὕστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο τίναγμα, ἀλλὰ ὄχι ἀπό[illegible]

Ἡ κάρπα πλησιάζει μὲ προφυλάξεις τὸ δόλωμα κι' ἀφοῦ γιὰ κάμ[illegible] τίναγμα.

Ὁ ωβιὸς ἁρπάζει διὰ μιᾶς τὸ δόλωμα καὶ τὸ σύρει πρὸς τὸ μέρος του. Τ' ἀγκίστρι σηκώνεται ἅμα περάσῃ ὁ ἐλαφρὸς κυματισμὸς ποὺ γίνεται τὴ στιγμὴ ποὺ σύρει τὸ δόλωμα.

[illegible] κέφαλος ἀγγίζει μὲ φόβο τὸ [illegible] κι' ὕστερα τὸ καταπίνει ἀπότομα. Τ' ἀγκίστρι σηκώνεται ἀμέσως μετὰ τὸ πρῶτο τίναγμα.

[illegible] παρασύρῃ στὸ βάθος. Τ' ἀγκίστρι σηκώνεται [illegible]

Ἡ πέρκα ἡ κοινὴ κτυπᾷ δυνατὰ τὸ δόλωμα κι' ἀμέσως τὸ καταπίνει. Τ' ἀγκίστρι σηκώνεται ἀπότομα.

Τὸ πετρόχανο καταπίνει ἀμέσως τὸ δόλωμα. Τ' ἀγκίστρι σηκώνεται [illegible] δόλωμα. Τ' ἀγκίστρι σηκώνεται ἀπότομα.

Ἡ πέστροφα, ἡ μικρὴ πέστροφα, καταπίνει ἀπότομα τὸ δόλωμα καὶ τ' ἀγκίστρι σηκώνεται ἀπότομα. Ἡ μεγάλη [illegible] της. Τ' ἀγκίστρι σηκώνεται μετὰ τὸ τρίτο τιναγμὸ ποὺ αἰσθάνεται τὸ χέρι μας.

Σπασοκεφαλιές

ΝΑΙ Ή ΟΧΙ;

Ἀπαντῆστε γρήγορα!

1. Ὁ κόνδωρ εἶναι ζῶον τετράποδον. Ναὶ ἢ ὄχι;

2. Ἡ Θεσσαλία προσηρτήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα τῷ 1864. Ναὶ ἢ ὄχι;

3. Τὸ Ἰράν εἶναι ἡ παλαιὰ Περσία. Ναὶ ἢ ὄχι;

4. Ἡ Κασπία συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς Μαύρης Θαλάσσης διὰ τοῦ ποταμοῦ Βιστούλα. Ναὶ ἢ ὄχι;

5. Τὸ πανελλήνιον ρεκὸρ εἰς τὸν δρόμον τῶν 200 μ. εἶναι 21'' 6/10. Ναὶ ἢ ὄχι;

6. Ὁ Ρῆνος δὲν διέρχεται διὰ τῆς Γαλλίας. Ναὶ ἢ ὄχι;

7. Ὁ Μέγας Ναπολέων ἦτο ἰταλικῆς καταγωγῆς. Ναὶ ἢ ὄχι;

8. Ἡ πρωτεύουσα τῆς Ρουμανίας Βουκουρέστιον εἶναι κτισμένη εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβεως. Ναὶ ἢ ὄχι;

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἕνα τετραόροφο μέγαρο ἔχει μιὰ κλίμακα, τῆς ὁποίας, ἐὰν ἀνεβοῦμε τὶς βαθμίδες ἀνὰ δύο, θὰ μείνῃ στὸ τέλος μιά. Ἂν τὶς ἀνεβοῦμε ἀνὰ τρεῖς, θὰ μείνουν στὸ τέλος δύο. Ἂν τὶς ἀνεβοῦμε ἀνὰ τέσσερις, θὰ μείνουν τρεῖς. Ἂν ἀνὰ πέντε, θὰ μείνουν τέσσερις. Ἂν ἀνὰ ἕξη, θὰ μείνουν πέντε καὶ ἂν ἀνὰ ἑπτά, δὲν θὰ μείνῃ καμμία.

Πιθανὸν πολλοὶ νὰ νομίσουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνεβοῦμε τὶς βαθμίδες ἀνὰ 5, 6 καὶ 7. Ἐν τούτοις, τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει σημασίαν, ἀφοῦ πρόκειται περὶ προβλήματος εἰς τὸ ὁποῖον τὰ διδόμενα στοιχεῖα ἔχουν θεωρητικὸν χαρακτῆρα.

Ἐρωτᾶται λοιπόν;

Ἀπὸ πόσες βαθμίδες ἀποτελεῖται ἡ κλῖμαξ;

ΠΟΣΟΙ ΗΣΑΝ;

Στὴ χορευτικὴ ἑσπερίδα τοῦ κ. Χ. ἦσαν τριπλάσιοι κύριοι ἀπὸ κυρίες. Ὅταν ὅμως ἔφυγαν ὀκτὼ ζεύγη, ἔμειναν πενταπλάσιοι κύριοι ἀπὸ κυρίες.

Πόσοι κύριοι καὶ πόσες κυρίες ἦσαν στὴν ἀρχή;

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΠΟΤΑΜΟΣ

·	·	·	·	·	·	·	·	·
τ	σ	ρ	σ	δ	μ	ε	τ	κ
ι	α	ι	τ	α	ω	ι	ε	ο
χ	ι	τ	ο	ρ	μ	λ	ν	π
ο	α	ω	υ	η	ο	ο	ω	ι
ς	ς	ν	ν	ς	ς	ς	ς	α

Τοποθετήσατε εἰς τὰς θέσεις τῶν ἀστερίσκων τὰ κατάλληλα γράμματα, ὥστε νὰ διαβάζετε καθέτως γνωστὰς λέξεις ἢ ὀνόματα καὶ ἄνω ὁριζοντίως τὴν ὀνομασίαν ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ

Μεταξὺ τῶν κάτωθι ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ θέσις δὲν θ' ἀλλαχθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τὰ ἀριθμητικὰ σημεῖα, οὕτως ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι 0.

5 2 10 4 5 + − × : = 0

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν πόλιν ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρον...

1) Τὰ κάλλαντα ἰσχυρίζονται ὅτι, μεταξὺ ἄλλων, κρατᾷ καὶ αὐτό, 2) Ἡ πρώτη λέξις... ἄσματος ἐπικαίρου, 3) Μήν, τὸν ὁποῖον ἑτοιμαζόμεθα νὰ ὑποδεχθῶμεν αὔριον, 4) Ἀρχαῖος νομοθέτης, 5) Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, 6) Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους, 7) Κατὰ τὰ κάλλαντα κρατᾷ καὶ αὐτό, 8) Ἀπ' αὐτὸν ἀρχίζει τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ ἔτους, 9) Λέγεται καὶ ἔτσι ἡ αὐριανὴ ἑορτή.

ΑΙΝΙΓΜΑ

— Κι' ἐσὺ ποιὸς εἶσαι;

— Κι' ἐγὼ ἕνας ἀπ' τοὺς φίλους σου.

— Εἶσαι λοιπὸν ἄνθρωπος.

— Εἶμαι ὂν ἄψυχον, ἀλλὰ ὅταν θελήσῃς παριστάνω καὶ ζῶον καὶ πτηνὸν καὶ ὁ,τιδήποτε ἄλλο ὑπάρχει στὸν κόσμο.

— Ἀφοῦ εἶσαι λοιπὸν κάτι τέτοιο, δὲν μπορεῖ νὰ εἶσαι φίλος μου. Εἶσαι τέρας!

— Ἐγώ; Γιὰ κύτταξε τὸν ἑαυτό σου καὶ θὰ μὲ βρῇς!

— Τί ἐννοεῖς; Εἶσαι λοιπὸν ἐπάνω μου, στὴν καρδιά μου, στὰ χέρια μου;

— Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Ὡστόσο μπορῶ να σε περιλάβω ὁλόκληρον μέσα μου.

• • •

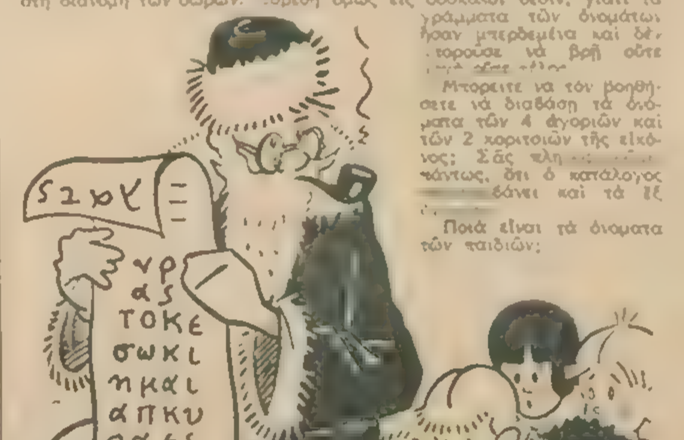
Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τί εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔχει τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα;

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

Τὰ παιδάκια τῆς εἰκόνος, ποὺ περίμεναν ἀπ' τὸν Ἀηβασίλη τὰ δῶρα τῆς πρωτοχρονιᾶς, ἔτρεξαν νὰ τὸν συναντήσουν μόλις ἔμαθαν τὴν ἄφιξί του. Ὁ καλὸς ἅγιος ἐρώτησε τὰ παιδιὰ γιὰ τὰ ὀνόματά τους καὶ κύτταξε τὸν κατάλογο νὰ δῇ ἂν περιλαμβάνωνται ὅλα στὴ διανομὴ τῶν δώρων. Εὑρέθη ὅμως εἰς δύσκολον θέσιν, γιατὶ τὰ γράμματα τῶν ὀνομάτων ἦσαν μπερδεμένα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ οὔτε [illegible]

Μπορεῖτε νὰ τὸν βοηθήσετε νὰ διαβάσῃ τὰ ὀνόματα τῶν 4 ἀγοριῶν καὶ τῶν 2 κοριτσιῶν τῆς εἰκόνος; Σᾶς πληροφοροῦμε [illegible] πάντως, ὅτι ὁ κατάλογος [illegible] ἐάνει καὶ τὰ ἕξ [illegible]

Ποιὰ εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 11ου ΦΥΛΛΟΥ

Ναὶ ἢ ὄχι: 1, 3, 5, 6, Ὄχι 2, 4 Ναί.

Μαγικὴ εἰκών: Ὁ ἀεροπόρος διακρίνεται εἰς τοὺς βράχους, ἐὰν κυττάξετε τὴν εἰκόνα μὲ βάσιν τὴν δεξιὰν πλευράν.

Τὰ πορτοκάλια: Ἔκοψε 15. Ἔδωσε 8 στὸν 3ο καὶ τοῦ ἔμειναν 7. Τέσσερα στὸν 2ο καὶ τοῦ ἔμειναν 3. Δύο στὸν πρῶτο καὶ τοῦ ἔμεινε ἕνα.

Λίγη εὐθυμία

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ...

Ἕνας νεαρὸς φοιτητὴς ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὴν πατρίδα του, ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία δύο χρονῶν.

Οἱ γονεῖς του τὸν καμάρωναν καὶ ὁ φοιτητής, θέλοντας νὰ δείξῃ στὸν πατέρα του τὴ σοφία του, τοῦ εἶπε τὴν ὥρα ποὺ ἐκάθησαν στὸ τραπέζι γιὰ φαγητό.

— Βλέπω πατέρα ὅτι εἴμαστε τρεῖς καὶ ὅτι ἔχουμε νὰ φᾶμε δυὸ περιστεράκια.

— Σωστὰ βλέπεις, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του, μὴ ξέροντας ποῦ ἐπρόκειτο νὰ καταλήξῃ ὁ γυιόκας του.

— Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς ἀποδείξω πῶς θὰ φᾶμε τρία!

Ὁ πατέρας ἐξεπλάγη καὶ ἐθαύμασεν...

— Μπᾶ; Πῶς, βρὲ παιδί μου;

— Νά, αὐτὸ εἶναι τὸ ἕνα. Καὶ τὰ δύο μαζὶ εἶναι δύο. Τὸ ἕνα ὅμως καὶ τὰ δύο γίνονται ἐν ὅλῳ τρία!

Ἀπογοήτευσις εἰς τὸν γέροντα πατέρα, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ θεωρήσῃ τὸ ζήτημα λῆξαν...

— Εἶσαι βέβαιος;

— Βεβαιότατος, ἀπήντησε μὲ ὕφος θριαμβευτικὸν ὁ υἱός.

— Λαμπρά, κατέληξεν ὁ πατέρας. Ἐγὼ θὰ φάω τὸ ἕνα, ἡ μητέρα σου τὸ ἄλλο καὶ σὺ τὸ τρίτο!...

ΛΟΓΙΚΟΝ...

Ἐρωτοῦν ἕνα σεβάσμιον κύριον:

— Γιατὶ τὰ μαλλιά σας εἶναι ἄσπρα καὶ τὰ μουστάκια σας μαῦρα; Μήπως τὰ βάφετε;

— Ὄχι, ἀπαντᾷ, ἡ διαφορὰ ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ μαλλιά μου εἶναι εἴκοσι χρόνια μεγαλύτερα ἀπ' τὰ μουστάκια μου!

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΝΟΜΙΣΜΑ...

Ὁ δικαστής: Ἀπεδείχθη ὅτι μὲ πλαστὰ τσὲκ κορόϊδευες τὸν κόσμο, χωρὶς νὰ ἔχῃς καταθέσεις. Χίλιες δραχμὲς πρόστιμο.

Ὁ ἀπατεών: Καλά... Θὰ τὰς πληρώσω ἀμέσως. Ἰδοὺ ἕνα τσὲκ χιλίων δραχμῶν!

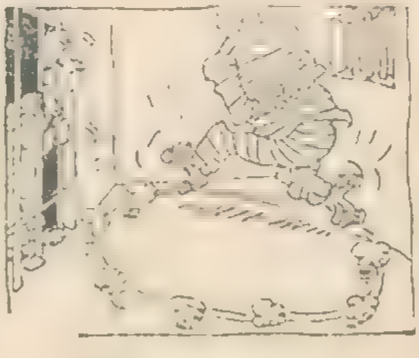
ΑΛΛΟΥΣ ΕΣΩΣΕ...

— Εἶναι ἕξη μῆνες τώρα ποὺ βρίσκομαι χωρὶς θέσι. Ζητῶ ἐργασία.

— Καὶ τί ἔκανες πρίν;

— Μά...διηύθυνα ἕνα γραφεῖο εὑρέσεως ἐργασίας.

ΠΟΛΥ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ...

Ὁ φυλακισμένος:
— Θαυμάζεις τὰ πατίνια μου; Εἶναι τὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρον τῆς θείας μου...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ κ. ΤΥΧΕΡΟΥ

Ὁ κ. Τυχερὸς εἶχε πολυμελῆ οἰκογένειαν, καρδίαν ἀγαθὴν καὶ πλοῦτον σημαντικόν. Τρία δεδομένα δηλαδή, τὰ ὁποῖα τοῦ δημιουργοῦσαν χίλιες δυο ἔγνοιες τὰς παραμονὰς τοῦ Νέου Ἔτους.

Διότι ἡ πολυμελὴς οἰκογένεια ἤθελε δῶρα. Ἡ ἀγαθή του καρδία τοῦ ὑπηγόρευε νὰ προσφέρῃ δῶρα ἀξίας καὶ ἡ σημαντική του περιουσία τοῦ ἐπέτρεπε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν καλήν του αὐτὴν ἐπιθυμίαν.

Ἀλλὰ τί θὰ προσέφερε;

Ἐσκέφθη ἐπὶ ἡμέρας πολλάς. Ἐβασανίσθη ἐπὶ νύκτας ὁλοκλήρους. Ἐστίψε τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἔλαβεν ἀποφάσεις καὶ τὰς ἀνῄρεσε. Κατέληξε εἰς ἄλλας καὶ τὰς νέας τὰς ἀνῄρεσεν. Εὑρέθη εἰς ἀδιεξόδον καὶ ἠρώτησε τὴν σύζυγόν του:

— Τί θέλεις νὰ σοῦ προσφέρω, ἀγαπητή μου, διὰ τὸ νέον ἔτος;

Δὲν διαφωτίσθη ὅμως.

— Τὸ δῶρον εἶναι μία ἔκπληξις, ἀπεφάνθη ἡ σύζυγος. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἐρωτᾷς τί δῶρο θέλω.

Ἀπηυθύνθη εἰς τὸ ἀγοράκι του:

— Τί δῶρο θέλεις, Κωστάκη;

Ὁ υἱὸς ὅμως ἦτο καλοαναθρεμμένος.

— Ὅ,τι θέλετε, πατέρα.

Τὸ ἐρώτημα ὑπεβλήθη εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Καὶ ὅλα ἀπήντησαν κατὰ τὸν ἴδιον περίπου τρόπον.

Ὁ κ. Τυχερὸς περιέπεσεν εἰς ἀπόγνωσιν. Δῶρα ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ἀλλὰ τί δῶρα; Ἔπρεπε, βεβαίως, νὰ εἶναι εὐχάριστα, ἀλλὰ καὶ χρήσιμα. Καὶ πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ τί ποθοῦσε ἡ καρδιὰ τοῦ καθενός; Ἦτο προφανὲς ὅτι ἔπρεπε νὰ ὁρίσουν οἱ ἴδιοι τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων των.

Τοὺς ἠρώτησε λοιπὸν ἐκ νέου. Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις ἦτο καὶ πάλιν ἀπελπιστική:

— Ὅ,τι νομίζεις καλύτερον.

Ὁ κ. Τυχερὸς ἦτο καλὸς καὶ ἀγαθός, ἀλλὰ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ἔκρυπτεν ἕνα μικρὸν ἀπόθεμα κακεντρεχείας καὶ κάποιας χθονιότητος. Δι' ὃ ἐσκέφθη

— Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ:

★

Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἔφθασαν στὸ σπίτι τοῦ κ. Τυχεροῦ, μὲ ἕνα αὐτοκίνητο, τὰ δῶρα. Πακέττα, κουτιὰ, κουτάκια καὶ ὅλα τὰ παρεπόμενα. Ἡ οἰκογένεια συνεκινήθη. Συνεκεντρώθη γύρω τῶν δώρων. Καὶ ὁ καθεὶς ἔλαβε τὸ ἀντικείμενον τὸ προωριζόμενον δι' αὐτόν, σύμφωνως πρὸς τὰς ἐπιγραφὰς ποὺ ὑπῆρχαν ἐπάνω εἰς τὰ πακέττα.

Μετὰ τὴν διανομὴν ἐξηκριβώθη ἀπὸ τοὺς ἐκπλήκτους συγγενεῖς ὅτι ἐδόθησαν τὰ ἑξῆς δῶρα ἀπὸ τὸν κ. Τυχερόν:

Στὴ μητέρα του: Μιὰ ρεπουμπλίκα.
Στὸν πατέρα του: Ἕνα αὐτοκινητάκι.
Στὴν κόρη του: Μιὰ πίπα.
Στὴ γιαγιά του: Ἕνα πατίνι.
— Στὸν παπποῦ του: Μιὰ κούκλα.
— Στὴν ἀδελφή του μιὰ ξυριστικὴ μηχανή.
— Στὴ θεία του: 12 στρατιωτάκια.
— Στὴν πεθερά του: Μιὰ σάλπιγγα.
— Στὸ ἀγοράκι του: Ἕνας μουστακοδέτης.
— Στὴν κουνιάδα του: Μιὰ δωδεκάδα κολλάρα.
— Στὸ κοριτσάκι του: Τὸ «Ποινικὸν Δίκαιον» εἰς 2 τόμους.
— Στὸν πεθερό του: Ἕνα κραγιόνι χειλιῶν.
— Στὸ γυιό του: Μιὰ γούνα ρενάρ.

ΔΙΦΟΡΟΥΜΕΝΟΝ...

Κάποιος διηγεῖται ἔντρομος ὅτι εἶδε τὴ νύχτα, ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι του, ἕνα φάντασμα.

— Πότε τὸ εἶδες τὸ φάντασμα; τὸν ἐρωτᾷ ἕνας φίλος του.

— Χθὲς τὴ νύχτα, μόλις μπῆκα στὸ σπίτι μου, ἐπάνω στὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς.

— Καὶ τί εἴδους φάντασμα ἦτανε;

— Σὰν ἕνας μεγάλος γάιδαρος.

— Καϋμένε, θὰ ἦτανε ἡ σκιά σου!...

ΕΥΤΥΧΩΣ...

Ἡ ὑπηρέτρια:

— Κύριε, κάποιος ἔκλεψε τὸ αὐτοκίνητό σας. Δὲν κατώρθωσα νὰ δῶ τὰ χαρακτηριστικά του, ἀλλὰ πρόφθασα νὰ πάρω τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κάθησε φρόνιμα Κώστα! Μὴ μ' ἀναγκάσῃς νὰ σὲ δείρω. Μόνο τοὺς γαϊδάρους δέρνουν!

— Τί λὲς καλὲ μητέρα! Ἐγὼ εἶδα προχθὲς ἕνα ἀμαξᾶ ποὺ ἔδερνε τὸ ἄλογό του.

* * *

— Ποῦ ἐνίκησε ὁ Λεωνίδας τοὺς Πέρσας;

— Στὴ σελίδα 38, κύριε καθηγητά!

* * *

— Μπαμπᾶ, τὸ βράχο μποροῦν νὰ τὸν φωτογραφήσουν;

— Βεβαίως!

— Μὰ ἀφοῦ δὲν ἔχει μάτια πῶς θὰ κυττάζῃ στὴν τρύπα τῆς μηχανῆς;

* * *

— Φέρε μιὰ βόλτα νὰ δῇς ἂν ὁ Νίκος εἶναι στὸν κῆπο.

— Καὶ ποῦ νὰ τὴν βρῶ τὴ βόλτα;

* * *

— Τί θὰ κάνῃς Τάκη ἅμα σοῦ πέσῃ τὸ λαχεῖο;

— Τί θὰ κάνω; Θὰ σκύψω νὰ τὸ πάρω.

* * *

Ρωτοῦν ἕνα μικρὸ μαθητὴ τί θὰ πῇ ἐγκυκλοπαιδεία.

— Παιδιὰ μέσα σὲ κύκλο! ἀπαντᾷ.

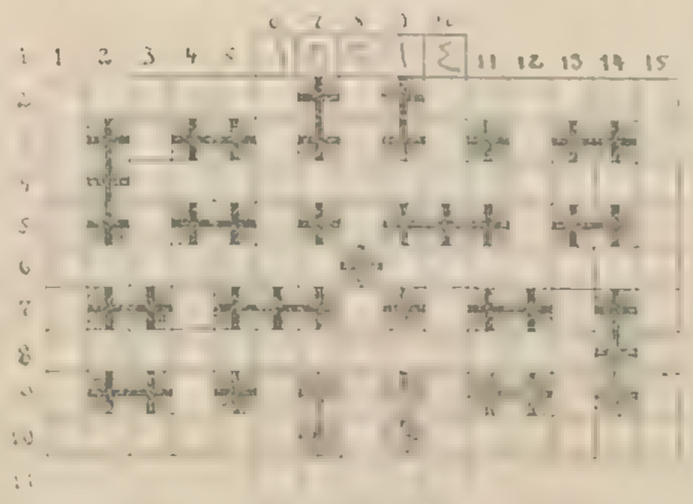
Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

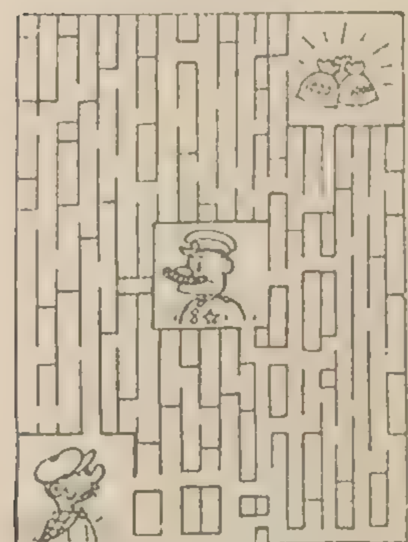
1. Χαλί.
2. Προφυλάσσει τούς πολεμιστάς. — Ἐκεῖνα τά ὁποῖα δέν ἔχουν πεῖρα.
4. Κράτος τῆς Εὐρώπης.
6. Ὄνομα αὐτοκράτορος τῆς Ἀβησσυνίας. — Δέν ἔχει κτῆμα.
8. Βαθμός κληρικοῦ.
10. Τό πρότυπον τῆς ἀνδρικῆς καλλονῆς, ἐν τῇ ἑλληνικῇ μυθολογίᾳ. — Υἱός τοῦ Πεισιστράτου.
11. Γ' ἑνικόν πρόσωπον τοῦ παρατατικοῦ ρήματος τό ὁποῖον χαρακτηρίζει μίαν ἀπό τάς ὑψηλοτέρας ἰδέας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Πόλις τῆς Θεσσαλίας.
3. Ἀπαραίτητος τροφή τοῦ ἀνθρώπου (αἰτ.).
4. Τό χρησιμοποιεῖ ἡ ὑφαντουργία.
6. Ἄνθρωποι ἐπικρατούσης ἐθνότητος εἰς Κράτος τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης. — Δενδροφυτευμένοι χῶροι, ἐντός καί πέριξ τῶν πόλεων κυρίως.
8. «Πρός τά ἐμπρός», ναυτικόν παράγγελμα. — Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας.
10. Νῆσος τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου (αἰτιατική καθομιλουμένης). — Μέρος τοῦ σώματος.
12. Σύζυγος τοῦ Πριάμου.
13. Οἱ ἡμίσεις (δημ.).
15. Κάτοικοι περιφερείας τῆς Δ. Στερεᾶς Ἑλλάδος.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Ὁ κλέφτης, ἀφοῦ σκέφθηκε καλά, ἔφθασε ὡς τό θησαυρό, χωρίς νά περάση ἀπό τό δωμάτιο τοῦ φύλακος. Πῶς θά φθάσετε καί σεῖς μέχρι τοῦ θησαυροῦ, γιά νά συλλάβετε τόν κλέφτη, ἀκολουθῶντας τόν ἴδιο δρόμο;

ΜΕ ΣΥΛΛΑΒΕΣ

Ἡ πρώτη συλλαβή τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καί οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ὁμηρικόν βασιλόπαιδα:

1. Μέσον ἐπικοινωνίας μακρόθεν, 2. Ἐργαλεῖον ὑλοτόμου, 3. Τό κοινόν ὄνομα Ἑλληνικοῦ ποταμοῦ, περιφήμου εἰς τήν νέαν ἱστορίαν, 4) Ἀλεξανδρινός ποιητής καί γραμματικός.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ...

Ὑπνωτίζετε δῆθεν κάποιον πού εἶναι καλό μέντιουμ, ὅπως λέτε, ἀλλά πραγματικά πού εἶναι προσυνεννοημένος μαζί σας.

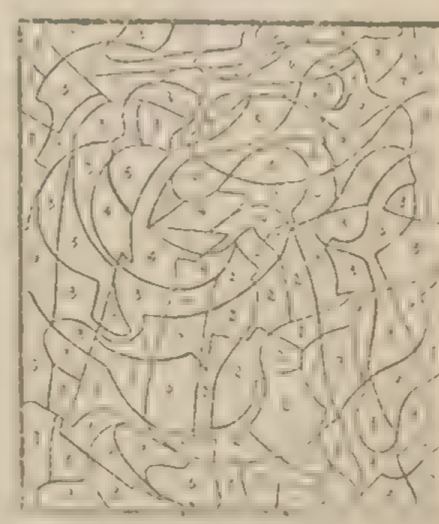
Τόν καθίζετε σ' ἕνα κάθισμα μέ τά νῶτα πρός τήν ὁμήγυριν καί τοῦ δένετε τά μάτια.

Κατόπιν λέτε σέ ἕναν ἄλλον νά σᾶς πῆ μυστικά μιά λέξι ἤ νά σᾶς δώση κάτι δικό του, π.χ. τό μαντῆλι του, ἕνα ἐπισκεπτήριό του.

Ἐσεῖς, κρατῶντας τό ἀντικείμενο, πού σᾶς ἔδωσαν, διατάσσετε τόν ὑπνωτισμένο νά σᾶς πῆ τί εἶναι αὐτό πού κρατᾶτε ἤ ποιά εἶναι ἡ λέξις πού σᾶς εἶπαν. Καί πρός κατάπληξιν ὅλων, ἐκεῖνος τό βρίσκει μολονότι δέν βλέπει καθόλου!

Τό «κόλπο» εἶναι τό ἑξῆς: Ἐνῷ μιλεῖτε στόν «ὑπνωτισμένο», προσέχετε, ὥστε τ' ἀρχικά ἑκάστης δευτέρας ἤ τρίτης λέξεως πού λέτε, νά σχηματίζουν τό ὄνομα τοῦ ἀντικειμένου πού κρατᾶτε. Ἀντί τῶν ἀρχικῶν μπορεῖτε νά ὁρίσετε συλλαβές, τήν πρώτη συλλαβή κλπ. τῆς 1ης, τῆς 3ης, τῆς 5ης κλπ. λέξεως τῆς φράσεως, πού θά σχηματίσετε. Π. χ. Σᾶς δίνουν ἕνα σουγιᾶ. Ἐσεῖς, διατάσσετε τό μέντιουμ: «Σοῦ ἐπιβάλλω γιά νά μοῦ πῆς ἀμέσως, τί κρατῶ στά χέρια μου!» Τό μέντιουμ παίρνει, ἀνά δύο λέξεις, τίς πρῶτες συλλαβές (ἤ τό μονοσύλλαβο, ὅπως ἐδῶ) καί ἀπαντᾶ: «Κρατᾶτε ἕνα σουγιᾶ!».

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Χρωματίσατε τά μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς: 1, κίτρινο. 2, πράσινο. 3. ρόζ. 4, κόκκινο. 5, καφέ. 6, μαῦρο.

Τά μέρη, πού σημειοῦνται μέ 0, θά μείνουν λευκά.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 11ου ΦΥΛΛΟΥ

... 8, λεοντῆ - χαρά. 9, ὀπίσω - Πάρος. Κα... : 1. θέτω - γάλα. 2. ἐκ - εἰ 3. τά - Ἰκα... 4, ΙΤ - Νῶε νί. 5. σάλα - ἱστῶ. 8. ἠν... ...αστο - ἄγας.

Πυραμίς. Ὁριζοντίως: Κ - πῦρ - Νέρων - Ἀργολίς - περιστερά. Καθέτως: Κῦρος.

Ἀπό τ' ἀντίθετα. «Πᾶν μέτρον ἄριστον».

Μεταγραμματισμός: Φίδι - ξίδι

Κρυπτογραφικόν: Ὑάκινθος (Ἀθανατος, κύκνος, Ἰκόνιον, Νίκαια, Θάσος, Ὄσσα, Σκυθία).

Οι Σχηματισμοί Πρωτευούσης

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤ ΚΟΥ ΕΠ ΤΡΟΠΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΝΕΟΛΑ ΑΝ»

Οἱ νέοι και ἡ νέες τῆς Ἑλλάδος σὲ περιμένουν

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓ ΤΩΝ

Τὴν μεσημβρίαν τῆς παρελθούσης Τετάρτης

ἐν ?ην σανατορίῳ, ἐπέτειον τῆς ἀναμνηστικῆς ἑορ-

[illegible] ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ [illegible]

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

Ο[illegible] ΦΑΛΑΓΓΙΤΑ[illegible] ΜΑΣ [illegible] ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

[illegible]

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οι Σχηματισμοί Πρωτευούσης

Οι Σχηματισμοί Πρωτευούσης

Κ ΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΩΝΟΣ «ΒΑΛΗΝ»

Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΑΘΛΟΥ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΠΥΓΜΑΧΟΥ ΓΡΙΣΠΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΣΞΟΡΜΗΣΙΣ

[illegible]

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΚΟΖΑΝΗΣ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ

[illegible]

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Δημοτικόν Σχολεῖον Καρύτσης (Λαρίσης). Ἐλήφθησαν. Ἐστάλησαν. — Πρόεδρον Κοινότητος Σαπῶν. Ἐνηργήσαμεν συμφώνως πρὸς τὸ τηλεγράφημά σας. — Καθηγητὴν Ἡμιγυμνασίου Γαστούνης. Πολὺ καλά! Ἐλήφθησαν. — Ἀπόστολον Βασιλάκην. Ἐνεγράφητε. — Σύνδεσμον Ἐργοληπτῶν, Καρδίτσαν. Ἐνεγράφητε. — Ν. Ἴντζον, Ὑπενωμοτάρχην. Ἐγένετο ἡ ἐγγραφή. — Ντῖνον Ἠλιάδην. Ἐλάβομεν τὸ πλῆρες ἐνθουσιασμοῦ ποίημά σας. — Ἠλίαν Πετροπουλάκην. Ἐλάβομεν. Ἔχετε ταλέντο, μὰ πρέπει νὰ τὸ καλλιεργήσετε διαβάζοντας. — Χρῆστον Π. Κανακάρην, Λυκοποριά. Μπράβο σας. Τὸ γράμμα σας δείχνει τὸν ἐνθουσιασμό σας. Ἐργασθῆτε λοιπὸν καὶ σεῖς σύμφωνα μὲ τὰς ἰδέας σας τὰς τόσον ὡραίας. — Ἀχ. Μπαλλῆν, Ὑποδιοίκησιν Ἀθηνῶν. Πολὺ παράκαιρα ἔφθασεν εἰς χεῖρας τῆς συντάξεως ἡ ἐπιστολή σας. — Μιχ. Τσιγαρόπουλον, Συνοριακὸν τομέα. Ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σας ἀποσπῶμεν τὴν κατωτέρω περικοπήν. Τὴν θεωροῦμεν ὅτι βγαίνει ἀπὸ τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν ἀκριτῶν: «Εἴμεθα ὑπερήφανοι καὶ εὐτυχεῖς, διότι σὲ μᾶς ἡ Πατρὶς ἐμπιστεύεται τὰ Σύνορά της, ἡμεῖς δὲ ἐμψυχωμένοι μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ ἱερωτέρου τούτου καθήκοντος στέλλομεν στοὺς προσφιλεῖς μας ὅλης τῆς Ἑλλάδος τοὺς πλέον ἐγκαρδίους χαιρετισμούς μας, ἀναφωνοῦντες πρὸς τὴν γενεὰν τοῦ Νέου Κράτους πὼς θὰ μείνωμεν πιστοὶ της φρουροὶ σὰν γνήσια τέκνα τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς». — Νεόφυτον Νεοφύτου, Βελλά. Πολὺ καλὸ τὸ «Θέλω». — Κουκλάκην Κων. ἐφημέριον καὶ Ὀδοντάκην Ἰωάννην. Εὐχαριστοῦμεν. Ποιήματα ἀπεστάλησαν ἐπιτροπήν. — Ι. Δρακάκην. Καὶ τὸ δικό σας. — Δ. Σ. Ραυτόπουλον. Ἐλήφθη. Πολὺ καλό! — Μιχ. Καντζάβελλον. Ἐλήφθη σταυρόλεξον. — Γεώργιον Παπαγιαβῆν. Πολὺ καλό. Θὰ ζητηθῇ ἁρμοδίως ἡ ἔγκρισις διὰ τὴν δημοσίευσίν του. — Διονύσιον Γ. Ρῖκον. Ἀναμφισβητήτως σὲ σᾶς στηρίζει τὴν ἐλπίδα της ἡ Ἑλλάς. Ἐργασθῆτε λοιπὸν ὅλοι μὲ ἀφοσίωσιν διὰ νὰ φανῆτε ἀντάξιοι τῶν φροντίδων τῆς μεγάλης Μάννας μας, τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ μας Ἰωάννου Μεταξᾶ. — Κ. Ν. Ἀποστολάκην. Τὸ διήγημά σας ἀδιάβαστο. Πολὺ μεγάλο καὶ γραμμένο στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Ξαναγράψατέ το συντομώτερο καὶ συμμορφωθῆτε στοὺς ὅρους ποὺ ἔχομε καταστήσει γνωστούς. — Ὄλγαν Σολιδάκι. Καὶ μὲ σᾶς τὰ ἴδια. «Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν». Μὴ τὸ λησμονῆτε. — Ζαχαρίαν Βελούδην, Αἴγιναν. Ἐλήφθησαν. Χρειάζεται νὰ ἐργασθῆτε, νὰ καλλιεργήσετε τὸ ταλέντο σας. — Τάκην Σιακάν. Καὶ γιὰ σᾶς τὰ ἴδια λέμε. — Ἐμμ. Καπρανιάν. Λυπούμεθα πολὺ καὶ συμμεριζόμεθα τὴν θέσιν σας. Πάντως ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι τὸ «πάθημά» σας ἀποτελεῖ πάντοτε λόγον κωλύματος διὰ δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ὡς εἶναι τοῦ καθηγητοῦ. Γιατὶ δὲν φροντίζετε νὰ σπουδάσετε μίαν ἐπιστήμην ποὺ δὲν ἔχει περιορισμούς; — Ἀναστάσιον Τσιάραν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἐστάλη εἰς τὸν ἁρμόδιον συντάκτην. — Χαράλαμπον Ἀθ. Ἀντωνόπουλον. Ἐλήφθη τὸ κομμάτι σας ποὺ τὸ τιτλοφορεῖτε: «Στὴ Σημαία». Εὐχαριστοῦμεν. Ἐστάλη πρὸς κρίσιν. — Ὀρφέα Ι. Μαρμαρίδην. Ἐλάβομεν τὰς λύσεις. Θὰ δῆτε καὶ μόνος σας πόσο τὸ ἐπετύχατε. — Φλώραν Περαχιά. Αὐτὴ πραγματικὰ εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία: Ἡ Ἐθνική. Στὰ ἄλλα, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Ἀρχηγός, δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία. Γιατὶ «κανεὶς μας δὲν εἶναι ἐλεύθερος. Εἴμεθα ὅλοι ὑπηρέται τῆς Πατρίδος». — Ἀπόστολον Βλαστόν, Πωγωνιανήν. Πάρα πολὺ καλὴ ἡ ἀρχή. Ἀλλὰ τὸ τέλος ὄχι τόσο καλό. Γιατὶ στὸ τέλος τὸ ἀδυνατίζετε τὸ κομμάτι; Πάντως θὰ προσπαθήσωμε νὰ δημοσιευθῇ. — Βασίλειον Χ. Πεθαίνον, Σκοῦπαν. Ἐστάλη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — Θεοδοσίαν Ζαχαροπούλου, Νέαν Φιλαδέλφειαν. Εὐχαριστοῦμεν τὴ μαμά σου καὶ σένα γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ ποίημά σας πολὺ ὡραῖο καὶ συγκινητικό! — Ἰωάν. Ἀξιόπουλον. Πολὺ καλά. Ἀλλὰ ὄχι διὰ τὸ περιοδικόν. Πρέπει νὰ ποῦμε στοὺς νέους γιὰ τόσα ἄλλα βιομηχανικὰ φυτά! — Διονύσιον Ραυτόπουλον θὰ δημοσιευθῇ. — Ζαννέτον Δημουλέαν. Πολὺ καλὸ αὐτὸ ποὺ μᾶς γράψατε. Ἀλλὰ τὸ θέμα ἀρκετὰ κοινό! Χιλιοειπωμένο πρᾶγμα, γραμμένο ὅμως μὲ τέχνη. — Κυριακὸν Δουραμάνην, Ἀλ)πολιν. Ὄχι τέλειο, ἀλλὰ καλό. Δὲν δημοσιεύεται ὅμως διότι γράφετε καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — Διονύσιον Μαντζίραν. Ἐλήφθη. — Κωνστ. Λειβαδιάν. Δὲν διαβάσαμε τὴν συνεργασία σας. Εἶναι γραμμένη καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — Δ. Παπατριανταφύλλου, Βέρροιαν. Ἐλήφθη. — Μηνᾶν Ἐμμ. Ματσάκην, Πειραιᾶ. Τὰ συγχαρητήριά μας. Πολὺ καλὸ τὸ ἀποσταλέν, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ. Ἰωάννην Ἀλεξόπουλον. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφετε, ἀλλὰ στὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. — Γ. Ἀποστολίδην, Ἀλεξιούπολιν. Μπράβο σας. Συγχαίρομεν γιὰ τὰ αἰσθήματά σας. — Δ. Μαρκόπουλον, Καβάλλαν. Ἐδιαβάσαμε μὲ προσοχὴ τὸ ἀποσταλέν. Πολὺ καλό, βαρὺ ὅμως πολὺ διὰ τὴν «Νεολαίαν». — Ἑλληνόπουλο, ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν. Τὸ «πεζόγραμμα», ὅπως τὸ λέτε, ἀδύνατο νὰ διαβασθῇ. Πολὺ - πολὺ μεγάλο καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — Ἰωάννην Χοντζόπουλον, Λεωνίδιον Κυνουρίας. Ἔφθασε ἡ ἐπιστολή σας ἀφοῦ εἶχε κλείσει πιὰ τὸ φύλλο τῶν Χριστουγέννων. Λυπούμεθα πολύ. — Δημήτριον Ε. Κωνσταντόπουλον. Προσέχετε. Αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐστείλατε μοιάζει περισσότερο μὲ λόγο παρὰ μὲ ἄρθρο. Πάντως μὴ καταπιάνεσθε μὲ τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ λόγου. Εἶναι τὸ δυσκολώτερο. — Μ. Χρυσόπουλον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Ἀστέρην, Φιλιατρά. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Ἀν. Θεμ. Ματσούκαν, Ὁμαδάρχην Ε.Ο.Ν. Συγχαρητήρια. Πολὺ ὡραῖα τὰ γραφόμενά σας. — Νικ. Κατσοῦλον. Ἐστάλη εἰς ἐπιτροπήν. — Δημήτριον Εἰρηνόπουλον. Παράκαιρα. Ξαναστείλετέ το τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1939. — Κ. Μικρόν, Γυμνασιάρχην Β' Γυμνασίου Ἀρρένων. Ἡ σύστασις πολὺ σοφή. Τὴν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν σας. Ὁ Ἀρχηγὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν μᾶς ἔδωσε. Ἀλλὰ δὲν γίνονται ὅλα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. — Νίκην Δημητροπούλου, Μύρτον Δύμης, Δημήτριον Καρτσοκάλην, Κ. Ἀποστόλου, Διευθυντὴν Σχολείου Βράχα, Δημήτριον Βασιλάκην, Ἰωάννην Κωνσταντόπουλον, Βασ. Μόσχοβον, Ἀνδρέαν Παπαστηλιωτόπουλον, Γεώργιον Σιμιτζῆν, Ἀγγελικὴν Ἀργυροπούλου, Ἀμαλιάδα, Θεόδωρον Ματρόκαν, Ἀπόστολον Χαλιάσταν, Χρῆστον Τζέκον, Ἰωάν. Μόκαν, Ἀθ. Ἀντ. Τζέκον, Δημ. Κύρκον, Διευθυντὴν Δημοσίας Ἐμπορικῆς Σχολῆς Ἡρακλείου Κρήτης (διὰ τοὺς μαθητάς), Λιονὴ Γρηγόριον, Γαρδέλλην Διονύσιον, Βατιδᾶν Γεώργιον, Σακελλαρῆν Εὐάγγελον, Πανηγύρην Αὐγερινόν, Βαφειάδου Ἀναστάσιον, Πογλαλῆ Ἀθανασίαν, Ἀγριαντώνην Γεώργιον. Ἐνεγράφητε. — Ἀριστείδην Σκαύληκαν. Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστοῦμεν. — Ἀθηνᾶν Παπαδάκη, Μαρίαν Γιοβατζιδάκη, Εὐλαμπίαν Τζανιδάκη καὶ Ἐλπίδα Μανούσακα. Ἐνεγράφητε. — Μηνᾶν Ἐμμ. Ματσάκιν. Ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν. Πολὺ καλὸ τὸ «Δῶρο τοῦ Γιαννάκη». Ἀλλὰ μᾶς ἦλθε ὅταν πιὰ εἶχεν ἑτοιμασθῆ τὸ πρωτοχρονιάτικο φύλλο. Πάντως θὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ. — Κυριακίδην Ἀρ. Ἐλάβομεν. Μπορεῖ νὰ ἔχετε ταλέντο, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ καλλιεργήσετε. Οἱ στίχοι σας ἔχουν ρυθμὸ καὶ ἁρμονία, πτωχὲς ὅμως ἰδέες καὶ πολὺ κακὰ ἐκφρασμένες. — Μαρίαν Ἀν. Κοντέλου. Γιατὶ τόσα πολλά! Γραμμένο μάλιστα, ἔτσι ὅπως εἶναι πυκνογραμμένο, καὶ στὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ—, εἶναι ἀδύνατο νὰ διαβασθῇ. Δὲν λυπεῖσθε οὔτε τοὺς τυπογράφους, οὔτε ἐμᾶς. — Σάσαν Τασοπούλου. Πολὺ-πολὺ ἀργὰ πήραμε τὸ «χριστουγεννιάτικό» σας. — Κωνσταντῖνον Μητσέαν, Ἐνταῦθα. Πολὺ καλὴ ἡ ἔκθεσίς σας. Θὰ δημοσιευθῇ. Ἔχετε ὅμως ὑπ' ὄψιν σας ὅταν μᾶς γράφετε νὰ εἶσθε σύντομος. — Κοινότητα Ἀμφικλείας. Πολὺ καλά. Θὰ χρησιμοποιηθοῦν. Τὰ συγχαρητήριά μας διὰ τὴν δρᾶσιν σας. — Θ. Γούλιαν, Φλώριναν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Ὑποδιοίκησιν Ε.Ο.Ν. Ἀγρινίου. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Γεωργίαν Τζοΐτου, Χαλκίδα. Μᾶς γράφετε: «Εἶμαι καὶ ἐγὼ μιὰ ἀπὸ τὶς θαυμάστριες τοῦ μεγάλου ἔργου τοῦ Κυβερνήτου μας καὶ μέλος τῆς Ἐθνικῆς μας ὀργανώσεως. Ὁραματίζομαι καὶ ἐγὼ καθὼς καὶ ἐσὺ ἕνα λαμπρὸ καὶ δοξασμένο μέλλον γιὰ τὴ γλυκειά μας Πατρίδα». Εὖγε σας. Ἔτσι πρέπει νὰ μιλοῦν οἱ Ἑλληνοποῦλες. Πραγματικά: Ὅπως μᾶς γράφετε τὸ παράδειγμα καὶ γενικὰ ἡ πολιτικὴ τοῦ ἀρχηγοῦ μᾶς γεμίζει ὅλους ἀπὸ αἰσιοδοξία. Ἡ ζωὴ τῆς χώρας ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς τὰ κορίτσια. Ἐσᾶς ποὺ θὰ γαλουχήσετε μεθαύριο τοὺς νέους πολῖτες τῆς χώρας. — Γ. Δαβλεράκην, Πρόεδρον Κοινότητος Δήμητρας. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Καίτην Σβορώνου, Ἐνταῦθα. Ἐλήφθη. — Πρόεδρον Κοινότητος Κοντοβουνιοῦ. Εὐχαριστοῦμεν. Θὰ σᾶς σταλῇ. — Ὑποδιοίκησιν Καστορίας. Ἐλήφθησαν. Μὴ μᾶς στέλλετε ποιήματα γνωστά. Τοῦ Προβελεγγίου εἶναι τόσο γνωστά. — Ἄγγελ. Φιλιππίδην. Εὐχαριστοῦμεν.

Διὰ νὰ μὴ καταστρέφωνται τὰ τεύχη, ἀπὸ τοῦ δεκάτου (10) φύλλου ἀπηλλάξαμεν τοὺς ἀναγνώστας μας τῆς ὑποχρεώσεως νὰ συνοδεύουν τὴν ἀλληλογραφίαν των μὲ τὸ «Δελτίον ἀναγνώστου - συνδρομητοῦ», παρακαλοῦμεν ὅμως τοὺς ἀποστέλλοντας συνεργασίαν νὰ φροντίζουν νὰ ἀναγράφουν ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς των, τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, ἐπάγγελμα, ἡλικίαν καὶ διεύθυνσιν (πόλιν, ὁδόν, ἀριθμόν, ἢ χωρίον πάντοτε δὲ καὶ τὸν Νομόν).

ΤΡΑΠΕΖΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1888

ΕΤΑΙΡΙΚΗ ΕΔΡΑ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ
(ΓΑΛΑΤΑ)

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ

ΓΕΝΗ ΔΖΑΜΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΙΣ ΑΔΑΝΑ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Παραπλεύρως δημοσιεύονται οἱ ὅροι τῶν νέων συνδρομῶν. Παραλλήλως παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταὶ νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν των καὶ τὰ ἀκόλουθα:

1) Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

2) Συνδρομὴ μικροτέρα τῆς τριμήνου δὲν γίνεται δεκτή. Κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τοὺς μαθητάς, Φαλαγγίτας καὶ στρατιώτας νὰ ἐμβάζουν τὴν τρίμηνον συνδρομὴν εἰς δύο δόσεις.

3) Ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν συνδρομητῶν ὅπως εἰς τὰς ἐπιστολὰς ἀναγράφουν λεπτομερῶς τὴν διεύθυνσίν των: ἤτοι ὄνομα, ἐπώνυμον, πόλιν ἢ χωρίον, ἐπαρχίαν καὶ Νομόν.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ καὶ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ἐπιμελείᾳ τῆς Διευθύνσεως Τύπου τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ:
Πλατεῖα Συντάγματος. Καραγεώργη 4

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ 'Οδὸς Λεωχάρους 19 (Γ' ὄροφος)
ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΕΚΠΕΡΑΙΩΣΕΩΣ
'Οδὸς Σόλωνο. 33

Ἀρ. Τεύχ 12 • 31 Δεκεμβρίου 1938
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΠΙΣΗΜΟΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ 'Ανωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ 'Αρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ 'Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν καὶ μαθητῶν	Μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Εσωτερικοῦ) Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » »	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρα 'Αγγλίας 1
'Αμερικῆς Δολ. 6

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ .... Δρχ. 200

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ - ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:
Περιοδικὸν «Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ» Κεντρικὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Πλατεῖα Συντάγματος. 'Αθῆναι

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ 'Αρχηγοῦ καὶ τῆς 'Οργανώσεως νὰ παρέχῃ εἰς τὴν ἐλαχίστην τιμὴν τὰ τεύχη τοῦ Περιοδικοῦ εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ τοὺς ἀναγνώστας, παρετηρήθη ὅτι ἡ ἀρχικῶς καθορισθεῖσα τιμὴ καὶ συνδρομαὶ τῆς «Νεολαίας» καθίσταται ἀδύνατον νὰ διατηρηθοῦν, διότι παρὰ τὴν ἀθρόαν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ πώλησιν, ἡ ἔκδοσις δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς μεγίστας δαπάνας της. Ἡ ἰσχύσασα μέχρι τοῦδε τιμὴ τῶν 3 δραχμῶν καὶ ἡ 100δραχμος ἐτησία συνδρομὴ δὲν ἐκάλυπτε τὸ κόστος ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ, ἀλλ' ἄφηνε ζημίαν καὶ ἡ ζημία ηὔξανεν ὅσον περισσότερον ηὔξανεν ἡ ζήτησις τοῦ περιοδικοῦ. Πλὴν τούτου, ἡ διατήρησις τῶν ὁρισθεισῶν ἀρχικῶς τιμῶν καὶ ἂν ἀκόμη ἤρκουν αὗται νὰ καλύψουν τὰς δαπάνας τοῦ περιοδικοῦ πάλιν θὰ ἦτο ἀδύνατος λόγῳ κωλύματος ἐκ τοῦ Νόμου, τοῦ καθορίζοντος τὰ κατώτερα ὅρια πωλήσεως τῶν περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων, πρὸς τὸν ὁποῖον ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ καὶ ἡ «Νεολαία».

Τούτου ἕνεκα ἐθεωρήθη ἀπαραίτητος ἡ αὔξησις τῆς τιμῆς τῆς πωλήσεως καὶ τῶν συνδρομῶν ἀπὸ 1ης 'Ιανουαρίου ἀρχομένου ἔτους, ὡς ἕπεται:

		Ἐτησ.	Ἑξάμ.	Τ.
Συνδρομαὶ	α) Φαλαγγιτῶν, μαθητῶν καὶ στρατιωτῶν	160	80	40
»	β) 'Ιδιωτῶν	200	100	50
»	γ) Δήμων, Κοινοτήτων, Σχολ. 'Εφορ., Νομ. Προσ. 'Ιδιωτ. καὶ Δημοσ. Δικ.	300	150	75
»	'Εξωτερικοῦ γενικῶς ΛΙΡ. ΑΓΓΛ.	1		
»	'Αμερικῆς ΔΟΛΛΑΡΙΑ	6		

Πάντες οἱ ἀπὸ 1ης 'Ιανουαρίου 1939 ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταί, ὡς καὶ οἱ ἐγγεγραμμένοι δι' ὁσονδήποτε χρόνον καὶ μὴ πληρώσαντες ὑπάγονται εἰς τὰ ἀνωτέρω τιμολόγια συνδρομῶν.

Οἱ καταβαλόντες τὰς συνδρομάς των βάσει τῶν παλαιῶν τιμολογίων εἰς οὐδεμίαν πρόσθετον καταβολὴν ὑποχρεοῦνται, μέχρι λήξεώς των.

'Εξαιρετικῶς οἱ Δῆμοι, Κοινότητες, Νομ. Πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου, ὡς καὶ αἱ Σχολικαὶ 'Εφορεῖαι ὑπάγονται εἰς τὸ παλαιὸν τιμολόγιον μέχρι τέλους Μαρτίου 1939, ἤτοι μέχρι λήξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, ἀπὸ 1ης 'Απριλίου δὲ παρακαλοῦμεν νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ χρεοῦνται διὰ τοῦ νέου τιμολογίου συνδρομῶν, ὥστε νὰ προβλέψωσι τοῦτο εἰς τοὺς νέους προϋπολογισμούς των.

Εὐτυχισμένο
τὸ 1939
Ἔτος Δ'!